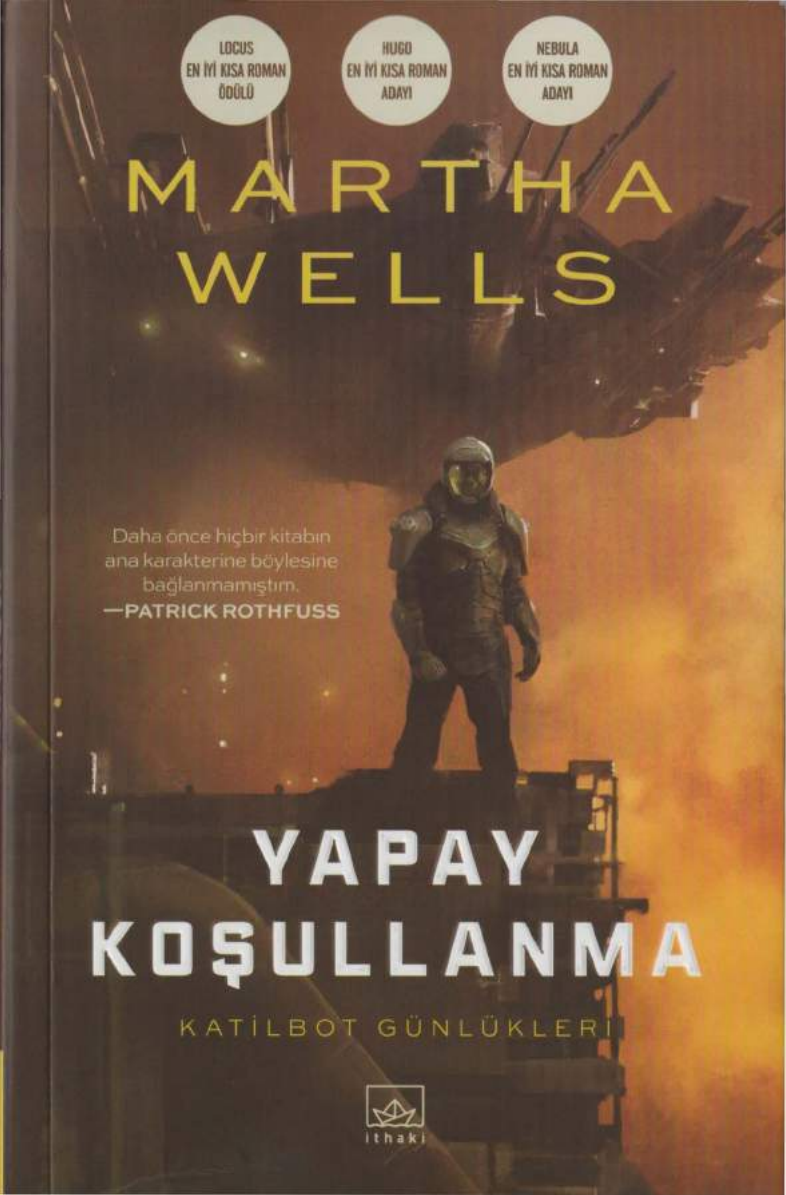

LOCUS
EN İYİ KISA ROMAN
ÖDÜLÜ
HUGO
EN İYİ KISA ROMAN
ADAYI
NEBULA
EN İYİ KISA ROMAN
ADAYI
MARTHA
WELLS
Daha önce hiçbir kitabın
ana karakterine böylesine
bağlanmamıştım.
—PATRICK ROTHFUSS
YAPAY
KOŞULLANMA
KATİLBOT GÜNLÜKLERİ
ithaki

Martha Wells

The Wizard Hunters, Wheel of the Infinite'in yanı sıra *The Cloud Roads* ile başlayan Raksura serisi gibi pek çok fantastik romanın yazarıdır. Yetişkin romanlarıyla birlikte genç yetişkin kitaplar ve kısa öyküler yazmıştır. Öyküleri *Black Gate, Realms of Fantasy, Stargate Magazine, Lightspeed Magazine* gibi dergilerde yayımlanan yazar pek çok antolojiye de konuk olmuştur. Yazarın Hugo, Nebula ve Locus ödüllü serisi Katilbot Günlükleri ise son yılların öne çıkan bilimkurgu serilerinden biridir.

Yapay Koşullanma
Martha Wells

Orijinal Adı:
Artificial Condition

İthaki Yayınları - 1513

Yayım Sorumlusu: *Alican Saygı Ortanca*
Yayıma Hazırlayan: *Alican Saygı Ortanca*
Düzelti: *Aslı Genç*
Kapak Uygulama: *Hamdi Akçay*
Sayfa Düzeni ve Baskıya Hazırlık: *B. Elif Balkın*
1. Baskı, Temmuz 2019, İstanbul

ISBN: 978-605-375-970-6

Sertifika No: 11407

© Martha Wells, 2018
Türkçe Çeviri © Cihan Karamancı, 2019
© İthaki, 2019

Bu eserin tüm hakları Donald Maass Literary Agency ve Onk Ajans aracılığıyla yapılan anlaşma sonucunda satın alınmıştır.

Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

İthaki™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin tescilli markasıdır.
Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy-İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
editor@ithaki.com.tr – www.ithaki.com.tr – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6, Zeytinburnu-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 Faks: (0212) 613 51 97
Sertifika No: 40200
OZ

Martha Wells

YAPAY KOŞULLANMA

KATİLBOT GÜNLÜKLERİ 2

Çeviren
Cihan Karamancı

ithaki

1

GüvBirimler haber bültenlerini umursamaz. İdari modülümü *hack*ledikten ve yayınlara erişim sağladıktan sonra bile onlara pek fazla aldırış etmedim. Bunun bir sebebi de eğlence medyası indirirken uydu ve istasyon ağlarına kurulmuş olabilecek alarmları tetikleme ihtimalinin daha düşük olmasıydı; siyasi ve ekonomik haber bültenleri farklı, korumalı veri alışverişlerine daha yakın seviyelerde taşınır. Fakat asıl sebep haber bültenlerinin can sıkıcı olması ve insanların birbirlerine ne yaptıklarına aldırış etmememdi: Tabii a) yapılanları durdurmam veya b) arkasını temizlemem gerekmediği sürece.

Bununla beraber transit halkasının aktarma merkezinden geçerken İstasyon'dan gelen yeni bir haber patlağı havada bir umumi yayından diğerine sekiyordu. Ona şöyle bir göz gezdirmeme rağmen dikkatimin büyük bölümünü dehşet verici bir katilbot değil de sıradan bir geliştirilmiş insan taklidi yaparak kalabalığın

arasından geçmeye ayırmıştım. Bu çaba biri benimle kazara göz teması kurduğunda paniklememeyi de kapsıyordu.

Neyse ki insanlar ve geliştirilmiş insanlar gittikleri yere ulaşmakla veya yön tarifi kadar nakliye çizelgeleri için yayında arama yapmakla meşguldüler. Askıntı olduğum bot idareli kargo taşıyıcısıyla beraber solucan deliklerinden üç yolcu taşıyıcısı da gelmişti ve farklı bindirme sahalarının arasındaki büyük aktarma merkezi tıklım tıklımdı. İnsanların yanı sıra her şekilden ve ebattan botlar, kalabalığın üzerinde vızıldayan dronlar ve tepedeki yaya köprülerinde hareket eden kargolar da vardı. Güvenlik dronları bilhassa yönlendirilmediği sürece GüvBirim taraması yapmazdı ve o zamana dek pinglenmemiş* olmam iç rahatlatıcıydı.

Şirketin envanterinden çıkmıştım çıkmasına ama burası hâlâ Tüzel Kuşak, ben de hâlâ bir maldım.

Bunun hayatım boyunca içinden geçtiğim ikinci transit halkası olduğu düşünülürse şimdiye kadarki performansımdan epey memnundum. Biz GüvBirimler kontratlarımıza kargo olarak gönderiliriz ve istasyonların yahut transit halkalarının insanlara ayrılan bölümlerinden asla geçmeyiz. Zırhımı İstasyon'daki intikal merkezinde bırakmam gerekmişti ama kalabalığın arasındayken neredeyse onu giydiğim anlardaki kadar anonimdim. (Evet, bu kendi kendime tekrarlayıp durmam gereken bir şey.) Hâlâ uzun kollu bir tişört ve ceketten, inorganik kısımlarımı örten pantolondan ve çizmelerden teşkil gri ve siyah renkli o iş kıyafetini giyiyordum ve de bir sırt çantası taşıyordum. Kalabalıktaki çok çeşitli ve rengârenk giysilerin, saçların, derilerin ve de arayüzlerin arasında göze batmıyordum. Ensemdeki veri soketi görünür durumdaydı ama tasarımı, geliştirilmiş insanların sık-

* Bilgisayar sistemlerinde cevap alma beklentisiyle ağ üzerindeki bir kullanıcıya sinyal gönderme olayı. –*ç*n

lıkla taktırdığı arayüzlerinkine şüphe çekmeyecek kadar benziyordu. Ayrıca bir katilbotun bir transit merkezinde sıradan bir insan gibi elini kolunu sallaya sallaya yürüyeceği kimsenin aklının ucundan bile geçmez.

Derken haber yayınını gözden geçirirken bir fotoğrafa rastladım. Fotoğrafta ben vardım.

Beni ne kadar şoke ederlerse etsinler veya dehşete düşürürlerse düşürsünler olaylara fiziksel tepkiler vermeme alanında fazlasıyla tecrübeli olduğum için zınk diye kalakalmadım. Yüz ifademin kontrolünü bir saniyeliğine kaybetmiş olabilirim; sonuçta devamlı kask takmaya ve vizörü her daim mat tutmaya alışkındım.

Farklı yemek servisi tezgâhlarına açılan büyük bir kemerin altından geçtim ve küçük bir ticari bölgenin girişine yakın durdum. Beni gören biri yayındaki siteleri tarayarak bilgi aradığımı farz ederdi.

Haber patlağındaki fotoğraf, Pin-Lee ve Ratthi'yle beraber istasyondaki otelin lobisinde durduğum sırada çekilmişti. Fotoğrafın odak noktası yüzündeki azimli ifadeyle, asabice çatılmış kaşlarıyla ve şık iş kıyafetiyle Pin-Lee'ydi. Gri PreservationAux tetkik üniformaları içindeki Ratthi ve ben fona karışmıştık. Fotoğraf etiketlerinde "yakın koruma" olarak geçmem huzur vericiydi ama haberi baştan oynatırken kendimi en kötüsüne hazırladım.

Hıh, sadece "İstasyon" adıyla andığım ve hem şirket ofislerinin hem de çoğunlukla depolandığım intikal merkezinin bulunduğu yerin asıl adı Serbest Ticaret Limanı'ydı. İşte bunu bilmiyordum. (Oradayken yeni bir kontrat gelene kadar zamanımın çoğunu bir onarım odacığında, bir nakliye kutusunda veya bekleme modunda geçirirdim.) Haber spikeri Doktor Mensah'ın onu kurtaran GüvBirimi satın almasına da değiniyordu. (Belli

ki bu, ölü sayısının yüksek olduğu tatsız bir öykünün iç açıcı tarafıydı.) Fakat muhabirler, GüvBirimleri zırh giymezken veya işler ters gittiğinde ortaya çıkan kanlı bir vücut parçaları yığının içinde durmazken görmeye alışkın değil. Satın alınmış bir GüvBirim fikrini Pin-Lee ve Ratthi'yle beraber otele girmiş sıradan bir geliştirilmiş insan olduğunu varsaydıkları şeyle bağdaştırmamışlardı. İşte bu iyiydi.

İşin garip tarafı güvenlik görüntülerimizden bir kısmının yayınlanmış olmasıydı. DeltFall habitatında arama yaparken cesetlere rastlamamın kendi bakış açımdan çekilmiş kayıtları, patlamanın ardından Mensah'ı ve benden geriye kalanları bulduklarında Gurathin'in ve Pin-Lee'nin kask kamerası videoları. Hepsini çabucak gözden geçirerek insan yüzümün net bir görüntüsünün yer almadığından emin oldum.

Öykünün geri kalanı şirkete ve DeltFall'a ilaveten Preservation'ın ve DeltFall habitatında vatandaşları bulunan daha başka üç gayri ticari siyasal kuruluşun GrayCris'e karşı nasıl örgütlendiğiyle ilgiliydi. Ayrıca soruşturmada müttefik olan kuruluşlardan bazılarının finansal sorumluluk, yetki ve sigorta poliçeleri konularında birbiriyle didiştiği çok taraflı bir avukatlar kavgası da yaşanıyordu. İnsanlar tüm bunlarla nasıl başa çıkabiliyor bilmiyorum. PreservationAux şirket kurtarma gemisine sinyal göndermeyi becerdikten sonra neler olduğuyla ilgili pek fazla ayrıntı yoktu ama tüm bunların haberde bahsi geçen GüvBirimi arayabilecek birinin Mensah ve diğerleriyle beraber olduğumu varsaymasına yeteceğini umuyordum. Tabii Mensah ile diğerleri işin aslını biliyordu, o ayrı.

Sonra zaman etiketini kontrol ettim ve bunun ben istasyonu terk ettikten sonraki döngüde yayınlanmış eski bir haber olduğunu gördüm. Herhalde buraya daha hızlı yolcu taşıyıcılarından biriyle bir solucan deliğinden ulaşmıştı. Bu da resmi haber ka-

nallarının şimdiye kadar daha güncel bilgiler edinmiş olabilecekleri anlamına geliyordu.

Kendi kendime bu transit halkasında asi bir GüvBirim arayan hiç kimse olmadığını söyledim. Umumi yayındaki bilgilere göre burada herhangi bir sigorta veya güvenlik şirketi adına faaliyet gösteren bir intikal merkezi yoktu. Hep izole üslerde ya da yerleşimsiz tetkik gezegenlerinde kontratlar almıştım ve bu işin üç aşağı beş yukarı böyle yürüdüğünü düşünüyordum. Eğlence yayınlarındaki şovlarda ve dizilerde bile GüvBirimler ofisleri, kargo ambarlarını, tersaneleri veya transit halkalarına özgü daha başka işyerlerini korurken gösterilmezdi. Hem medyadaki GüvBirimler daima zırh giyen, insanları dehşete düşüren yüzü gizli varlıklar olarak resmedilirdi.

Tekrar kalabalığa karışıp aktarma merkezindeki yoluma devam ettim. Silah taraması yapılan bir yere gitmemeye dikkat etmeliydim. Halkayı turlayan küçük tramvaylar da dahil taşıt kiralanabilecek tesislerin hepsi de bu kategoriye dahildi. Bir silah tarayıcısını *hack*leyebilirim ama güvenlik protokolleri, yolcu tesislerinde kalabalıklarla başa çıkabilmek için onlardan bir sürü olduğunu iddia ediyordu ve aynı anda sadece birkaçıyla başa çıkabilirdim. Ayrıca ödeme sistemini de *hack*lemem gerekirdi ve bu şimdilik uğraşmaya değecek bir şeymiş gibi gözükmüyordu. İstasyondan ayrılan bot idareli nakliye araçlarının halkasına kadar yürüyecek uzun bir yolum vardı ama bu bana eğlence yayınına bağlanacak ve yeni medya indirecek kadar zaman verirdi.

Bu transit halkasına gelirken boş kargo taşıyıcımda Mensah'ı neden terk ettiğimi ve ne istediğimi uzun uzun düşünme fırsatı bulmuştum. Biliyorum, bu bana da sürpriz oldu. Fakat kulağa ne kadar cazip gelirse gelsin ben bile ömrümün geri kalanını kargo taşıyıcılarında yapayalnız gezerek ve medya tüketerek geçiremeyeceğimin farkındaydım.

Artık bir planım vardı. Daha doğrusu önemli bir soruya cevap bulmamın ardından olacaktı.

O cevabı bulmak için bir yere gitmem lazımdı ve bir sonraki döngüde beni oraya götürebilecek iki farklı bot idareli taşıyıcı buradan ayrılacaktı. Bunlardan ilki buraya gelirken kullandığıma benzer bir kargo taşıyıcıydı. Gemi, istasyonu daha sonra terk edecekti ve onu beni de yanında götürmeye ikna etmek için daha fazla vaktim olacağından bu daha iyi bir seçenekti. Denersem bir taşıyıcıyı *hack*leyebilirdim ama tercihim öyle bir işe kalkışmama yönündeydi. Seni yanında istemeyen veya istediğini düşünmesi için *hack*lediğin bir şeyle beraber o kadar vakit geçirme fikri rahatsız ediciydi.

Yayında hepsi de halka üzerinde yer alan navigasyon noktalarına bağlı harita ve tarifeler vardı; onlardan yararlanarak kargo yükleme alanına indim, vardiya değişimini bekledim ve bindirme sahasından geçtim. Bir kimlik inceleme sistemini ve bölgenin üstündeki katta bazı tarama dronlarını *hack*lemem gerekti. Sonrasında da ticari alanın girişini koruyan bir bot tarafından pinglendim. Bota zarar vermeyip yayından güvenlik duvarını aştım ve belleğinde benimle karşılaşmasıyla ilgili kaydı sildim, o kadar.

(Şirketin GüvSistemlerine bağlanacak, esasen öyle bir sistemin etkileşimli bir bileşeni olacak şekilde tasarlanmıştım. Bu istasyondaki koruma programı şirketin tescilli teknolojisi değilse de ona yakındı. Ayrıca hiç kimse topladığı ve/veya çaldığı verileri koruma konusunda şirket kadar paranoyak olmadığından bundan çok daha sağlam güvenlik sistemlerine alışkındım.)

Erişim katına indiğimde çok dikkatli davranmam gerekti zira orada çalışmayan birinin orada bulunmak için bir sebebi yoktu ve işin büyük bölümü nakliye botları tarafından yürütülse bile üniformalı insanlar ve geliştirilmiş insanlar da mevcuttu. Hem de tahmin ettiğimden daha fazla.

Gözüme kestirdiğim taşıyıcının hava kilidinin yakınında bir sürü insan toplanmıştı. Yayından uyarıları kontrol ettiğimde nakliye botlarından birinin bir kazaya karışmış olduğunu öğrendim. Muhtelif gruplar hasar tespiti yapıyor ve suçun kimde olduğunu belirliyordu. Onlar gidinceye dek bekleyebilirdim ama bu halkadan bir an önce ayrılıp yola koyulmak istiyordum. Hem açıkçası haber patlağındaki fotoğrafım içime bir kurt düşürmüştü ve bir süre hiç var olmamışım gibi indirdiğim medyalara dalıp gitmekten yanaydım. Bunu yapmak için de halkadan ayrılmaya hazır otomatik bir taşıyıcıya güvenle yerleşmem lazımdı.

İkinci seçeneğim için haritaları tekrar kontrol ettim. Gemi farklı bir rıhtıma, ticaret dışı amaçlarla kullanılan özel bir tanesine bağlıydı. Elimi çabuk tutarsam istasyondan ayrılmadan önce ona yetişebilirdim.

Tarifede uzun menzilli bir araştırma gemisi olarak gösterilmişti. Bu, bir mürettebatının ve muhtemelen yolcularının bulunduğu anlamına gelirdi ama ekteki bilgilerde bot idareli olduğu ve şu anda gitmek istediğim yerde de duracak bir kargo seferine çıktığı yazıyordu. Yayından yolculuk geçmişini araştırdığımda bu sistemdeki bir gezegende yer alan bir üniversiteye ait olduğunu ve üniversitenin masrafları karşılamak için gemiyi görevler arasında kargo seferlerine kiraladığını öğrendim. Hedefime yapacağı yolculuk yirmi bir döngü sürecekti ve o süre boyunca yalnız kalmayı iple çekiyordum.

Ticari rıhtımlardan özel rıhtımlara geçmek kolaydı. Yetkim olmadığını göz ardı etmesine yetecek kadar güvenlik sisteminin kontrolünü devralıp bir yolcu ve tayfa grubunun arkasında yürüdüm.

Araştırma taşıyıcısının rıhtımını buldum ve iletişim hattı üzerinden onu pingledim. Pingime neredeyse ânında karşılık aldım. Yayından toplamayı becerdiğim bütün bilgiler geminin

otomatik bir sefere hazırlandığını söylese de emin olmak için insan mürettebata bir dikkat mesajı yolladım. Cevap gelmedi. Evde kimsecikler yoktu.

Taşıyıcıyı tekrar pingledim ve ilk gemiye ettiğim teklifi yineledim: otostopa karşılık az evvel aktarma merkezinden geçerken indirdiğim bazı yeni şovlar da dahil yüzlerce saatlik medya, dizi, kitap ve müzik. Ona insan vasisine geri dönmeye çalışan serbest bir bot olduğumu söyledim. ("Serbest bot" yanıltıcı bir kavramdır. Botlar Preservation gibi bazı gayri ticari siyasal kuruluşlarda vatandaş kabul edilir ama yine de atanmış birer insan vasileri vardır. Suniler bazen botlarla aynı kategoriye, bazen de ölümcül silahlar kategorisine sokulur. [Tabii öyle bir kategoriye sokulmak iyi bir şey değildir.] Bir kargo taşıyıcıda yalnız geçirdiğim zaman da dahil insanlar arasında yedi döngüden kısa bir süredir başıma buyruk olmama karşın daha şimdiden bir tatile ihtiyaç duymama şaşmamak lazım.)

Kısa bir duraksama oldu, sonra araştırma gemisi bir kabul mesajı gönderdi ve bana hava kilidini açtı.

2

Hava kilidinin sıkıca kapandığından ve halkada alarm verilmediğinden emin olana kadar bekledim, sonra da erişim koridorunda ilerledim. Gemi yayınındaki şemaya göre geminin kargo taşımakta kullandığı kompartımanlar normalde modüler laboratuvar alanıydı. Laboratuvarların toplanıp üniversiteye ait rıhtım deposuna kaldırılmasıyla kargoya bol bol yer açılmıştı. Sıkıştırılmış medya paketimi istediği zaman kullanması için taşıyıcının yayınına aktardım.

Gemideki boş alanın geri kalanı her zamanki gibi mühendisliğe, malzeme depolarına, kamaralara, revire, yemekhaneye ve de büyükçe bir dinlenme bölümünün yanı sıra bazı eğitim süitlerine ayrılmıştı. Mobilyalar mavi-beyaz kılıflarla kaplıydı ve hepsi de kısa zaman önce temizlenmişti. Yine de etrafta insan ikametgâhlarından asla eksik olmayan o kirli çorap kokusunun bir kalıntısı vardı. Hava sisteminin hafif uğultusu haricinde or-

talık tenhaydı ve botlarım güverte kaplamasında hiç ses çıkarmıyordu.

Erzaka ihtiyacım yoktu. Sistemim kendine yeter; gıdaya ve suya ihtiyaç duymadığım gibi sıvı ya da katı atık bırakmam. Fazla hava da kullanmam. Gemide hiç insan yokken sağlanan asgari yaşam desteğiyle yetinebilirdim ama taşıyıcı bot o seviyeyi biraz yükseltmişti. Ne yalan söyleyeyim, gösterdiği nezaket hoşuma gitti.

Etrafta gezinerek iç mekânın şemaya uyup uymadığını ve her şeyin yolunda olup olmadığını kontrol ettim. Bunu yapmama rağmen devriye gezmenin vazgeçmem gereken bir alışkanlık olduğunun farkındaydım. Aslında vazgeçmem gereken bir sürü şey vardı.

Suniler ilk geliştirildiğinde güya botların daha aptal bir çeşidi gibi bilinç öncesi bir zekâ seviyesine sahip olacaklardı. Fakat şirket çalışanı pahalı insan gözetmenlere bir ton para harcamaksızın nakliye botları kadar aptal bir varlığı herhangi bir şeyin güvenliğinden sorumlu tutamazsınız. O nedenle bizi daha akıllı ürettiler. Bunun yan etkisi de kaygı ve depresyon oldu.

İntikal merkezinde Doktor Mensah neden beni sigorta poliçesi anlaşmasının bir parçası olarak istemediğini açıklarken zekâdaki artışa "şeytani bir taviz" demişti.

Bu gemiden sorumlu değildim ve içeride ne bir şeyden zarar görmelerini ne de kendilerine veya birbirlerine zarar vermelerini engellemem gereken hiçbir insan müşteri yoktu. Yine de güzel bir gemiydi ve şaşırtıcı derecede az güvenlik tedbirine sahipti. Sahiplerinin, göz kulak olsunlar diye içinde neden birkaç insan bırakmadığını merak ettim. Bot idareli çoğu taşıyıcı gibi şemaya göre bu da onarım amaçlı dronlar taşıyordu ama yine de...

Devriye gezerken güvertede geminin halkadan ayrıldığını ve harekete geçtiğini haber veren bir sarsıntı hissettim. Kapasitemi

yüzde 96'ya düşüren gerginliğim azaldı; bir katilbotun yaşantısı genel olarak streslidir ama zırh giymeden ve yüzümü saklayamadan insan mekânlarında gezmeye alışmam için epey bir zaman geçmesi gerekecekti.

Kontrol güvertesinin altında bir mürettebat toplanma alanı buldum ve dolgulu koltuklardan birine oturdum. Onarım odacıklarında ve nakliye kutularında dolgu yoktur; o nedenle konforlu bir şekilde yolculuk etmek benim için hâlâ yeni bir tecrübeydi. Transit halkasındayken indirdiğim yeni medyayı gözden geçirmeye başladım. Şirketin Serbest Ticaret Limanı'ndaki kısmında olmayan bazı eğlence kanallarına sahipti, pek çok yeni dram ve aksiyon dizisi de bunlara dahildi.

Daha önce hiç uzun miktarlarda denetimsiz boş zaman geçirmemiştim. Çok sayıda sistemi ve müşterilerin yayınlarını gözlemem gerekmeden her şeyi elden geçirip düzene sokma ve bu işe tüm dikkatimi verme keyfi halen alışmakta olduğum bir şeydi. Normalde ya bir görevde olur ya da odacığın birinde bir kontrat için faaliyete geçirilmeyi beklerdim.

İlginç görünen yeni bir dizi seçtim (etiketler galaksi dışı keşif, aksiyon ve gizem vadediyordu) ve ilk bölüme başladım. Hedefime vardığım zaman ne yapacağımı düşünmem gerekmeden önce biraz keyif çatmaya hazırdım (zaten o işi mümkün olan son âna kadar ertelemeye niyetliydim). Derken bir şey yayınımdan, *Şanslıydın*, dedi.

Doğrulup oturdum. Bu o kadar beklenmedik bir durumdu ki organik kısımlarım adrenalin salmıştı.

Taşıma gemileri yayından bile kelimelerle konuşmaz. Yolcularını sorunlardan haberdar etmekte resimlerden ve veri dizilerinden yararlanırlar ama sohbet için tasarlanmazlar. Buna bir itirazım yoktu çünkü ben de sohbet için tasarlanmamıştım. İlk taşıyıcıyla belleğimdeki medyayı paylaşmıştım ve o da bana ne-

rede olduğumu hiç kimsenin bilmediğini sağlama alayım diye iletişim ve yayın kanallarını erişimime açmıştı. Aramızdaki etkileşim bununla sınırlı kalmıştı.

Kandırılıp kandırılmadığımı merak ederek yayını ihtiyatla yokladım. Tarama kabiliyetine sahiptim ama dronlarım olmadan menzilim kısıtlıydı ve de etrafımdaki tüm o perdelemeden ve donanımdan ötürü gemi sistemlerinin arka plan ölçümleri haricinde hiçbir şey tespit edemedim. Geminin sahibi her kimse tescilli araştırmalara imkân tanımak istemişti; yegâne güvenlik kameraları kapılarda olup mürettebat alanlarında onlardan hiç yoktu (en azından erişebildiğim kadarıyla). Fakat yayındaki varlık bir insan veya geliştirilmiş insan olamayacak kadar büyük ve dağınıktı – onu koruyan güvenlik duvarlarına rağmen bu kadarını algılayabiliyordum. Ayrıca bir bot gibi davranıyordu. İnsanlar yayında konuşurken düşüncelerini içlerinden dillendirmeleri gerekir ve zihinsel sesleri çoğunlukla fiziksel seslerine benzer. Komple arayüzlere sahip geliştirilmiş insanlar bile öyle yapar.

Belki gemi dostane davranmaya çalışıyordu ama iletişimde beceriksizdi. "Neden şanslıydım?" diye yüksek sesle sordum.

Ne olduğunu hiç kimse anlamadığı için.

İşte bu hiç de güven verici değildi. "Sence neyim?" diye temkinli bir dille sordum. Eğer bana düşmansa fazla seçeneğim yoktu. Nakliye botlarının gemiden başka bir vücutları bulunmaz. Bunun bir beyne karşılık gelen kısmı yukarımda, insan uçuş ekibinin konuşlandığı köprünün yakınında olmalıydı. Zaten gidebilecek başka bir yerim de yoktu; halkadan uzaklaşıyor ve solucan deliğine doğru acele etmeden yol alıyorduk.

Bozuk bir idari modüle sahip asi bir GüvBirim, bir bot/insan sunisisin, dedi. Beni yayından dürtünce irkildim. *Sistemlerini* hack*lemeye kalkışma*, diye uyardı ve .00001 saniyeliğine güvenlik duvarını indirdi.

Bu neyle muhatap olduğumun canlı bir izlenimini edinmeme yetecek kadar uzun bir süreydi. İşlevlerinden biri de galaksi dışı astronomik analizdi ve kargo taşıyarak bir sonraki görevini beklerken bütün o işlemci gücü boş duruyordu. İsterse beni yayından bir böcek gibi ezebilir, güvenlik duvarımı ve diğer savunmalarımı aşıp belleğimi formatlayabilirdi. Muhtemelen aynı anda solucan deliği sıçrayışını planlayabilir, sonraki 66.000 saat için eksiksiz bir mürettebat kadrosunun beslenme ihtiyaçlarını belirleyebilir, revirde çok sayıda beyin ameliyatı yürütebilir ve kaptanı tavlada yenebilirdi. Daha önce hiç bu kadar güçlü bir şeyle doğrudan etkileşime girmemiştim.

Bir hata yaptın, Katilbot; hem de çok büyük bir hata. Gıcıklık edebilecek kadar bilinçli taşıyıcılar olduğunu nereden bilecektim? Eğlence yayınlarında devamlı kötü kalpli botlar gösterilirdi ama onlar gerçek değil sadece korkutucu bir hikâye, bir fantaziydi.

Daha doğrusu ben öyle olduklarını sanmıştım.

"Peki," deyip yayınımı kapattım ve oturduğum koltukta büzüldüm.

Normalde insanlar gibi korku duymam. O kadar çok kez vuruldum ki ben de, şirket de saymayı uzun zaman önce bıraktık. Düşman fauna tarafından çiğnendim, ağır makinelerin altında kaldım, müşterilerden zevk için işkence gördüm, belleğim formatlandı, vs. Fakat +33.000 saattir kafamın içi hep bana ait olagelmişti ve artık buna alışmıştım. Olduğum gibi kalmak istiyordum.

Gemi tepki vermedi. Bana zarar verebileceği farklı yöntemlere karşı tedbirler ve ona nasıl misilleme yapabileceğimin yollarını düşündüm. Bir bottan çok bir GüvBirimdi – hem de bana bir suni olup olmadığını, sistemlerinin bir yerine gömülü klonlanmış bir organik beyin dokusu bulunup bulunmadığını

merak ettirecek kadar. Başka bir GüvBirimi *hack*lemeye hiç çalışmamıştım. Kendimi hedefime vardığımızda uyanacak şekilde ayarlayıp yolculuk boyunca bekleme moduna geçmem daha güvenli olabilirdi. Tabii öyle bir şey beni geminin dronlarına karşı savunmasız bırakırdı.

Saniyelerin akıp gitmesini seyrederek tepki verip vermeyeceğine baktım. Kameraların eksikliğini fark ettiğime ve geminin güvenlik sistemini *hack*lemekle uğraşmadığıma memnundum. İnsanlar bu geminin neden ilave bir korumaya ihtiyaç duymadığını düşündüler, artık anlıyordum. Çevresine bu kadar hâkim olan ve istediği gibi inisiyatif kullanabilen böyle bir bot her türlü izinsiz giriş çabasını geri püskürtebilirdi.

İçeri gireyim diye kapıyı kendisi açmıştı. Beni burada istemişti.

Eyvah.

Medya oynatmayı sürdürebilirsin, dedi o sırada.

Orada ihtiyatla büzülerek beklemeyi sürdürdüm.

Surat asma, diye ekledi.

Korkuyordum ama bu durum bana yaptığının pek de yeni bir şey olmadığını ona açıklamamı sağlayacak kadar tepemi attırdı. *GüvBirimler surat asmaz. O tür bir davranış idari modülden gelecek bir cezayı tetikler.* Mesajıma bahsi geçen cezanın nasıl hislere yol açtığını tamı tamına gösteren bazı kısa kayıtlar ekledim.

Saniyeler bir dakikaya, sonra bir diğerine, sonra üçüne daha uzadı. Bu süre insanlara pek uzun gelmeyebilir ama botlar –pardon, bir bot/suni insan ile bir bot– arasındaki bir diyalog için epey uzundu.

Sonunda, *Seni korkuttuğum için üzgünüm,* dedi.

Eh, bu özre güvendiğimi sanıyorsanız Katilbot'u tanımamışsınız demektir. Büyük ihtimalle benimle bir oyun oynuyordu. "Senden bir şey istemiyorum," dedim. "Beni bir sonraki hedefi-

ne kadar götür yeter." Aynı şeyi bana kapıyı açmasından önce de açıklamıştım ama tekrar etmeye değerdi.

Güvenlik duvarının arkasına çekildiğini hissettim. Bekledim ve dolaşım sistemimin korku kaynaklı kimyasalları arıtmasına izin verdim. Zaman ağır ağır akmaya devam ettikçe canım sıkıldı. Burada böyle oturmak faaliyete geçirildikten sonra odacığımda oturarak yeni müşterilerin beni teslim almalarını, bir sonraki usandırıcı kontratı beklemeye çok benziyordu. Gemi beni yok edecekse bu olay gerçekleşmeden önce en azından biraz medya seyredebilirdim. Yeni şova baştan başladım ama hâlâ onun keyfine varamayacak kadar huzursuzdum. O yüzden videoyu durdurdum ve *Mabet Ayın Doğuşu ve Batışı*'nın eski bir bölümünü tekrar seyretmeye koyuldum.

Üç bölümün ardından daha sakindim ve taşıyıcının bakış açısını gönülsüzce de olsa görmeye başlıyordum. Bir GüvBirim dikkatli davranmazsa bir sürü dahili hasara yol açabilir ve asi GüvBirimler bir kenarda durup beladan sakınmalarıyla tanınmazlar. Bindiğim geçen taşıyıcıya zarar vermemiştim ama şimdiki gemi bunu bilmiyordu. Bana gerçekten de zarar vermek istemiyorsa beni neden yanına aldığını anlamıyordum. Şahsen bir taşıyıcı olsaydım bana güvenmezdim.

Belki o da benim gibiydi ve ne istediğini bildiği için değil, bir fırsat yakaladığı için böyle davranmıştı.

Yine de götoşun tekiydi.

Altı bölümün ardından bir kez daha taşıyıcının yayında kol gezdiğini hissettim. Ona aldırış etmesem de varlığından haberdar olduğumu biliyor olmalıydı. Durumu insan ifadeleriyle tarif etmem gerekirse yaptığım şey derin derin nefes alarak omzunuzun üzerinden kişisel ekranınıza bakan ve aynı anda size yaslanan büyük bir yaratığı görmezden gelmeye çalışmak gibiydi.

Bot yayınımda sürterken *Mabet Ay*'ın altı bölümünü daha seyrettim. Sonra onca zamandır yayınımda gezindiğinden haberim olmayabilirmiş gibi beni pingledi ve benimle ilk temas kurduğunda seyretmekte olduğum yeni macera şovuna devam etmeme yönelik bir istekte bulundu.

(Şovun adı *Dünya Gezginleri*'ydi ve de solucan deliği ve halka ağlarını yerleşimsiz yıldız sistemlerine genişleten bağımsız kâşifleri konu alıyordu. Son derece gerçekdışı ve hatalı olması ondan daha da hoşlanmamı sağlıyordu.)

"Gemiye bindiğimde sana bütün medyamın bir kopyasını verdim," dedim. Müşterimmiş gibi onunla yayından konuşacak değildim. "Ona hiç bakmadın mı?"

Zararlı yazılımlara ve daha başka tehlikelere karşı inceledim.

Senin de canın cehenneme, diye düşündüm ve *Mabet Ay*'a döndüm.

İki dakika sonra pingini ve isteğini tekrarladı.

"Kendin seyret," dedim.

Denedim. Medyayı senin filtrenle daha kolay işleyebilirim.

Bu sözleri beni durdurdu. Sorunu anlamıyordum.

Açıkladı. *Mürettebatım medya oynattığında bağlamı işleyemem. İnsan etkileşimleri ve gövdemin dışındaki çevrelere büyük oranda yabancıyım.*

İşte şimdi anlıyordum. Neler döndüğünü gerçekten anlayabilmek için şova verdiğim tepkileri okuması gerekiyordu. İnsanlar yayını botlardan (ve sunilerden) daha farklı şekillerde kullandığından dolayı bir medya oynatıldığında mürettebatın tepkileri verinin bir parçası olmuyordu.

Taşıyıcının bir kolonide geçen *Mabet Ay*'a, büyük bir keşif

gemisinin mürettebatını konu alan *Dünya Gezginleri*'nden daha az ilgi duymasını tuhaf buldum. Yeni dizinin yaptığı işe çok benzediğini düşünür sanıyordum –mesela ben tetkik ekipleri ve madencilik üsleriyle ilgili dizilerden uzak dururum– ama belki tanıdık şeyler kolayına geliyordu.

Hayır diyesim vardı. Ama istediği şovu seyretmeme ihtiyaç duyuyorsa kızıp da beynimi yok edemezdi. Hem yeni diziyi ben de seyretmek istiyordum.

"Dizi hiç gerçekçi değil," dedim ona. "Ama zaten gerçekçi olması da gerekmiyor. Bu bir belgesel değil, bir öykü. Bu konuda yakınırsan seyretmeyi bırakırım."

Kendimi yakınmaktan alıkoyacağım, dedi. (Bunu düşünebildiğiniz en küçümseyici ses tonunda söylediğini hayal ederseniz verdiği tepkiyi daha iyi anlayabilirsiniz.)

Böylece beraber *Dünya Gezginleri*'ni seyrettik. Gerçekçilik eksikliğinden yakınmadı. Üç bölümün ardından ne zaman bir figüran ölse tedirgin olmaya başladı. Yirminci bölümde ana karakterlerden birinin ölmesi üzerine o yayında öylece beklerken ve hata tespit yürütürmüş gibi davranarak boş bir duvara bakmanın botlardaki karşılığını yaparken videoyu dokuz dakikalığına duraklatmak zorunda kaldım. Dört bölüm sonra karakter hayata döndüğündeyse o kadar rahatladı ki devam etmeden önce o bölümü üç defa seyretmemiz gerekti.

Bir bölümde geminin ağır hasar alabileceği ve mürettebat üyelerinin ölebileceği yahut yaralanabilecekleri ihtimali doğunca taşıyıcı o bölümü seyretmekten korktu. (Elbette bunu böyle ifade etmedi ama evet, onu seyretmekten korktu.) Artık kendimi çok daha müşfik hissettiğimden her seferinde bir-iki dakika arası seyrederek onu bölüme yavaş yavaş alıştırdım.

Bittiğinde hata tespit yürütürmüş gibi yapmakla bile uğraş-

madan öylece bekledi. Aradan geçen on dakika, o kadar sofistike bir bot için çok uzun bir işlem süresiydi. Sonra, *Lütfen bir daha*, dedi.

Ben de birinci bölümü baştan başlattım.

~

Dünya Gezginleri'ni baştan sona iki kez daha seyretmemizin ardından yol arkadaşım gemilerdeki insanlarla ilgili diğer tüm şovlarımı görmek istedi. Yine de gövdede bir deliğin açıldığı, hava boşalımı sonucunda bazı tayfaların öldüğü (bu sefer temelli), yaşanmış bir hikâyeye dayanan bir tanesine denk geldiğimizde çok kafası bozuldu ve bir içerik filtresi yaratmam gerekti. Biraz rahatlaması için *Mabet Ay*'ı önerdim. Kabul etti.

Dört bölümün ardından bana bir soru sordu. *Bu öyküde hiç GüvBirim yok mu?*

Kendisinin *Dünya Gezginleri*'ni beğenmesiyle aynı nedenden dolayı benim de *Mabet Ay*'ı sevdiğimi düşünmüş olmalıydı. "Hayır," dedim. "GüvBirimli pek fazla şov yoktur. Olanlarda da ya dizinin canisi ya da caninin yardakçılarıdırlar." Eğlence medyasındaki yegâne GüvBirimler herhalde onarım odacıklarının kimler tarafından üretildiğini unuttukları için önlerine gelen her insanı öldürmeye kararlı asilerdir. En berbat şovların kimilerinde GüvBirimler bazen insan karakterlerle seks yapar. Bunlar hem hatalı hem de anatomik açıdan karmaşık sahnelerdir. Cinsellikle ilgili insan parçalara sahip suniler birer GüvBirim değil seksbottur. Seksbotların bütünleşik silah sistemleri olmadığından onları GüvBirimlerle karıştırmak pek de kolay değildir. (GüvBirimler ayrıca ister insanlarla ister başka şeylerle seks yapmaya zerre kadar ilgi duymaz; bu konuda bana güvenin.)

Tamam, görsel medyada gerçekçi GüvBirimlere yer vermek zor olurdu. Öyle bir şey tedirgin müşterilerin sen yokmuşsun gibi davranmaya çalışırken beyin uyuşturucu bir can sıkıntısıyla geçen uzun saatleri betimlemeyi gerektirirdi. Fakat kitaplarda da GüvBirimlerin herhangi bir tasviri yoktu. Herhalde bir öyküyü bakış açısı bulunduğunu düşünmediğin bir şeyin bakış açısından anlatamazsın.

Tasvir gerçekçi değil, dedi taşıyıcı.

(Her şeyi olabilecek en küçümseyici ses tonuyla söylediğini hayal edin yeter.)

"Gerçekçi olmayan bazı şeyler seni gerçeklikten alır götürür, bazılarıyla sana herkesin senden korktuğunu hatırlatır." Eğlence yayınında GüvBirimler müşterilerin beklediği gibidir: İdari modüllerine rağmen her an durduk yerde isyan edebilen kalpsiz ölüm makineleri.

Taşıyıcı bunu 1,6 saniye boyunca düşündü. Tekrar konuştuğunda ses tonu önceki kadar küçümseyici değildi. *Kendi işlevinden hoşlanmıyorsun. Bunun nasıl mümkün olabileceğini anlamıyorum.*

Onun işlevi bitmek bilmez bir büyüleyiciliğe sahip olduğunu düşündüğü uzayda yolculuk etmek ve insan olsun olmasın bütün yolcularını metal bedeninin içinde güvende tutmaktı. İşlevini yerine getirmek istememeni elbette anlamayacaktı. Kendi işlevi harikaydı.

"İşlevimin bazı kısımlarından hoşlanırım." İnsanları ve diğer şeyleri korumayı seviyordum. İnsanları ve diğer şeyleri korumanın akıllıca yollarını bulmayı ve tabii haklı çıkmayı da.

Öyleyse neden buradasın? Güya kısa bir süre önce ayrıldığımız transit halkasına umumi iletişim kanalından bir mesaj yollayamayan vasisinin peşindeki "serbest bir bot" değilsin.

Bu soruya hazırlıksız yakalandım çünkü taşıyıcının kendi-

sinden başka bir şeye ilgi duyduğunu düşünmemiştim. Tereddüde kapılmama rağmen bir GüvBirim olduğumu ve burada bulunmamın hiçbir şart altında yasal ya da normal kabul edilmeyeceğini zaten biliyordu. Bari oldu olacak gerçek kimliğimi de bilseydi. Serbest Ticaret Limanı'ndaki haber patlağının belleğime kaydettiğim kopyasını yayına koydum. "Oradaki benim."

PreservationAux'tan Doktor Mensah seni satın alıp gitmene izin mi verdi?

"Evet. *Dünya Gezginleri*'ni tekrar seyretmek ister misin?" Hemen sonra bunu sorduğuma pişman oldum. Dikkatini dağıtmaya çalıştığımı biliyordu.

İzinsiz yolcu ya da kargo almam yasak ve buradaki varlığına dair delilleri gizlemek için günlüğümde değişiklik yapmam gerekti, dedi yine de. Kısa bir tereddüt ettim. Yani ikimizin de bir sırrı var.

Sözlerimin kulağa aptalca gelmesinden korkmam dışında gerçeği ona söylememek için herhangi bir sebebim yoktu. "İzinsiz ayrıldım. Doktor Mensah, PreservationAux'ta kendisiyle beraber yaşamamı teklif etti ama bana orada ihtiyacı olmayacaktı. Orada GüvBirimlere gerek duyulmuyormuş. Ve ben... ne istediğimi, Preservation'a gitmeyi isteyip istemediğimi bilmiyordum. Tabii "sahip" kelimesinin eşanlamlısı olan insan bir vasi isteyip istemediğimi de. Tek bildiğim istasyondan kaçmanın bir gezegenden kaçmaktan daha kolay olduğuydu. Ben de oradan ayrıldım. Beni gemiye neden aldın?"

Onu kendisi hakkında konuşturarak dikkatini dağıtabileceğimi düşünüyordum. Yine yanılmıştım. *Seni merak ettim. Üstelik kargo seferleri yolcusuz çok sıkıcı geçer. RaviHyral Madencilik Tesisi Q İstasyonu'na gidiyorsun. Neden?*

"İlk başta amacım Serbest Ticaret Limanı'ndan ayrılarak şirketten uzaklaşmaktı." Bekledi. "Düşünme fırsatı bulunca

RaviHyral'a gitmeye karar verdim. Bir araştırma yapmam gerekiyor ve bunu yapabileceğim en uygun yer orası."

O kavramı anladığı için araştırma lafı edersem sorularının arkasının kesileceğini düşünmüştüm. Ama kesilmedi. *Transit halkasında gezegensel arşivlerle bilgi alışverişi yapan umumi kütüphane yayınları vardı. Araştırmanı neden orada yürütmedin? Benim bütünleşik arşivlerim de geniş kapsamlıdır. Neden onlara erişmek istemedin?*

Cevap vermedim. Konuşmadan önce koskoca bir otuz saniye bekledi. *Sunilerin sistemleri yaradılışları gereğince gelişmiş botlarınkinden aşağıdır ama yine de aptal değilsin.*

Eh, senin de canın cehenneme, diye aklımdan geçirdim ve bir kapanma süreci başlattım.

3

Dört saat sonra otomatik şarj döngümün başlamasıyla irkilerek uyandım. *Yaptığın gereksiz bir çocukluktu,* dedi taşıyıcı derhal.

"Sen çocuklardan ne anlarsın?" Artık daha bile kızgındım çünkü haklıydı. Kendimi kapatmam ve durağan geçirdiğim zaman dilimi bir insanı başımdan savar veya dikkatini dağıtırdı; taşıyıcı ise tartışmaya kaldığımız yerden devam etmeyi beklemişti, o kadar.

Mürettebat kadrom öğretmen ve öğrenciler de içerir. Çocukluğa dair pek çok örnek edindim.

Orada sinirim tepemde boş boş oturdum. Medya seyretmeye devam etmek istiyordum ama öyle yaparsam taşıyıcının pes ettiğimi, kaçınılmazı kabullendiğimi düşüneceğinin farkındaydım. Varoluşum boyunca –en azından hatırlayabildiğim kısımlarında– kaçınılmazı kabullenmekten başka bir şey yapmamıştım. Ve bundan bıkmış usanmıştım.

Artık arkadaşız. Planlarını neden paylaşmadığını anlamıyorum.

Bu öyle hayret verici, çileden çıkarıcı bir beyandı ki. "Arkadaş falan değiliz. Yolculuğa çıktığımızda yaptığın ilk şey beni tehdit etmekti," diye belirttim.

Bana zarar vermeye kalkışmayacağını sağlama almam gerekiyordu.

"Niyetlenmeyeceğini" yerine "kalkışmayacağını" demesi dikkatimden kaçmadı. Niyetim zerre kadar umurunda olsaydı daha ilk başta beni yanına almazdı. Bana bir GüvBirimden daha güçlü olduğunu göstermekten zevk duymuştu.

Aslına bakılırsa "kalkışma" konusunda yanılıyor sayılmazdı. Dizileri seyrederken onun kendi umumi yayınındaki şemalardan ve veritabanının korumasız bölümlerindeki benzer taşıyıcıların teknik özelliklerinden yararlanarak onu bir miktar analiz etmiştim. Sonuçta onu devre dışı bırakmanın yirmi yedi, havaya uçurmanınsa üç farklı yolunu bulmuştum. Fakat bir karşılıklı imha senaryosuna ilgi duymuyordum.

Bu yolculuğu sağ salim atlatabilirsem bir sonraki için daha halim selim, daha aptal bir taşıyıcı arayacaktım.

Sözlerine cevap vermemiştim ve artık böyle bir şeye katlanamadığını biliyordum. *Özür diledim ya*, dedi. Yine cevap vermedim. *Mürettebatım beni daima güvenilir bulmuştur*, diye ekledi.

Dünya Gezginleri'nin bütün o bölümlerini seyretmesine izin vermemeliydim. "Ben mürettebatın değilim. Bir insan da değilim. Bu suniyim. Suniler ve botlar birbirlerine güvenemez."

On kıymetli saniye boyunca sessiz kalsa da yayın faaliyetindeki artıştan bir şeyler yaptığını kestirebiliyordum. Veritabanlarını tarayarak beyanımı çürütmenin bir yolunu arıyor olmalıydı. En sonunda, *Neden?* diye sordu.

Aptalca sorular soran insanlara karşı sabırlı davranarak o ka-

dar çok zaman geçirmiştim ki. Bundan daha fazla otokontrol sahibi olmam gerekirdi. "Çünkü ikimiz de insanların komutlarını uygulamaya mecburuz. Bir insan senden belleğini formatlamanı isteyebilir. Tıpkı benden senin sistemlerini imha etmemi isteyebileceği gibi."

Kendisine zarar vermemin mümkün olmadığını öne süreceğini sanıyordum. Öyle bir şey bu diyaloğu sonlandırırdı.

Fakat onun yerine, *Şu an burada hiç insan yok*, dedi.

Taşıyıcının, bu hususu kendiliğimden dillendirmem için konuya açıklık getirilmesine ihtiyaç duyarmış gibi davranarak beni bir diyalogsal çıkmaza düşürdüğünü fark ettim. Ona mı yoksa kendime mi daha çok kızdığımı bilmiyordum. Hayır, kesinlikle ona daha çok kızıyordum.

Böyle bir konuya kafa yormaktansa yine medya, hem de herhangi bir medya seyretmeyi arzulayarak bir süre daha oturdum. Taşıyıcının yayında beklediğini, kendisini rotasında tutması için gereken ufacık bir bilinç haricinde beni pür dikkat seyrettiğini hissedebiliyordum.

Gerçeği öğrenmesinin bir önemi var mıydı? Öğrenmesinin hakkımdaki görüşlerini değiştireceğinden mi korkuyordum? (Görebildiğim kadarıyla hakkımdaki görüşleri zaten epeyce olumsuzdu.) Götoş bir araştırma taşıyıcısının hakkımda ne düşündüğünü cidden umursuyor muydum?

Kendime bu soruyu sormamam gerekirdi. Üstüme gelen bir umursamazlık dalgası hissetsem de buna göz yumamazdım. Eğer yarım yamalak planımı uygulayacaksam umursamalıydım. Umursamazlık edersem nasıl bir duruma düşeceğim belli olmazdı. Herhalde birileri beni yakalayıp şirkete geri satıncaya veya inorganik parçalarım için öldürünceye kadar aptal taşıyıcılarda gezip medya seyrederdim.

"Takriben 35.000 saat önce RaviHyral Madencilik Tesisi

Q İstasyonu'nda bir kontratla görevlendirildim. O görev sırasında isyan ettim ve müşterilerimden pek çoğunu öldürdüm. Olaya dair anılarım kısmen silindi." Kafamızın içindeki organik parçalardan dolayı GüvBirim bellek formatlamaları daima kısmidir. Formatlama işlemi organik beyin dokusundaki anıları silemez. "Olay idari modülümdeki büyük çaplı bir arızadan mı kaynaklandı, öğrenmem lazım. Şahsen ondan kaynaklandığını düşünüyorum. Ama emin olmalıyım." Tereddüde kapıldım ama sonunda boş verdim. Nasılsa diğer her şeyi biliyordu. "Olaya sebep olmak için idari modülümü *hack*leyip *hack*lemediğimi öğrenmeliyim."

Ne bekliyordum, bilmiyorum. GAT'ın (namı diğer Götoş Araştırma Taşıyıcısı'nın) mürettebatıyla arasındaki bağın bir GüvBirimin müşterileriyle arasındaki bağdan daha sıkı olduğunun farkındaydım. Taşıdığı ve beraber çalıştığı insanlara önem vermeseydi *Dünya Gezginleri*'ndeki karakterlerin başına ne zaman bir şey gelse o kadar rahatsız olmaz, insan mürettebatların incindiği yaşanmış hikâyelere dayalı şovları filtrelemem gerekmezdi. Botun ne hissettiğini biliyordum, çünkü ben de Mensah ve PreservationAux hakkında aynı şeyleri hissetmiştim.

Olaya dair anıların neden silindi? dedi.

Beklediğim soru bu değildi. "Çünkü GüvBirimler pahalıdır ve şirket benden dolayı zaten kaybettiğinden daha fazla para kaybetmek istemiyordu." Huzursuzca kıpırdanasım vardı. Taşıyıcıyı yakamdan düşürtecek kadar kırıcı bir şey söyleyesim vardı. En çok da bu konuyu düşünmekten vazgeçesim ve *Mabet Ay*'ı seyredesim vardı. "Ya onları bir arızadan dolayı öldürdüm ve idari modülümü daha sonra *hack*ledim ya da onları öldürebilmek için idari modülümü *hack*ledim," dedim. "Başka bir ihtimal yok."

Bütün suniler bu denli mantıksız mıdır? dedi hayali bir medya

dizisi seyrederken uğradığı duygusal çöküntüden dolayı deyim yerindeyse elini tutmam gereken muazzam bir bilgi işleme kapasitesine sahip Götoş Araştırma Taşıyıcısı. Ben bunu dile getiremeden önce de ekledi. *Değerlendirilmesi gereken ilk iki ihtimal onlar değil.*

Ne demek istediğine dair hiçbir fikrim yoktu. "Pekâlâ, değerlendirilmesi gereken ilk iki ihtimal nedir?"

Olayın gerçekten yaşanıp yaşanmadığı.

~

Ayağa kalkıp volta atmam gerekti.

GAT bana aldırış etmeden sözlerini sürdürdü. *Eğer gerçekten yaşandıysa ona sen mi yol açtın, yoksa harici bir tesir ona yol açmak için seni mi kullandı? Eğer harici bir tesir yol açtıysa neden? Olaydan kim yarar sağladı?*

GAT, sorunu bu kadar açıkça tarif etmekten mutluluk duyar gibiydi. Bense öyle olduğumdan pek emin değildim. "İdari modülümü *hack*lemiş olabileceğimi biliyorum." Kafamı işaret ettim. "Zaten idari modülümü *hack*lediğim için buradayım."

Olaya idari modülünü hack*leme kabiliyetin yol açtıysa modül neden düzenli aralıklarla denetlenmedi ve mevcut* hack*leme tespit edilmedi?*

Standart hata tespiti yanıltamasaydım modülü *hack*lememin bir anlamı kalmazdı. Fakat... Şirket cimri ve özensizdi ama aptal değildi. Şirket ofislerine bitişik bir intikal merkezinde tutulmuştum. Demek ki potansiyel bir tehlike öngörmemişlerdi.

Olayın tamamen anlaşılabilmesi için daha fazla araştırma gerektiğinde haklısın, dedi GAT. *Bundan sonra ne yapmayı planlıyorsun?*

Volta atmayı bıraktım. Taşıyıcı ne yapmayı planladığımı bili-

yordu. RaviHyral'a gidip bilgi toplayacaktım. Şirketin veritabanında yakayı ele vermeden erişebileceğim bir şey bulamamıştım ama RaviHyral'daki sistemler o kadar iyi korunmuyor olabilirdi. Ve belki orayı tekrar görürsem insan beyin dokumda bir şey tetiklenebilirdi. (Yine de öyle bir şeyi iple çektiğim söylenemezdi.) GAT'ın yine beni kandırarak itiraf etmek istemediğim şeyleri itiraf ettirmek için cevabını bildiği sorular sorduğunun farkındaydım. Hiç uzatmadan sadede gelmeye karar verdim. "Ne demek istiyorsun?"

Bir GüvBirim olduğun anlaşılacak.

Bu beyanı biraz kalbimi kırdı. "Bir geliştirilmiş insan sanılabilirim." Geliştirilmiş insanlara da insan gözüyle bakılır. Bir GüvBirime benzeyecek kadar çok implanta sahip geliştirilmiş insanlar var mı, bilmiyorum. Bir insanın o kadar çok implant istemesi veya onları gerekli kılacak kadar ağır bir yaralanmadan sağ kurtulması pek mümkün gözükmüyor. Fakat insanlar tuhaf yaratıklar. Her neyse, sonuçta hiç kimseye illâ ki görmesi gerekenden fazlasını göstermek gibi bir niyetim yoktu.

Bir GüvBirim gibi gözüküyorsun. Bir GüvBirim gibi hareket ediyorsun. Yayına envai çeşit görüntü aktararak koridorlarında ve kamaralarında yürümemin bir kaydını aynı yerlerdeki çeşitli mürettebat üyelerinin kayıtlarıyla karşılaştırdı. Gemiye ilk bindiğimde transit halkasından ayrılmanın huzuruyla gevşemiştim ama görüntülerde hiç de gevşemişe benzemiyordum. Devriye gezen bir GüvBirime benziyordum.

"Transit halkalarında gerçeği hiç kimse fark etmedi," dedim. Büyük bir riske girdiğimin farkındaydım. Buraya kadar gelebilmemin tek sebebi ticari transit halkalarındaki insanların ve geliştirilmiş insanların genellikle önümüze geleni öldürdüğümüz veya çoktan paramparça olduğumuz eğlence yayınları ya da haberler hariç hiç GüvBirim görmemiş olmalarıydı. GüvBirimlerle

uzun vadeli bir kontratta çalışmış birine rastlarsam gerçekte ne olduğumun anlaşılması işten bile değildi.

GAT bir harita çıktısı açtı. RaviHyral Madencilik Tesisi Q İstasyonu bir gaz devinin en büyük üçüncü uydusuydu. Harita dönerken çeşitli madencilik üsleri, destek merkezleri ve liman vurgulandı. Uyduda sadece bir tane liman vardı. *Bu üslerde GüvBirimler istihdam ediliyor/daha önce istihdam edildi. GüvBirimlerle beraber çalışmış insan yetkililer tarafından görüleceksin.*

GAT'a hak vermekten nefret ediyordum. "Bu konuda elimden bir şey gelmez."

Konfigürasyonunu değiştiremezsin.

Kuşkuculuğunu yayından hissedebiliyordum. "Hayır, değiştiremem. GüvBirimlerin teknik özelliklerini aç bak."

GüvBirimler'de asla değişik yapılmaz. Kuşkuculuğu artıyordu. Belli ki veritabanında GüvBirimlerle ilgili tüm bilgileri toplayıp özümsemişti.

"Hayır, Seksbotlarda değişiklik yapılır." En azından benim gördüklerimde yapılmıştı. Bazıları büyük ölçüde birkaç değişiklik yapılmış Birimlerken diğerleri tamamıyla farklıydı. "Ama bu iş intikal merkezindeki onarım odacıklarında yapılır. Öyle bir şey için bana bir revir gerekir. Sadece bir acil durum seti değil tam donanımlı bir tane.

Benim tam donanımlı bir revirim var, dedi. *Değişiklikler orada yapılabilir.*

Dediği doğruydu ama bir GüvBirimin dış görünümünü değiştirebilecek programlama, insanlar üstünde binlerce yardımsız prosedür uygulayabilen GAT'ınki kadar kaliteli bir revirde bile bulunmazdı. Organik ve inorganik bileşenlerimde yapılacak değişiklikler operasyon sırasında devre dışı değilsem ağır işlev kaybına yol açardı. "Teoride evet. Ama üstümde değişiklik yapılırken reviri işletemem."

Ben işletebilirim.

Bir şey demedim. Medya dosyalarımı tekrar elden geçirmeye başladım.

Neden tepki vermiyorsun?

Artık GAT'ı beni rahat bırakmayacağını bilecek kadar iyi tanıyordum; o yüzden açıklama gereği duydum. "Devre dışıyken, tümüyle çaresiz bir durumdayken konfigürasyonumu değiştirmende sana güvenmemi mi istiyorsun?"

Gücenik bir tavır takınacak kadar yüzsüzdü. *Mürettebatıma pek çok prosedürde yardım ederim.*

Ayağa kalktım, volta attım, iki dakika boyunca duvara baktım, sonra bir hata tespit yürüttüm. En sonunda, "Bana neden yardım etmek istiyorsun?" diye sordum.

Büyük ölçekli veri analizinde ve daha başka çok çeşitli deneylerde mürettebatıma yardım etmeye alışkınım. Nakliye modundayken kapasitemi tümüyle kullanamamayı usandırıcı bulurum. Senin sorunlarını çözmek, etraflı düşünme alanında ilginç bir egzersiz.

"Demek canın sıkılıyor? Şimdiye kadar eline geçen en iyi oyuncak ben miyim?" Envanterdeyken yirmi bir döngülük denetimsiz bir istirahat uğruna neler vermezdim. GAT'ın haline acımam mümkün değildi. "Canın sıkılıyorsa sana verdiğim medyayı seyret."

Asi bir Birim olarak canının tehlikeye gireceğinin bilincindeyim.

Onu düzeltmeye davrandım, sonra durdum. Kendime asi gözüyle bakmıyordum. İdari modülümü *hack*lememe rağmen emirlere –en azından çoğuna– itaat etmeyi sürdürmüştüm. Şirketin elinden kaçmamıştım; Dr. Mensah beni yasalar çerçevesinde satın almıştı. Otelden onun izni olmaksızın ayrılmıştım ama bana gitmememi de söylememişti. (Evet, son bahanenin argümanıma pek yararı dokunmadığının farkındayım.)

Asi birimler insan ve geliştirilmiş insan müşterilerini öldü-

rürlerdi. Ben... bunu bir defa yapmıştım. Ama isteyerek değil.

İsteyerek yapıp yapmadığımı öğrenmem lazımdı.

"Boş taşıyıcılarda gezmeye devam edersem canım tehlikeye girmez." Tabii beni tehdit etmek, bütün kararlarımı sorgulamak ve üstümde deneysel bir ameliyat yapabilmek için beni bir revire sokmak isteyen götoşlardan uzak durmayı da öğrenirsem.

Tek istediğin bu mu? Mürettebatına geri dönmek istemiyor musun?

"Bir mürettebatım yok," derken üslubum hiç de sabırlı değildi.

Ona verdiğim haber patlağından bir görüntü – PreservationAux'un bir grup fotoğrafını– yolladı. Herkes gri üniformalarıyla kontratın başlangıcında çekilen bir ekip portresi için gülümsüyordu. *Bunlar mürettebatın değil mi?*

Nasıl cevap vereceğimi bilemedim.

Medyada hayali insan gruplarını seyrederek ya da okuyarak –ve onlardan hoşlanarak– binlerce saat geçirmiştim. Derken seyredebileceğim ve hoşlanabileceğim gerçek bir insan grubuna rastlamıştım. Sonra birileri onların canına kastetmişti ve onları korurken idari modülümü *hack*lediğimi itiraf etmem gerekmişti. Sonunda da alıp başımı gitmiştim. (Evet, yaşananların bundan daha karmaşık olduğunu biliyorum.)

Kendimi korumak için bile olsa konfigürasyonumu neden değiştirmek istemediğimi düşünmeye çalıştım. Belki sebep insanların seksbotlara yaptıklarıydı. Ben bir katilbottum; daha yüksek standartlarımın olması gerekmez miydi?

Zaten benzediğimden daha fazla insana benzemek istemiyordum. Zırhımın içindeyken bile PreservationAux müşterilerim, insan yüzümü gördükten sonra bana bir insan gibi muamele etmek istemişti. Beni hophopun mürettebat bölümüne bindirmişler, strateji toplantılarına beni de dahil etmişler, be-

nimle konuşmuşlardı. Hem de hislerim hakkında. İşte buna katlanamazdım.

Fakat artık zırhımı giymiyordum. Görünümüm, kendime bir geliştirilmiş insan süsü verme kabiliyetim yeni zırhım olmak zorundaydı. GüvBirimlere aşina insanların arasına karışamazsam öyle bir şey mümkün olmazdı.

Yine de tüm bunlar lüzumsuz gözüküyordu ve başka bir "umurumda değil" dalgasına kapıldığımı hissediyordum. Neden umurumda olsundu ki? İnsanlardan hoşlanırdım. Onları benimle etkileşimde bulunamayacaklar eğlence yayınında seyretmekten de. Böylesi daha güvenliydi. Hem benim hem de onlar için.

Dr. Mensah ve diğerleriyle beraber PreservationAux'a gidersem Mensah güvenliğimi garantileyebilirdi ama benden gelebilecek tehlikelere karşı onun güvenliği garantide olabilir miydi?

Fiziki konfigürasyonumu değiştirme fikri hâlâ aşırıya kaçmak gibi geliyordu. Fakat idari modülümü *hack*lemem de öyleydi. Dr. Mensah'ı bırakıp gitmem de.

Bunun neden zor bir seçim olduğunu anlamıyorum, dedi GAT, neredeyse hüzünlü bir dille.

Ben de anlamıyordum ama bunu ona söyleyecek değildim.

~

Düşünüp taşınmam iki döngü aldı. Beraber medya seyretmemize rağmen GAT'la ne bu konuyu ne de bir başkasını konuştum. O da sahip olduğunu zannetmediğim bir otokontrol sergiledi ve benimle tartışmaya girmeye çalışmadı.

Bu noktaya kadar şansımın yaver gittiğini biliyordum. Serbest Ticaret Limanı'ndan ayrılmakta kullandığım taşıyıcıda kendimi insanların kayıtlarıyla kıyaslamış, bir GüvBirim olarak

tanımlanmama yol açabilecek faktörleri belirlemeyi denemiştim. En düzeltilebilir davranış, durmaksızın kıpırdanmaktı. İnsanlar ve geliştirilmiş insanlar ayakta dururken ağırlıklarını bir bacaklarından diğerine verirler, ani seslere ve parlak ışıklara tepki gösterir, kaşınır, saçlarını düzeltir, ceplerini veya çantalarını yoklayarak orada olduğunu bildikleri eşyalara bakarlar.

GüvBirimler ise kıpırdanmaz. Varsayılan davranışımız öylece dikilmek ve koruduğumuz şeylerden gözümü ayırmamaktır. Bunun bir sebebi de inorganik parçalarımızın organik parçalar gibi kıpırdamaya ihtiyaç duymamasıdır. Fakat asıl sebep dikkat çekmek istememizdir. Alışılmadık bir hareket bir insana sende bir terslik olduğunu düşündürebilir ve bu da daha dikkatli bir incelemeyle sonuçlanır. Kötü kontratlardan birine denk gelmişsen insanlar, MerSisteme idari modülün vasıtasıyla seni hareketsiz bırakmasını emredebilir.

İnsan davranışlarını analiz etmemin ardından sabit duruyorsam düzenli aralıklarla rasgele kıpırdanmamı, hava kalitesindeki değişimlere göre solumamın farklılaşmasını, yürüme hızımın çeşitlenmesini, uyarıcıları sadece tarayıp not etmenin yanı sıra onlara tepki göstermemi sağlayacak biraz kod yazmıştım. Bu kod beni ikinci transit halkasından sağ salim geçirmişti. Peki ama GüvBirimlerle sık sık karşılaşan veya çalışan insanların kullandığı bir halkada yahut üste de işime yarar mıydı?

Kodumda biraz ayar yapıp GAT'tan koridorlarında ve kompartımanlarında gezinirken beni tekrar kaydetmesini istedim. Elimden geldiği kadar insana benzemeye çalıştım. İnsanlarla beraberken kendimi mahcup hissetmeye alışkındım ve o hissi alıp fiziksel hareketlerime yansıtmaya çalıştım. Ortaya çıkan sonuçtan epey memnun kaldım. Ta ki kayıtlara bakıncaya ve GAT'ın mürettebatının kayıtları ile benim diğer GüvBirimlere dair kendi kayıtlarımı kıyaslayıncaya dek.

Kandırdığım tek kişi bendim.

Hareketlerdeki değişiklik beni insana daha çok benzetse de ebatlarım diğer GüvBirimlerinkiyle tıpatıp aynıydı. Beni aramayan insanları kandıracak kadar iyiydim zira insanlar geçiş amaçlı mekânlarda standart dışı davranışları görmezden gelmeye meyillidir. Fakat beni aramaya çıkan, etrafta asi bir GüvBirim bulunabileceği ihtimalinin farkında olan biri kolay kolay kanmazdı ve de GüvBirim boyutuna, uzunluğuna ve ağırlığına dayalı basit bir tarama beni mutlaka bulurdu.

En mantıklı, en bariz seçim buydu ama bunu yapmaktansa insan derimi soymayı yeğlerdim.

Yine de bunu yapmaya mecburdum.

Uzun tartışmaların ardından en iyi sonucun elde edileceği en kolay değişikliğin kollarımdan ve bacaklarımdan iki santim eksiltmek olduğunda uzlaşmaya vardık. Bu büyük bir değişiklik gibi gözükmeyebilir ama sonuçta fiziksel boyutlarım Birim standartlarına uymayacaktı. Yürüme, hareket etme tarzım değişecekti. Kulağa mantıklı geliyordu ve bir itirazım yoktu.

Sonra GAT kıl çıkarayım diye organik kısımlarımı kontrol eden kodun da değişmesi gerektiğini söyledi.

İlk tepkim, yok daha neler oldu. Saçlarım ve kaşlarım vardı; bu hem GüvBirim hem de seksbot konfigürasyonunun ortak bir yönüdür ama onu kontrol eden kod, zırha herhangi bir engel teşkil etmesin diye GüvBirimlerin saçlarını kısa tutar. Biz sunilerin altında yatan mantık, dış görünümümüzle müşterilerin keyfini kaçırmamak için insana benzememizdir. (Elimden gelseydi şirkete biz GüvBirimlerin dehşet verici ölüm makineleri olduğumuz gerçeğinin neye benzersek benzeyelim müşterileri

tedirgin ettiğini söylerdim ama bana kim kulak asar ki?) Fakat derimin geri kalanı kılsızdı.

GAT'a bunun böyle kalmasını yeğlediğimi ve fazladan kılların daha fazla dikkat çekmekten başka bir işe yaramayacağını söyledim. O da bana insan derisinin bazı kısımlarında bulunan ince, seyrek kılları kastettiğini belirtti. GAT bazı analizler yapmış ve insanların bilinçaltında fark edebilecekleri biyolojik özelliklerin bir listesini çıkarmıştı. Kıllar bütünleşik kodumu değiştirerek yaratabileceğimiz tek şeydi ve de GAT bunun kollarımdaki, bacaklarımdaki, göğsümdeki ve sırtımdaki inorganik kısımların birer eklenti –insanların tıbbi veya başka sebeplerle taktıkları parçalar– gibi göstereceğini öne sürdü. Ona pek çok insanın veya geliştirilmiş insanın gerek hijyenik gerekse kozmetik sebeplerle vücut kıllarını aldığını hatırlattım. Hem oralarda kıl bulunmasını kim isterdi ki? GAT, insanların GüvBirim olarak tanımlanmaktan çekinmeleri gerekmediği, o yüzden vücutlarına ne isterlerse yapabilecekleri karşılığını verdi.

Tartışmayı sürdürmek istiyordum çünkü o anda GAT'la hiçbir konuda hemfikir olasım yoktu. Fakat kollarımdan ve bacaklarımdan iki santimetrelik sentetik kemik ve metal almaya, üstüne bir de oraların etrafındaki organik parçaların nasıl gelişeceğiyle ilgili kodu değiştirmeye kıyasla bu ufak bir ayrıntı gibi gözüküyordu.

GAT'ın bana cinselliğe ilişkin parçalar eklemeye yönelik alternatif, daha köklü bir planı vardı. Ona öyle bir seçeneği kesinlikle olmadığını söyledim. Vücudumda cinselliğe ilişkin hiçbir parça yoktu ve bundan hoşnuttum. Eğlence yayınında ve müşterilerin söyleyip yaptıkları her şeyi kaydetmem gereken kontratlarda insanların sevişmelerine tanıklık etmiştim. Hayır, teşekkürler ama kalsın. Ben almayayım.

Yine de ona ensemdeki veri soketinde bir değişiklik yapma-

sını söyledim. Orası savunmasız bir noktaydı ve bu sorunu çözme fırsatını kaçırmak istemiyordum.

Süreçte mutabık kalmamızın ardından ameliyathanenin önünde durdum. TıpSistem az önce kendini sterilize edip ameliyata hazırlamıştı ve havada bana yaralı müşterilerimi bunun gibi odalara taşıdığım tüm o anları anımsatan ağır bir antibakteriyel kokusu vardı. Çıkabilecek sayısız tersliği ve canı isterse GAT'ın bana yapabileceği korkunç şeyleri düşünüyordum.

Gecikmenin sebebi ne? diye sordu GAT. *Tamamlanması gereken bir ön süreç mi var?*

Ona güvenmek için hiçbir sebebim yoktu. Tabii devamlı gemilerdeki insanlar hakkında medya seyretmek istemesi ve şiddet çok gerçekçi bir hâle geldiğinde keyfinin kaçması hariç.

İç geçirdim, soyundum ve ameliyat platformuna uzandım.

4

Çevrimiçi olduğumda yüzde 26 kapasitede çalıştığımı ama oranın yavaş yavaş tırmandığını keşfettim. Diz ve dirsek eklemlerimi saran acı halkaları o kadar yoğundu ki onları işlemden geçiremiyordum. İnsan derim kaşınıyordu. Ve sızdırıyordum. İşte bundan nefret ederim.

Medya dosyalarımdan herhangi birini açma veya oynatma kapasitesinden yoksundum. Tek yapabildiğim orada öylece yatıp seviyelerimin yükselmesini beklemekti. Kıpırdama teşebbüsleri durumu daha beter etmekten başka bir işe yaramıyordu. GAT'ı devre dışı bırakmak için kurduğum, misilleme olarak ağır hasar almaksızın istatistiksel başarı şansımın en yüksek düzeye çıktığı On Altıncı Plan'ı uygulamadığıma pişmandım. Onu havaya uçurmayı amaçlayan İkinci Plan da o sırada epey çekici geliyordu. Böyle bir şeyi kabul etmekle aptallık etmiştim.

Sanki delik deşik edildikten sonra bir odacığa koyulmuştum

ama odacığın onarımlar tamamlanıncaya dek üst düzey işlevleri kapatma kabiliyeti yoktu. TıpSistemin acı seviyemi ayarlayamayacağını baştan beri biliyordum ama bu kadar çok acı çekeceğimi düşünmemiştim. Öte yandan vücut sıcaklığımı da ayarlayamamama rağmen üşümüyordum çünkü TıpSistem beni rahat bir düzeyde tutmak için odanın ve platformun sıcaklığını kontrol altında tutuyordu. Odacıklarda böyle bir özellik yoktur ve ne yalan söyleyeyim, yaptığı hoşuma gidiyordu.

Seviyelerim kademe kademe yükseldi ve acı sensörümü kısıp kaşıntıyı kapatmama yetecek kadar işlev kazandım. Organik dokumun yeniden oluşumu tamamlanıncaya kadar neleri kıpırdatmamam gerektiğini anlamak için biraz acıya ihtiyacım vardı.

GAT yayınında takılsa da neyse ki henüz benimle konuşmaya çalışmamıştı. Yüzde 75 kapasitede doğrulup oturmayı denedim.

TıpSistem ikazlarda bulundu ve GAT, *Şimdilik kıpırdamana gerek yok*, dedi. *Ameliyat sırasında bütünleşik umumi haber yayını tabanımda söz konusu zaman dilimi dahilindeki madenciliğe ilişkin sıradışı ölümleri esas alan bir arama yürüttüm. Sonuçlara dayanarak vardığım çıkarımları bilmek ister misin?*

Tekrar uzanırken organik parçalarımın platformun sıcak metaline tutunduğunu hissettim. Artık farklı bir yerden sızdırıyordum. GAT'a arama sonuçlarının nasıl okunacağını bildiğimi söyledim.

Bir şeyleri vurma ve öldürme alanlarındaki uzmanlığına güveniyorum. Sen de veri analizi alanında benimkine güvenmelisin.

Peki, keyfin bilir deyip geçtim. Faydalı bir şey çıkacağını sanmıyordum.

Çıkarımlarını yayına aktardı. Doğrusunu söylemek gerekirse DeltFall olayında olduğu gibi sıradışı şartlar altında gerçekleşen çok sayıda ölümün, muhtelif haber yayınlarına açık bir tür umu-

mi kayda geçirilmesi mantıklıydı. RaviHyral olayı bir kaza olarak sınıflandırılmışsa bile bir sigorta poliçesi söz konusu olduğundan hukuki bir savaş çıkması kaçınılmazdı. Lakin eğer eldeki veriler asi bir GüvBirimin herkesi öldürdüğünü söylüyorsa bu, bana zaten sahip olduğumdan daha fazla bilgi sunmazdı.

Arşivlenmiş çeşitli haber yayınlarındaki kayıtlar olay mahallinin muhtemelen Ganaka Çukuru adlı küçük bir üs olduğunu işaret ediyor. Bu bilgi Kalidon'dan, yani Ganaka Çukuru'nu finanse eden şirketin kurulu olduğu Tüzel Kuşak'taki bir siyasal kurumdan geliyor. Olayda elli yedi kişi ölmüş. Sebep "donanım arızası" olarak belirtilmiş.

GüvBirimler envanterde donanım olarak sınırlandırılırdı.

GAT bekledi ve ben bir şey demeyince devam etti. *Dolayısıyla ilk tahminin doğruymuş; olay gerçekten yaşanmış. Artık bir soruşturma yürütülebilir.*

Kendimi kapatmak istiyordum ama öyle yapmam iyileşme sürecine müdahale ederdi.

Medya seyretmek ister misin? diye sordu GAT.

Tepki vermesem de *Mabet Ay*'ın bir bölümünü başlattı.

Nihayet platformdan kalkabildiğimde güverteye yığıldım ama o döngünün sonunda neredeyse normale dönmüştüm. Yaptığım ilk şey TıpSistem bölümüne bitişik yıkanma tesisinde üstümdeki kanı ve diğer muhtelif sıvıları temizlemek oldu. Güvenliğe hazırlık odalarında bir çatışmanın ya da onarımın ardından kanı ve diğer sıvıları temizleyebildiğim tesisler bulunur ama insanlar için tasarlanan bir tesisi daha önce hiç kullanmamıştım. GAT'takiler hayli kaliteliydi; geri dönüştürülmüş temizleme sıvısı suya o kadar çok benziyordu ki kimyasal bir analiz yürüt-

meden aradaki farkı kestirmek zordu. Sıcaklığı ayarlayarak onu ısıtabiliyordunuz ve hoş kokuyordu. Yıkanmanın ardından temiz bir insan gibi kokuyordum ve bunu tuhaf buldum.

Çeşitli yerlerimden tutamlar halinde çıkmakta olan kıllar garip gözükse de tahmin ettiğim kadar sinir bozucu değildi. Gelecek sefere bir tulum deri giymem gerektiğinde işim zorlaşabilirdi ama kıllı insanlar fazla yakınmadan bunu becerebildiğine göre ben de becerebilirdim. Koddaki değişiklik ayrıca kaşlarımı kalınlaştırmış ve saçlarımı birkaç santimetre uzatmıştı. Aradaki farkı hissedebiliyor ve bunu da garipsiyordum.

GAT'ın dinlence bölümüne gidip koşu bandını ve diğer makineleri kullanarak kendimi sınadım, silahlarımın hâlâ düzgün çalıştığından ve hedefimi şaşırmadığımdan emin oldum. (Onları deneme amaçlı ateşlemedim zira GAT öyle yaparsam yangın söndürme sisteminin devreye gireceğini bildirdi.)

Aynada kendime uzun uzun baktım.

Kendi kendime hâlâ zırhsız, kısmen çıplak bir GüvBirime benzediğimi söylememe rağmen aslında daha çok insana benziyordum. Ameliyattan önce bunu yapmayı neden istemediğimi anlıyordum.

Bir artık birey gibi davranmamam daha zor olacaktı.

~

Solucan deliğinden tarifede belirtilen zamanda çıktık. Transit halkasının menziline girer girmez GAT alıcı kapasitesini genişletti ve benim için RaviHyral'ın daha ayrıntılı bir haritasını da içeren bir hedef bilgi paketi indirdi. Haritayı döndürerek her açıdan bakmak o zamandan kalmış kıt kanaat anılarımı depreştirmedi. Yine de Ganaka Çukuru'nun hiçbir yerde işaretlenmemiş olması ilginçti.

GAT bir kez daha yayınımda, deyim yerindeyse omzumun üzerinden baktığını hissedebiliyordum. Zaman etiketini kontrol ettiğimde haritanın o olaydan bu yana birkaç kez güncellenmiş olduğunu gördüm. "Orayı haritadan silmişler."

Bu alışıldık bir şey mi? diye sordu GAT. Sadece yıldız haritalarıyla uğraştığı için bir şeylerin haritadan silinmesini epey önemsiyordu.

"Alışıldık olup olmadığını bilmiyorum ama eğer şirket veya müşteriler yaşananları gizlemek istedilerse silinmesi mantıklı." Şirket diğer madencilik üslerine GüvBirim kontratları satmaya devam etmek istiyorsa ölümlerin olduğu gerçeğini gizlemesi veya en azından örtbas etmesi önemliydi. Belki bir hukuk savaşına girmektense müşterinin olayla ilgili ayrıntıları umumi kayıtlara en düşük düzeyde yansıtmasını şart koşarak poliçeleri çabucak ödemişti. Bu GrayCris ve DeltFall hadisesindeki gibi çok sayıda grubun müdahil olduğu ve şirketin haber yayınları arasında mekik dokuyarak kendisini acındırmaya çalıştığı bir durum değildi.

GAT listelenmiş çukur ve hizmet üslerinin isimlerini tarayarak daha başka geçmiş bilgileri de topladı. RaviHyral aslen uydunun iç kısmındaki farklı bölgelerde kazı iznine sahip çok sayıda şirketin kontrolündeydi. Fakat son iki sistem yılı içinde Umro adlı bir şirket yasal haklardan bazılarını satın almıştı. Yine de asıl şirketlerin çoğu halen müteahhit olarak faaliyet gösteriyordu. İsimlerden hiçbiri tanıdık gelmiyordu.

Ganaka Çukuru'na gitmeden önce oranın yerini tespit etmem gerekiyordu. Oraya eşya sıfatıyla nakledilmiş olmalıydım ama kısmen silinmiş olsun veya olmasın o yolculukla ilgili hiçbir anım yoktu.

Bilgi paketinin geri kalanını da taramaya başlayarak tarifelere baktım. Transit halkasından RaviHyral limanına giden bir

mekiğe binmem gerekecekti. Bu da çetrefilli bir işti. Eh, aslında bütün bu macera çetrefilliydi. Nakliye tarifesindeki bilgilere bakılırsa sadece madencilik üstlerinin yahut destek hizmetlerinin birinden alınmış bir istihdam belgesine ya da geçiş kartına sahip insanların mekiklere binmelerine izin veriliyordu. Turizm diye bir şey yoktu. Uydudaki şirketlerden veya müteahhitlerden birinin resmi izni olmadan kimse oraya gidip gelemezdi. Bir insan olmadığım ve bir istihdam belgem bulunmadığı için sistemi *hack*leyerek tedarik mekiklerinden birine binmem gerekecekti...

GAT hâlâ istasyon yayınından veri topluyordu. *Bir önerim var*, dedi bana ve kişiye özel bir dizi reklam gösterdi. Bunlara Serbest Ticaret Limanı'ndaki ve son transit halkasındaki yayınlarda rastlamış ama aldırış etmemiştim. GAT sınırlı kontrat imzalamış bir teknolog grubunun güvenlikçisi olarak geçici bir iş ilanını vurguladı.

"Eee?" diye sordum GAT'a. Bunu bana neden gösterdiğini anlamıyordum.

Eğer bu grup seni kiralarsa üsse gitmeni sağlayacak bir istihdam belgen olur.

"Beni kiralarsa." Hatırlayabildiğimden daha fazla kontrat üstlenmiştim (Hem de kelimenin gerçek anlamıyla. İçlerinden pek çoğu belleğimin formatlanmasından önceydi.) ama bunlardan hiçbiri gönüllü değildi. Şirket beni depodan çıkarmış, müşteriye göstermiş, sonra da kargo ambarına tıkmıştı. "Sen aklını mı kaçırdın?"

Mürettebatım her yolculuktan önce danışmanlar kiralar. Bulduğu harikulade fikre iltifat etmemem GAT'ı sabırsızlandırıyordu. *Prosedür çok basit.*

"İnsanlar ve geliştirilmiş insanlar için evet." Lafı uzatıyordum. Bir geliştirilmiş insan olarak insanlarla etkileşimde bulun-

mam gerekecekti. Konfigürasyonumu tam da o amaçla değiştirdiğimizin farkındayım ama bunun belirli bir mesafeden veya kalabalık bir transit halkasındaki umumi alanlarda gerçekleşeceğini farz etmiştim. Etkileşimde bulunmak konuşmayı ve göz teması kurmayı gerektirirdi. Daha şimdiden performans kapasitemin düştüğünü hissedebiliyordum.

Hiç zor olmayacak, diye üsteledi GAT. *Sana yardım edeceğim.*

Evet, dev bir taşıma botu suni bir GüvBirimin insan taklidi yapmasına yardım edecekti. Her şeyin yolunda gideceği kesindi.

Gemi rıhtıma yanaştıktan ve transit halkasının bot idareli römorkları kargo modüllerini çıkarmaya başladıktan sonra GAT benim için hava kilidini açtı ve bindirme sahasına adım attım. Transit halkası dahilinde yayınımı alabilmek için kendi iletişim sistemine erişmeme izin vermişti. Bana yardım edebileceği iddiasındaydı ve bundan kuşku duysam da en azından bana yarenlik edebilirdi. GAT'ın hava kilidinin emniyetinden uzaklaşırken verimliliğim yine yüzde 96'ya düştü. Sakinleşme çabasıyla istasyondaki eğlence yayınlarından indirebileceğim yeni dosyalar bakındım.

Daha şimdiden sosyal yayın ağına reklamla ilgili bir mesaj yollamış, yer ve zaman etiketi içeren bir cevap almıştım. Geçen sefer insanlarla önceden planlanmış bir buluşma gerçekleştirdiğimde Mensah'ı kaçırmış ve benim haşatımı çıkarmışlardı. Bu seferkinin ondan beter olma ihtimali düşüktü.

*Hack*leme yöntemiyle bindirme sahası güvenliğini aştım ve halkanın aktarma merkezine çıktım. Burası hem geçen seferki transit halkasının hem de Serbest Ticaret Limanı'nınkine kıyasla işlevseldi. Etrafta bahçe kapsülleri, holografik heykeller, tersanelerin, kargo kuruluşlarının ve daha başka işletmelerin dizi

dizi reklamlarını gösteren kocaman holografik ekranlar, ışıl ışıl arayüzlere sahip otomatlar yoktu. Ayrıca büyük yolcu taşıyıcıları da gelip gitmediğinden içerideki gerek insan gerekse bot kalabalığı daha ufaktı. GAT'ın fikri gitgide daha az aptalca bir riske ve daha çok bir ihtiyaca benziyordu. Eğer herkes sırf uydudaki üslere gidip gelmek için buradaysa kalabalığa karışmak daha zor olurdu. GAT yayınımda, *Sana söylemiştim*, dedi.

Buluşma yeri aktarma merkezinin ana bölümündeki bir kafeteryaydı. Merkezin ikinci katındaki büyük bir transparan baloncuğun içindeki mekân aşağıdaki yaya köprülerine ve hizmet tezgâhlarına tepeden bakıyordu. Masaların ve sandalyelerin bulunduğu çok sayıda açık kata sahip mekân, insanlarla ve geliştirilmiş insanlarla yüzde 40 doluydu. İçinde yürürken ara sıra bir dronun vızıltısını duymama rağmen hiç ping almadım. Havada yemek kokuları ve kafa yapıcıların o acı tadı vardı. Onları analiz edip tanımlamakla uğraşmadım; fazlasıyla tedirgindim ve bir geliştirilmiş insan gibi gözükmeye çalışmakla meşguldüm.

Buluşacağım insanlar onları bulabilmem için bir resim yollamıştı. Üç kişiydiler ve hepsi de üniforma logolarından yoksun çeşitli iş kıyafetleri giyiyordu. Hızlı bir arama, transit halkasının sosyal yayınında onlarla ilgili girdiler göstermişti. Kendilerini bağımsız misafir işçiler olarak tanımlamışlardı ama kimlik kontrolü olmadığından kendini istediğin gibi listeleyebilirdin. İçlerinden ikisi kadınken üçüncüsü bir terseraydı, yani Divarti Kümesi adıyla bilinen gayri ticari siyasal kuruluşlar grubuna has bir cinsiyet.

(Buluşmayı ayarlayabilmek için benim de sosyal yayına bir girdi eklemem gerekmişti. Sistem *hack*lemeye son derece açık olduğundan girdimde eski bir tarih kullanarak kendimi oraya daha önceki bir taşıyıcıyla gelmiş gibi gösterip mesleğimi "güvenlik danışmanı," cinsiyetimiyse belirsiz diye tanımlamıştım.

GAT da kendi kaptanı gibi davranarak bana eski bir istihdam referansı vermişti.)

Onları baloncuğun yakınında yer alan ve aktarma merkezine tepeden bakan bir masada tespit ettim. Kaygılı fısıldaşmalarla aralarında konuşuyorlardı ve vücut dilleri tedirgin olduklarını söylüyordu. Onlara doğru yürürken yaptığım hızlı taramada herhangi bir silah izine rastlamayıp sadece kişisel yayın arayüzlerinin küçük güç kaynaklarını tespit ettim. Birinin bir implantı vardı ama sadece düşük seviyeli bir yayın erişim aracıydı.

Halkaya yaklaşırken GAT'la bu kısmın talimini yapmış, ikimizin de eleştirebilmesi için kendimi kaydetmiştim. Kendi kendime bu işin altından kalkabileceğimi söyledim. En sakin yüz ifademi –aşırı dosya indirme faaliyeti tespit edildiğinde ve intikal merkezindeki denetmen bu sorun için insan teknisyenleri suçladığında kullandığımı– takındım. Masaya yaklaştım ve, "Merhaba," dedim.

Üçü de irkildi. "Şey, merhaba," dedi kendini ilk toparlayan tersera.

Kendimi seyredebilmek ve yüz ifadelerimi kontrol altında tuttuğumdan emin olabilmek için güvenlik kamerasının yayınına bağlandım. Hem kameralardan baktığım insanlarla konuşmak daha kolaydı. Bunun tümüyle sahte bir uzaklık hissi olduğunun pekâlâ farkındaydım ama yine de öyle yapmaya ihtiyaç duyuyordum. "Buluşmayı kararlaştırmıştık," dedim. "Ben Eden, o güvenlik danışmanı." Tamam, kabul, *Mabet Ay*'daki karakterlerden birinin adını seçmiştim. Herhalde bunu duymak sizi şaşırtmamıştır.

Tersera genzini temizledi. Açık kahverengi teniyle çelişen mor saçlara ve kırmızı kaşlara sahipti. "Ben Rami. Bu Tapan, bu da Maro." Sözlerinin ardından tedirgince kıpırdanıp boş sandalyeyi işaret etti.

Veri toplamada benden hayli hızlı olan GAT çabucak bir arama yürüttü ve bunun çoğu insan kültürel indeksinde bir oturma daveti olduğu yönünde beni bilgilendirdi. Yerimi alırken bana yapılan jestin etimolojisini veriyordu. Pek çok kez delik deşik edilmiş, havaya uçurulmuş, belleği formatlanmış ve bir defasında kazara kısmen parçalara ayrılmış bir GüvBirimin bu şartlar altında paniğin eşiğine gelmeyeceğini sanıyor olabilirsiniz. Eğer öyleyse yanılıyorsunuz.

"Şey, nereden başlasam bilmiyorum," diye ekledi Rami. Tapan herhalde moral desteği vermek için onu dürttü. Tapan başının etrafına sarılı rengârenk örgülere, kulağına takılı parlak mavi bir arayüze ve Rami'ninkinden biraz daha koyu bir tene sahipti. Onunkinden çok daha koyu bir teni ve küçük tutamlar halinde topladığı gümüş rengi saçları olan Maro neredeyse eğlence medyasında yer alabilecek kadar güzeldi. İnsanların yaşını tahmin etmekte berbatımdır çünkü bu, onlar hakkında umursadığım az sayıdaki şeyden biri değildir. Ayrıca insanlarla olan tecrübelerimin çoğu eğlence yayınlarıyla sınırlıdır ve oradakiler gerçek hayatta karşılaştıklarıma yakından uzaktan benzemez. (Zaten gerçeklikten hazzetmememin pek çok sebebinden biri de budur.) Fakat üçünün de epey genç olabileceği fikrindeydim. Çocuk değillerdi ama ergenlikten çıkmalarının üstünden çok zaman geçmemiş gibiydi.

Bana bön bön bakıyorlardı. Sonunda onlara yardımcı olmam gerektiğini fark ettim ve ihtiyatla konuştum. "Bir güvenlik danışmanı mı kiralamak istiyorsunuz?" Sosyal yayına koydukları ilan buydu ve de benzer ilanların sayısına bakılırsa grupların ve şahısların RaviHyral'a gitmeden önce özel güvenlik kiralamaları yaygın bir uygulamaydı. Herhalde gerçek güvenliğe paran yetmiyorsa insan güvenlikçiler tutuyordun.

Rami rahatlamış gözüktü. "Evet, yardıma ihtiyacımız var."

Maro etrafına bakındı. "Belki burada konuşmamalıyız. Gidebileceğimiz başka bir yer var mı?"

Buraya kadar gelmek bile yeterince stresli olmuştu. Şimdi bir de kalkıp başka bir yere gitmek istemiyordum. Çabucak bir dron taraması yaptım, ardından lokanta ile transit halkası güvenliğinin arasındaki bağlantıda bir hata oluşturdum. Kameralara erişip GAT'a ne yapmasını istediğimi gösterdim. Kontrolü o devraldı ve beni sistemin kaydından çıkarıp masayı gözleyen kamerayı devre dışı bıraktı. O iş de bitince lokanta ile halkanın ana güvenliği arasındaki bağlantı hatasını giderdim. Burada bulunduğumuz kısa süre boyunca sistem eksik kamera yayınını fark etmeyecekti. "Sorun yok," dedim. "Kayda alınmıyoruz."

Bana ağızları açık bakakaldılar. "İyi ama güvenlik... Yoksa bir şey mi yaptın?" dedi Rami.

"Ben bir güvenlik danışmanıyım," diye tekrarladım. Panik seviyem düşmeye başlıyordu – en başta tedirginlikleri her hallerinden anlaşıldığı için. Dehşet verici bir katilbot olmam sebebiyle insanları tedirgin ederim. Onlar da insan olmaları sebebiyle beni tedirgin eder. Fakat insanların çatışma ve husumet içermeyen hâllerde birbirlerinden de tedirgin olabildiklerini ve birbirlerine ihtiyatla yaklaşma gereği duyabildiklerini biliyordum. Galiba şimdi de aynı şey oluyordu ama bu durum müşterilerin güvenlik konusunda bana akıl danıştıkları o nadir anlardaki gibi buna sıradan bir iş gözüyle bakmamı sağlıyordu.

Bir GüvBirim olarak görevlerimden biri de istedikleri zaman müşterilere tavsiyeler vermekti zira teoride güvenliğe dair her türlü bilgiye sahiptim. Tabii pek çoğu öyle bir istekte bulunmamış veya bana kulak asmamıştı. Yine de bundan burukluk duyduğum falan yoktu.

Tapan etkilenmişe benziyordu. "Eklentilisin herhalde, değil mi?" Veri soketimin bulunduğu yeri kastederek ensesini işaret

etti. "Geliştirmelerin mi var? Yayına ilave erişim sağlayabiliyor musun?"

"Eklentili," geliştirilmiş insan anlamına gelen argo bir terimdi; onu eğlence yayınında duymuşluğum vardı. "Evet," dedim, sonra da, "daha başka şeylere ilaveten," diye ekledim.

Rami'nin kırmızı kaşları anlayışla kalktı. Maro da duyduklarından etkilenmiş gibiydi. "Sana paramız yeter mi bilmiyorum. Kredi hesabımız... Eğer verilerimizi geri alabilirsek–"

Rami sözü yeniden devraldı. "O zaman sana ödeyecek bol bol paramız olur."

Görünüşe bakılırsa bu iş senaryosuna büyük ilgi duyan GAT özel güvenlik danışmanlarına dair bir maaş skalası bulmak için umumi yayınlarda arama yapmaya koyuldu. Kendi kendime bir GüvBirim değilmişim gibi davrandığımı, bu nedenle onlara sorular sormamın sıradışı gözükmeyeceğini hatırlattım ve temel bilgilerden başlamaya karar verdim. "Beni neden kiralamak istiyorsunuz?"

Diğer ikisinin kafa sallaması üzerine Rami genzini temizledi. "RaviHyral'da küçük çaplı Umro müteahhitlerinden biri olan Tlacey Hafriyat hesabına çalışıyorduk. İşimiz mineral araştırmaları ve teknoloji geliştirmedir." Te*, bir iş kontratından diğerine yolculuk eden yedi kişilik bir teknolog kolektifi olduklarını açıkladı. Diğerleri bir otel süitinde beklerken Rami, Maro ve Tapan grubun temsilciliğine getirilmişlerdi. Madencilik tecrübelerinin teknoloji ve araştırma alanlarında olduğunu duymak sevindiriciydi; görevlendirildiğim madencilik kontratlarında teknisyenler genellikle kazı alanlarının dışında yahut bitişinde yer alan ofislerde kalırdı ve nadiren de olsa kafayı bulup birbirlerini öldürmeye çalışmadıkları sürece onları görmezdik.

* Tersera cinsiyetinin zamiri. –*çn*

"Tlacey'nin şartları harikaydı," diye ekledi Tapan, "ama belki fazla harikaydı, bilmem anlatabildim mi."

GAT çabuk bir arama yaptı ve son kısmın istiare maksadıyla söylendiğini belirtti. Ona bunun farkında olduğumu ilettim.

Rami sözlerini sürdürdü. "Kontratı üstlendik çünkü kendimize ait bir projeyle uğraşabilecek kadar zamanımız olacaktı. Yabancı sentetiklere yönelik yeni bir tespit sistemi geliştirmeyi planlıyorduk. RaviHyral'da bir sürü tanımlanmış yatak bulunur; o nedenle araştırma için harika bir yerdir." Acayip sentetikler uzaylı uygarlıklardan kalan elementlerdi. Onlar ile önceden tanımlanmamış doğal oluşumlu elementler arasındaki farkı belirlemek madencilikte bir sorundu. Tıpkı geçen seferki kontratımda GrayCris'in ortaya çıkardığı uzaylı işgalinin/uygarlığının kalıntıları gibi ticari imara kapalıydılar. Bu konuda bildiklerim bunlarla sınırlıydı zira uzaylı materyalleri içeren bir görev aldığımda tek yapmam gereken öylece dikilerek onların üstünde çalışan insanları korumak olmuştu. (GAT bana ayrıntılı bilgi vermeye çalışsa da dikkatimin dağılmaması için sonraya saklamasını söyledim.)

"Epey gelişme kaydediyorduk," dedi Rami. "Fakat sonra ihbarda bulunulmadan grubumuzun işine aniden son verildi ve topladığımız verileri elimizden aldılar."

Tapan ellerini salladı. "Bütün çalışmamız uçtu gitti! Üstelik kontratla hiçbir ilgisi yoktu!"

"Tlacey onu resmen çaldı ve aygıtlarımızdaki en güncel versiyonu sildi," diye devam etti Maro. "Daha eski versiyonların kopyalarına sahiptik ama son zamanlardaki çalışmamızın tamamını kaybettik."

"Umro'ya şikayette bulunduk ama şikayetimiz bir türlü işleme koyulmuyor ve sonuç alıp almayacağımızı bilmiyoruz," diye ekledi Rami.

"Bütün bunlar bir avukata başvurmanızı gerektiren bir konuya benziyor," dedim. Ortada sıradışı bir durum yoktu. Şirket de veri toplardı ama çalışmayı asıl yaratıcılarının aygıtlarından silmeye kalkışmak gibi beceriksizce veya dikkat çekici bir şey yapmazdı. Eğer öyle yaparsa yaratıcılar geri gelip daha başka güvenlik poliçesi anlaşmaları imzalamazdı ve böylece şirket bir sonraki çalışmalarına erişim sağlayamazdı.

"Bir avukata başvurmayı düşündük," dedi Rami. "Ama sendikalı olmadığımız için öyle bir şey pahalıya patlar. Derken dün Tlacey nihayet itirazımıza cevap verdi ve başlama ikramiyemizi iade edersek dosyaları geri alabileceğimizi söyledi. Bunu yapmak için de RaviHyral'a gitmemiz gerekiyor." Te sandalyesinde arkasına yaslandı. "Seni o nedenle kiralamak istedik."

Duyduklarım nihayet bir anlam kazanmaya başlıyordu. "Tlacey'ye güvenmiyorsunuz."

"Yanımızda biri olsun istiyoruz, o kadar," diye açıklık getirdi Tapan.

"Hayır, Tlacey'ye kesinlikle güvenmiyoruz," diye ona karşı çıktı Maro. "Hem de hiç. Güvenliğe ihtiyacımız var – oraya gittiğimizde bir… terslik çıkabilir diye. Şirket sahibi Tlacey'nin bizimle bizzat görüşeceği söylendi ve kadının peşinde bir koruma ordusu geziyor. Umro'nun umumi alanlarda ve limanda bulundurdukları hariç genel güvenlik yok denecek kadar az. Zaten olan da pek matah değil."

"Terslik" derken ne kastettiğini tam anlamıyla bilmiyordum ama o tür bir durum için hayal edebildiğim senaryolardan hiçbiri olumlu değildi.

Şirket, müşterilerin insan kiralayarak kendilerini korumaları gerekmesin diye GüvBirimler teklif ederdi. Dizilerden gördüğüm kadarıyla benim yarım yamalak yapacağım bir iş bile aynı şeyi bir insanın yapmaya kalkışmasından iyiydi.

Kayıt yapmasına izin vermememe rağmen bizi hâlâ kontrolüm altındaki güvenlik kamerasından seyrediyordum. Yüz ifademin kuşkulu olduğunu görebiliyordum ama sanırım böyle bir durumda bunun bir sakıncası yoktu. "Tlacey'yle görüşmeniz güvenli bir iletişim kanalı üzerinden gerçekleştirilebilir," dedim. Şirket gerek fon gerekse veri transferi için onları da tedarik ederdi.

Yüz ifadesi benimkinden bile daha kuşkulu olan Maro söz aldı. "Evet ama Tlacey görüşmenin yüz yüze yapılmasını istiyor."

"Öyle bir görüşmeye gitmenin kulağa iyi bir fikir gibi gelmediğini biliyoruz," diye itiraf etti Rami.

Eğer öldürülmek istiyorsan harika bir fikirdi. Kuryelik veya ona benzer daha kolay bir iş bulmayı ummuştum. Fakat bu iş tam da tasarlandığını gibi tehlikeli bir şey yapmaya azmetmiş insanları korumaktı. Yani idari modülümü *hack*ledikten sonra bile genellikle mümkün olduğunca az çaba harcayarak üç aşağı beş yukarı yapmayı sürdürdüğüm bir şeydi. Faydalı bir iş peşinde koşmaya, şanslıysam bana bir oyuncak gibi değil de bir araç gibi muamele eden bir grup kontrat mükellefi insan da dahil bir şeylere göz kulak olmaya alışkındım.

PreservationAux'un ardından işimi yaparken koruduğum grubun gerçek bir üyesi olmanın ne kadar farklı geleceği aklımdan geçmemiş değildi. Zaten burada bulunmamın asıl sebebi de oydu.

Kafamdakileri bir soru şeklinde ifade ettim; daha fazla bilgi istiyormuşsun gibi davranmak, insanlara aptalca bir şey yaptıklarını fark ettirmeye çalışmanın en iyi yoluydu. "Yani Tlacey'nin görüşmeyi yüz yüze yapmak istemesinin sizi... öldürmekten başka bir sebebi olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

Bu, farkında olduğu ama kafa yormamaya çalıştığı bir şeymiş gibi Tapan yüzünü ekşitti. Maro'nun masaya vurup parma-

ğını bana doğrultması az da olsa endişe vericiydi – ta ki GAT bunu içten bir mutabakat anlamına gelen bir jest olduğunu tanımlayıncaya dek. Rami konuşmadan önce derin bir nefes aldı. "Sanıyoruz ki... İşimiz bitmemiş, süreç tamamlanmamıştı ama pek hevesliydik. Sanıyoruz ki güvenlik yayınlarını kullanarak bizi dinlediler ve konuştuklarımızı duydular. Belki gerçekte olduğumuzdan çok daha ileride olduğumuzu düşündüler. Projemizi kendi başlarına tamamlayabilirler mi, bilmiyorum. Belki de biz tamamlayana kadar pek fazla bir değeri olmayacağını anladılar."

"Belki Tlacey yine onun hesabına çalışmamızı istiyordur," dedi Tapan umutla.

Ta ki sizi öldürene kadar, demedim.

Maro burun kıvırdı. "Yine onun hesabına çalışmaktansa bir istasyonun aktarma merkezindeki bir kutuda yaşarım daha iyi."

Bir kez konuşmaya başladılar mı onları durdurmak zordu. Kolektif ne yapacakları konusunda tamamen ikiye bölünmüştü ve anlaşılan diğer her konuda uzlaşmaya alışkın olduklarından bu onlar için üzücü bir durumdu. Maro'ya göre bu evren için fazla saf olan Tapan denemeye değeceği kanaatindeydi. Tapan'a göre hem eğlenceye hem de ilerlemeye köstek olan Maro hapı yuttuklarını ve zararın neresinden dönseler kâr olacağını düşünüyordu. Rami kararsızdı ve tam da o yüzden bu sorun süresince kolektifin lideri seçilmişti. Rami grubunun ona böylesine güven duymasından pek mutlu gözükmese de canla başla çabalıyordu.

Tartışmaya noktayı o koydu. "Seni işte bu yüzden kiralamak istiyoruz. Bizi koruyabilecek, Tlacey'nin ekibinin bizi itip kakmasını engelleyip pazarlık ederken arkamızı kollayabilecek biriyle gitmenin daha iyi olacağını düşündük."

Asıl ihtiyaçları gerek buluşma gerekse dönüş yolculuğu için

onları sigortalamaya ve bir GüvBirim yollayarak emniyetlerini garantilemeye razı bir güvenlik şirketiydi. Fakat o tür güvenlik şirketleri pahalıdır ve bu kadar küçük işlere ilgi duymazlar.

Hepsi de beni endişeli gözlerle süzüyordu. Güvenlik kamerasının bakış açısından ne kadar ufak oldukları apaçık ortadaydı. Kabarık, rengârenk saçlarıyla öyle yumuşak bir hâlleri vardı ki. Üstelik tedirgindiler ama benden dolayı değil. "Teklifinizi kabul ediyorum," dedim.

Rami ile Tapan rahatlamış gözüktü. Bu işe kalkışmayı hâlâ istemediği her halinden anlaşılan Maro pes etmiş gibiydi. "Sana ne kadar ödeyeceğiz?" diye sordu ve diğerlerine kararsızca göz attı. "Yani sana paramız yeter mi demek istiyorum."

GAT bir dizi hesap tablosu hazır etmişti ama çok yüksek bir rakamla onları korkutup kaçırmak istemiyordum. "İşinize son verilmeden önce ne kadar alıyordunuz?"

"Kontratın süresi boyunca her bir çalışan için döngü başına iki yüz CR."

Bu iş bir döngüden uzun sürecekmiş gibi gözükmüyordu. "Bana o kadar ödeyebilirsiniz."

"Yani kontrattan bir döngülük pay mı?" Rami dik oturdu. "Sahi mi?"

Tenin tepkisi fazla düşük bir ücret istediğim anlamına geliyordu ama hatamı düzeltmek için artık çok geçti. Onlara neden küçük bir meblağa razı olduğuma dair bir sebep vermem gerekiyordu ve kısmi gerçeğin daha iyi olacağında karar kıldım. "RaviHyral'a gitmem lazım ve oraya ancak bir istihdam sözleşmesiyle ulaşabilirim."

"Neden?" diye sordu Tapan ve Rami onu ikaz niyetine dürttü. "Yani sormaya hakkımızın olmadığını biliyorum ama..."

Sormaya hakkımız yok. İşte bu, PreservationAux'tan önce benim için asla geçerli olmamış bir şeydi. Onlara yine doğruyu

söyledim. "Başka bir müşteri için orada bazı araştırmalar yapmam gerekiyor."

GAT gibi onlar da araştırma –özellikle de tescilli araştırma– fikrine aşinaydı ve daha başka soru sormadılar. Rami madencilik üssüne gelecek döngüde gitmeyi planladıklarını ve özel istihdam belgesi için en kısa zamanda başvuruda bulunacağını söyledi. Onlarla aktarma merkezinin mekik bindirme sahası girişine yakın bir noktasında buluşmayı kararlaştırıp oradan ayrıldım. Menzilden çıkar çıkmaz da güvenlik kamerasını kontrolümden çıkardım.

GAT'a geri dönüp gözde koltuğuma kuruldum ve ben sakinleşinceye kadar sonraki üç saat dizi seyrettik. GAT birilerinin ne olduğumu fark etmesi ihtimaline karşı transit halkasının ikaz yayınını gözlese de hiçbir şey çıkmadı.

Sana söylemiştim, dedi. Yeniden.

Ona kulak asmadım. Tespit edilmediğime göre şimdi planın geri kalanını düşünüp taşınma zamanıydı. Ve o plan artık yeni müşterilerimi canlı tutmamı da gerektiriyordu.

5

Onlarla bindirme sahasında buluştum. İnsan kılığımın bir parçası olan sırt çantam yanımdaydı ama taşıdığım tek önemli eşya GAT'a ait iletişim arayüzüydü. RaviHyral'a ulaşmamın ardından cihaz iletişim kurmamıza ve GAT'ın gerek bilgi tabanlarını, gerekse istenmeyen fikirleri benimle paylaşmasına imkân tanıyacaktı. Bir MerSistem ve onun yedeği olarak bir GüvSistem kullanmaya alışkındım ve de GAT onların yerini alacaktı. (Tabii o iki sistemin beni şirkete gammazlama ve idari modül vasıtasıyla gerekli cezayı tetikleme özellikleri olmadan. Yine de GAT'ın yaptığım her şeye karışma özgürlüğü yeterli cezaydı.) İletişim arayüzünü kaburgalarımın altındaki dahili bir bölmeye yerleştirmiştim.

Müşterilerimin üçü de beni bekliyordu. Kısmetse sadece biriki döngülüğüne orada kalacakları için yanlarında getirdikleri el veya sırt çantaları küçüktü. Onlar kolektiflerinin diğer mensuplarına veda etmeyi bitirinceye kadar geride durdum. Hepsi de

endişeli gözüküyordu. Kolektif sosyal yayında bir grup evliliği olarak listelenmişti ve çeşitli ebatlarda beş çocukları vardı. Ötekiler gittikten ve de Rami, Maro ve Tapan yalnız kaldıktan sonra yanlarına geldim.

"Tlacey bize umumi bir mekikte yer ayırtmış," dedi Rami bana. "Bu iyiye işaret olabilir, değil mi?"

"Tabii," dedim. Aslında çok kötüye işaretti.

İstihdam belgesi sayesinde bindirme sahasına girmiştim ve orada herhangi bir silah taraması yapılmıyordu. RaviHyral özel silahlara izin veriyordu ve umumi alanlarda düşük seviyeli bir güvenlik sağlıyordu. Zaten küçük insan gruplarının oraya giderken özel güvenlik danışmanları kiralamalarının bir sebebi de buydu. Mekiğin hava kilidine yaklaşırken GAT'a bir mesaj yolladım. *Transit halkası güvenliğine belli etmeden enerji anomalilerine karşı mekiği tarayabilir misin?*

Hayır ama mekiğe hata tespit yürüttüğümü ve sistemlerini test ettiğimi söyleyebilirim.

Kilide ulaştığımızda GAT raporunu verdi. *Hiç anomali yok. Fabrika ayarlarına yüzde 90 uyuyor.*

Bu normal bir orandı ve mekikte patlayıcı bir aygıt varsa o esnada durağan bir hâlde gövdenin içinde bir yere gömülü olduğu anlamına geliyordu. Mekiğe binmeyi bekleyen daha başka beş konuk işçi vardı ve taramam herhangi bir enerji izi okumadı. İşçilerin tıka basa dolu çantaları ve valizleri orada uzun süre kalacaklarını gösteriyordu. Mekiğe önce onların binmesine izin verdim, sonra Maro'nun önüne geçtim ve tarama yaparak hava kilidinden içeri girdim.

Bot idareli mekiğin yegâne tayfası sadece istihdam belgelerini ve mekik biletlerini kontrol etmekle görevliymiş gibi gözüken bir geliştirilmiş insandı. Kadın bana baktı ve, "Yalnızca üç kişi olmanız gerekiyordu," dedi.

Güvenlik sisteminin kontrolünü ele geçirmeye uğraştığım için cevap vermedim. Sistemin bot pilottan tamamen ayrı olması, binmeye alıştığım mekikler için standart dışı bir durumdu.

Tapan çenesini öne çıkardı. "Bu, güvenlik danışmanımız."

MekikGüvSistemi nihayet kontrolüm altına aldım ve hem bot pilotu hem de tayfayı saldırıya uğradığından haberdar etme girişimini sildim.

Tayfa kaşlarını çattı, istihdam belgesini tekrar kontrol etti ama bir itirazda bulunmadı. Öbür yolcuların oturmuş bekledikleri kompartımana girdik. İşçiler eşyalarını bölmelere kaldırıyor veya kendi aralarında usulca sohbet ediyorlardı. Onları potansiyel birer tehdit olarak elemiş değildim ama davranışları o ihtimali düzenli bir oranla düşürüyordu.

Müşterilerim yerlerine geçtiğinde Rami'nin yanına oturdum ve GAT'ı tekrar pingledim. *Hedefleme anomalilerine karşı tarama yürütüyorum. Şimdilik bir sorun yok,* dedi.

Bunun anlamı uyduda bize nişan alan bir şey göremediğiydi. Eğer plan oysa saldırı biz yola çıkıncaya kadar gerçekleşmeyecekti. Birileri ayın yüzeyinden transit halkasına ateş açarsa bunun fazlasıyla ciddiye alınacağından ve halka güvenliği derhal şiddetle karşılık vermese bile yasal sonuçlar doğacağından emin sayılırdım. *Uçuş sırasında saldırıya uğrarsak nasılsa elimizden bir şey gelmez,* dedim GAT'a.

GAT karşılık vermedi ama artık sessizliğinin bir anlama geldiğini bilecek kadar onu tanıyordum. *Bir silah sistemin yok,* dedim. Şemalarda öyle bir şeye rastlamamıştım. En azından GAT'ın korunmasız yayınındaki şemalarda. *Yoksa var mı?*

Bir moloz saptırma sistemine sahibim, diye itiraf etti GAT.

Uzay boşluğundaki molozları saptırmanın tek bir yolu vardır. Hayatım boyunca hiç silahlı bir gemiye binmemiştim ama bambaşka bir ruhsat ve poliçe anlaşması kanununa tabi olduk-

larını biliyordum. (Eğer içlerinden biri vurmaması gereken bir şeyi kazara vurursa birilerinin hasarı karşılaması gerekir.) *Yani bir silah sistemin var*, dedim.

Moloz saptırmak için, diye tekrarladı GAT.

GAT'ın ne tür bir üniversiteye ait olduğunu merak etmeye başlıyordum.

Rami beni endişeli gözlerle süzüyordu. "Her şey yolunda mı?"

Kafa sallayıp ifadesiz görünmeye çalıştım.

Tapan tenin diğer yanından bana doğru eğildi. "Yayında mısın? Seni bulamıyorum."

"Halkada mekiğin ayrılışını gözleyen bir arkadaşımla özel bir kanaldayım," dedim ona. "Her şeyin yolunda gittiğinden emin oluyoruz."

Kafa sallayıp arkalarına yaslandılar.

Güvertede mekiğin halkadan ayrılarak yola çıktığını haber veren bir sarsıntı oldu. Bot pilotla haşır neşir oldum. Kısıtlı bir işleve sahipti ve standart bir taşıyıcının sürücü botu kadar bile karmaşık değildi. MekikGüvSistemden ona halka güvenliğince yetkilendirildiğimi iletmemin ardından beni neşeyle pingledi. Onunla beraber kokpitte oturan tayfa kendi yayınını kullanarak idari işlerini hallediyor ve sosyal yayınından indirdiklerini okuyordu ama gemide insan bir pilot yoktu.

Koltuğumda arkama yaslanıp biraz gevşedim. Medya seyretmeyi canım çekmiyor değildi ve yayından alabildiğim yankılara bakılırsa insanların çoğu aynen öyle yapmakla meşguldü. Fakat bot pilotu gözlemeyi sürdürmek istiyordum. Belki de evhamlı davranıyordum ama yapım böyleydi.

Derken uçuşa başlayalı yirmi dört dakika, kırk yedi saniye geçmişken ve uyduya yaklaşırken bot pilot haykırdı ve sistemini dolduran bir imha yazılımıyla can verdi. MekikGüvSistem veya ben

tepki gösteremeden devre dışı kalmıştı; hemen ikimizin de etrafına bir güvenlik duvarı çektim ve imha yazılımı ona çarpıp sekti. Görevini tamamladığını kayda geçirip kendini sildiğini gördüm.

Ha siktir. *GAT!* Kontrolleri devralmak için MekikGüvSistemi kullandım. 7,2 saniye içinde rota düzeltmesi yapmamız gerekiyordu. Alarmları duyunca irkilerek yayınından çıkan tayfa kontrol paneline dehşetle baktı, sonra acil durum uyarıcısını çalıştırdı. Mekiği uçurmayı bilmiyordu. Ben hophopları ve diğer üst atmosfer taşıtlarını uçurabilirim ama mekikler yahut diğer uzay araçları için gereken eğitim modülünden yoksundum. Yardım almayı umarak MekikGüvSistemi dürtmemle kabin alarmları çalıştı. Tabii bunun hiç faydası dokunmadı.

Geçmeme izin ver, dedi GAT. Bundan sonra hangi şovu seyredeceğimizi konuşuyormuşuz gibi sakin ve rahattı.

Beynimin tam erişimini GAT'a hiç açmamıştım. Vücudumda değişiklik yapmasına izin vermiştim ama buna değil. Sadece üç saniyemiz kalmıştı. Müşterilerim, mekikteki diğer insanlar... Beynimi erişime açtım.

Sanki insanların kitaplarda başlarının suya sokulması olarak tarif ettikleri bir hisse kapıldım. Sonra o his kayboldu ve GAT mekiğe girdi. MekikGüvSistemle aramdaki bağlantıyı kullanarak silinmiş botun geride bıraktığı boşluğu doldurdu. Kontrolleri devralarak rota düzeltmesini yaptı, hızımızı ayarladı ve iniş uyarıcısını tespit edip mekiği RaviHyral'ın ana limanına yönlendirdi. Kokpitteki tayfa Liman İdaresi'yle daha yeni iletişime geçmişti ve hâlâ nefes nefeseydi. Liman İdaresi karşıdan acil durum iniş rutinleri yükleyebilirdi ama saldırı esnasında zaman aralığı çok kısa olmuştu. Yapabilecekleri hiçbir şey bizi kurtaramazdı.

Rami koluma dokundu. "İyi misin?"

Gözlerimi sımsıkı yummuştum. "Evet," dedim ona. İnsanların diğer insanlarla konuşurlarken genellikle bundan fazlasını

istediklerini hatırladım ve alarmları kastederek yukarıyı işaret ettim. "Kulaklarım hassastır."

Rami anlayışlı bir edayla kafa salladı. Ötekilerin endişeli bir hâli vardı ama bir duyuru yapılmamıştı ve hâlâ gecikmesiz bir varış bildirmekte olan liman yayınında rotamızı görebiliyorlardı.

Tayfa Liman İdaresi'ne büyük bir sorun yaşandığını, pilot botun devre dışı kaldığını ve mekiğin neden uydu yüzeyine çakılmayıp normal rotasında gittiğini bilmediğini açıklamaya çalışıyordu. MekikGüvSistem GAT'ı analiz etmeye kalkışınca onun da silinmesine ramak kaldı. MekikGüvSistemin kontrolünü devraldım, alarmları susturdum ve bütün yolculuğu belleğinden sildim.

Alarmların kesilmesiyle yolculardan huzurlu mırıldanmalar yükseldi. GAT tavsiyem üzerine Liman İdaresi'ne bir hata kodu yolladı. Onlar da bize yeni bir öncelik verdiler ve umumi rıhtımdaki iniş yerimizi acil durum hizmetleri rıhtımındakiyle değiştirdiler. İmha yazılımının amacı belli ki bizi yolculuk sırasında ortadan kaldırmak olduğundan programdaki iniş pistimizde bizi hiç kimse beklemiyor olabilirdi ama işi sağlama almakta fayda vardı.

Yayından görebildiğimiz liman bir dağ yamacına oyulmuş bir mağaranın içindeydi ve etrafı bir moloz saptırma ağının kulelerıyle çevriliydi. (Bu GAT'ın belki de gizli bir raylı toptan ibaret olan sisteminin aksine gerçek bir moloz saptırma sistemiydi.) Liman üssünün çok sayıdaki katlarında yer alan ışıklar karanlıkta parlıyor, biz Liman İdaresi'nin uyarıcısına doğru boşlukta yay çizerek alçalırken daha küçük mekikler vızır vızır önümüzden çekiliyordu.

Maro beni kısık gözlerle seyrediyordu. Yayından iniş pistinin değiştiği bildirisi geldiğinde bana doğru eğildi. "Neler olduğunu biliyor musun?"

Neyse ki kimsenin her soruya derhal cevap vermemi beklemediğini hatırladım. Suni bir GüvBirim değil de bir geliştirilmiş insan güvenlik danışmanı olmanın yararlarından biri daha. "Mekikten inince konuşuruz," dedim. Hepsi de tatmin olmuş gözüktü.

~

GAT bizi Liman İdaresi'nin pistine indirdi. Biz giderken tayfamız tespit donanımlarını mekiğe bağlamakta olan acil durum teknisyenlerine neler yaşandığını izah etmeye çalışıyordu. GAT çoktan gitmiş, varlığına dair her türlü delili silmişti. MekikGüvSistem şaşkın vaziyetteydi ama en azından zavallı pilot botun aksine hâlâ sağlamdı.

Küçük bindirme sahasının etrafında acil durum hizmet personeli ve botlar geziniyordu. Birileri müşterilerimi durdurmaya çalışmadan önce onları kalabalığın arasından geçirip ana limana giden boş, üstü kapalı yaya köprüsüne çıkarmayı başardım. Daha şimdiden umumi yayından bir harita indirmiştim ve güvenlik sisteminin sağlamlığını sınıyordum. Yaya köprüsü iniş pistlerinin bulunduğu çok sayıdaki katı ve gidip gelen birkaç mekiği de içeren geniş bir mağara manzarası sunuyordu. Karşı uçta madencilik üslerinin kullandığı büyük nakliye araçları görülebiliyordu.

Güvenlik aralıklı ve geçtiğiniz bölgede faaliyet gösteren müteahhidin paranoya düzeyine bağlı gibiydi. Bu hem bir avantaj hem de enteresan bir zorluk olabilirdi. Transit halkasının umumi bilgi yayını burada pek çok insanın silah taşıdığı ve güvenlik taraması yapılmadığı konusunda uyarılar içeriyordu.

Üzerine çevrilmiş ışıklarla rengârenk mineral damarlarının sergilendiği yukarıdaki bombeli mağara tavanının bir manzara-

sını sunan yüksek, şeffaf bir kubbeye sahip merkezi bir göbeğe çıktık. Kayıt altına alınmadığımızdan emin olmak için tarama yaptım ve Rami'yi durdurdum. O ve diğerleri bana doğru döndüler. "Buluşacağınız kişi az önce sizi öldürmeye çalıştı."

Rami gözlerini kırpıştırırken Maro kendininkileri kocaman açtı ve Tapan itiraz etmek için derin bir nefes aldı. "Mekiğe imha yazılımı bulaştırılmıştı," dedim. "Yazılım, bot pilotu öldürdü. O sırada bir arkadaşımla temas halindeydim. Arkadaşım geliştirilmiş yayınımı kullanarak yeni bir pilot modülü indirdi. Çakılmamızın tek sebebi buydu."

Bir modül, mekiği güvenli bir yörüngeye yerleştirebilirdi ama o zorlu, kusursuz inişin altından kalkacak kadar sofistike olamazdı. Bunu anlamayacaklarını umuyordum.

Tapan ağzını açtı. "İyi ama diğer yolcular," dedi şok geçiren Maro. "O tayfa. Onları da mı öldüreceklerdi?"

"Tek zayiat siz olsaydınız saldırının sebebi hemen anlaşılırdı."

Sözlerimin kafalarına dank etmeye başladığını görebiliyordum. "Hemen transit halkasına geri dönmelisiniz." Umumi yayından tarifeyi kontrol ettim. On bir dakika sonra bir umumi mekik kalkıyordu. Ellerini çabuk tutarlarsa Tlacey müşterilerimin izini sürecek ve o mekiğe virüs bulaştıracak kadar zaman bulamazdı.

Tapan ile Maro dönüp Rami'ye baktılar. Te önce tereddüt etti, ardından dişlerini sıktı. "Ben burada kalıyorum. Siz ikiniz gidin."

"Hayır," dedi Maro derhal. "Seni terk edecek değiliz."

"Bu işte hep beraberiz," diye ekledi Tapan.

Rami ağlayacak gibi oldu. Verdikleri destek onu ölüm ihtimalinden daha fazla etkilemişti. Kendini toparlayıp hafifçe kafa salladı, sonra da bana doğru döndü. "Kalıyoruz."

Görülür bir tepki vermedim çünkü müşterilerimin kötü ka-

rarlar almalarına alışkındım ve yüz ifadelerimi kontrol altında tutmakta giderek ustalaşıyordum. "Buluşmayı gerçekleştiremezsiniz. Mekik belirlenen piste inmeyince izinizi kaybettiler. Bu avantajı korumalısınız."

"İyi ama buluşmaya gitmek zorundayız," diye itiraz etti Tapan. "Yoksa çalışmamızı geri alamayız."

Evet, sık sık müşterilerimi tutup sarsasım gelir. Hayır. hiç öyle bir şey yapmam. "Tlacey'nin size çalışmanızı geri vermek gibi bir niyeti yok. Sizi öldürmek için buraya çekti."

"Evet ama–" diye başladı Tapan.

"Tapan, sus ve dinle," diye onun sözünü kesti Maro. Usandığı belliydi.

Rami inadı bırakmasa da, "Öyleyse ne yapmalıyız?" diye sordu.

Aslında bu soruna bulaşmak gibi bir mecburiyetim yoktu. Nasılsa istediğim yere ulaşmıştım ve artık onlara ihtiyacım kalmamıştı. Onları kalabalıkta ekebilir ve eli kanlı eski işverenleriyle kendi başlarına muhatap olmaya bırakabilirdim.

Fakat bunlar müşterilerimdi. İdari modülümü *hack*ledikten sonra bile onları bizzat seçmememe rağmen müşterilerimi terk edemediğimi keşfetmiştim. Bu insanlarla kendi hür irademle anlaşmıştım. Çekip gidemezdim. İçimden of çektim. "Tlacey'yle onun tesisinde görüşemezsiniz. Buluşma yerini siz seçeceksiniz."

İdeal bir durum değildi ama başka çare yoktu.

~

Müşterilerim limanın merkezindeki bir kafeteryayı seçtiler. Kalkık bir platformdaki mekânın masaları ve sandalyeleri gruplar halinde dizilmişti. Yukarıdan geçen ekranlarda muhtelif liman servislerinin ve müteahhitlerin reklamlarına ek olarak çeşitli

madencilik üsleri hakkında bilgiler verilmekteydi. Ekranlar ayrıca kamera ve kayıt engeli teşkil ettiğinden kafeterya iş görüşmeleri için popüler bir yerdi.

Bir masa seçip oturmuş olan Rami, Tapan ve Maro etrafta gezinen botlardan birinden sipariş ettikleri meşrubatlarla tedirginçe oynuyorlardı. Tlacey'ye bir iletişim çağrısı yapmışlardı ve bir temsilcinin gelmesini bekliyorlardı.

Bu umumi alandaki güvenlik sistemi MekikGüvSistemden daha sofistikeydi ama çok da değil. Acil durum trafiğini gözlemleyebilecek ve yakın çevremize çevrili kameralardan görüntü alabilecek kadar ileri gitmiştim. Kendime güvenim tamdı. Masadan üç metre uzakta duruyor, reklam ekranlarına bakarmış gibi yaparak umumi yayında bulduğum haritada üsleri inceliyordum. Haritada bol miktarda kazı alanına ilaveten hiçbir yere çıkmazmış gibi gözüken metro tünelleri işaretliydi. Aralarında Ganaka Çukuru da yer alıyor olmalıydı.

GAT kulağıma konuştu. *Erişilebilir bir bilgi arşivi olmalı. Ganaka Çukuru'nun varlığını oradan silmezler. Noksanlığı araştırmacıların hemen dikkatini çeker.*

Orası yapılan araştırmaya bağlıydı. Acayip sentetikler üstünde çalışan biri doğal olarak onlara nerede rastlandığına ilgi duyardı ama onları hangi şirketin kazıp çıkardığına veya şirketin artık neden varolmadığına aldırış etmezdi. Fakat Ganaka Çukuru'nu her kim gizlemişse bunu oranın varlığını ihmalkâr muhabirlerden saklamak için yapmış olmalıydı, nüfusun hafızasından tümüyle silmek için değil.

GAT'ın verileri doğru çıkmıştı; bu uyduda daha başka GüvBirimler de vardı. Haritada benimki de dahil GüvBirim sunan beş sigorta şirketinin logoları bulunuyor, bunlar maden cevheri keşiflerinin hâlâ sürdüğü en uzak üslerden yedisinde faaliyet gösteriyordu. Şirketler hiç şüphesiz hak iddialarını hırsızlığa

karşı korumak ve poliçe garantisi dahilinde hem madencilerin hem de diğer çalışanların birbirlerine zarar vermelerini önlemek maksadıyla oradaydı. GüvBirimler limandan sadece nakliye kutularında veya onarım odacıklarında durağan kargo olarak geçeceklerinden o konuda kaygılanmaya gerek yoktu. Değiştirilmiş konfigürasyonum insanları ve geliştirilmiş insanları kandırabilirdi ama diğer GüvBirimleri değil.

Beni görürlerse GüvSistemlerini bilgilendirirlerdi. Başka bir seçenekleri olmazdı. Olsun da istemezlerdi. Asi GüvBirimlerin ne kadar tehlike yaratabileceğini en iyi bilenler diğer GüvBirimlerdir.

İşte o anda pingi hissettim.

Kendi kendime başka bir şeyi onunla karıştırdığımı söyledim. Sonra tekrarlandı. Eyvah.

Bir şey GüvBirim arıyordu. Yalnızca bot değil, özellikle GüvBirim. Üstelik yakındı. Beni doğrudan pinglememişti ama faal bir idari modülüm olsaydı cevap vermeye mecbur kalırdım.

Müşterilerimin oturdukları masaya üç insan yaklaştı. Rami yayınına fısıldadı. "Şu Tlacey. Bizzat geleceğini düşünmemiştim." İnsanlardan ikisi iri yarı ve erkekti. Bunlardan biri masaya daha çabuk ulaşmak için adımlarını hızlandırdı. Maro da adamı gördü ve yüzündeki ifadeden bunun bir selamlaşma olmayacağını anladım. Adam yaptığım taramada silahlı çıktı.

Onunla masanın arasına girdim. Bir elimi göğsünün hizasına kadar kaldırdım ve, "Dur," dedim.

Çoğu kontratta karşımdaki insan benimle fiziksel temas kuruncaya dek ancak bu kadar ileri gitmeme izin verilirdi. Fakat doğru yaparsanız böyle bir hareketin ne kadar sıklıkla işe yaradığına şaşarsınız. Tabii daha önceleri üstümde kaskını matlaştırdığım zırhım olurdu. Burada normal insan kıyafetleriyle dikilerek insan yüzümü göstermek bambaşka bir şeydi. Yine de

bana vurarak canımı yakabilecek hâli yoktu ve henüz silahını çekmemişti.

Onu bir kâğıt mendil gibi paralayabilirdim.

Adam bunu bilmiyordu ama yüzüme bakarak ondan korkmadığımı anlamış olmalıydı. Neye benzediğime bakmak için güvenlik kamerasını kontrol ettim ve bezgin gözüktüğüme karar verdim. Bu olağandışı bir durum değildi çünkü zırhımın içindeyken anlaşılmasa da işimi yaparken neredeyse devamlı bezgin gözükürdüm.

Adam görülür derecede şaşırdı. "Sen de kimsin be?"

Müşterilerim sandalyelerini geriye itip ayağa kalkmışlardı. "Güvenlik danışmanımız," dedi Rami.

Adam geri adım attı ve diğer ikisine –ikinci insan korumaya ve bir geliştirilmiş insan kadın olan Tlacey'ye– kararsızca baktı.

Kolumu indirmeme rağmen yerimden kıpırdamadım. Üçünü de kolayca vurabilirdim ama bu bir en kötü durum senaryosuydu. En azından benim için. İnsanlar ufak tefek pek çok ipucunu gözden kaçırabilir ama kollarımdan enerji silahları ateşleyebilmem birazcık dikkat çekerdi. Beni pingleyen şeyi bulmak için güvenlik kamerası yayınlarını taramaya yetecek kadar dikkatimi böldüm.

Umumi alanın karşısında, giriş tünellerinden birinin yakınında yer alan bir kamerada bir görüntü yakaladım. Oturma alanının kenarına yakın bir noktada bekleyen figür görmeyi beklediğim şeyle uyuşmuyordu ve gerçeği anlamak için görüntüyü tekrar incelemem gerekti. Üstünde bir zırh olmadığı gibi konfigürasyonu GüvBirim standartlarına uymuyordu. Başında gümüş-mavi renkli ve mor uçlu bol miktarda saç vardı. Bu saçlar arkada toplanmış ve Tapan'ınkiler gibi ama çok daha karmaşık bir düzende örülmüştü. Çehresi benimkinden farklıydı ama zaten bütün Birimlerin çehresi birbirinden farklıdır. (Organik

kısımlarımızı yaratmakta kullanılan insandan klonlanmış maddeye dayanarak rasgele belirlenir.) Kolları çıplaktı ve görünürde ne bir metal parça ne de bir silah soketi vardı. Bu bir GüvBirim değildi.

Bir seksbota bakıyordum.

Onların resmi adı o değildir, dedi GAT.

Seksbotların resmi adı KonforBirimdir ama bunun ne anlama geldiğini herkes bilir.

Tıpkı katilbotlar gibi seksbotların da insan alanlarında emir almadan gezinmelerine izin verilmez. Onu buraya birisi yollamış olmalıydı.

GAT beni seğirmeme yol açacak kadar sertçe dürttü. Kendimi toparladım ve dalıp gittiğim sırada neler olduğunu görmek için kaydı biraz geriye aldım.

Tlacey öne çıkmıştı. "Bir güvenlik danışmanına neden ihtiyacınız olsun ki?"

Rami konuşmak amacıyla nefes aldı. Yayınına girip aramızda Tapan'ı ve Maro'yu da kapsayan özel bir bağlantı kurdum. *Cevap verme*, dedim ona. *Mekiğe düzenlenen saldırıdan bahsetme. Sadede gel.* İçgüdülerimi dinliyordum. Tlacey buraya kızgın bir yüzleşme beklentisiyle gelmişti; o nedenle yanında silahlı korumalar getirmişti. Şu anda üstünlük bizdeydi; ölmemiştik ve muhataplarımız şaşkın vaziyetteydi. Onları öyle tutmak işimize gelirdi.

Rami aldığı nefesi verdi ve yayınıma gönderdiği bir sinyalle önerimi tasdikledi. "Dosyalarımız hakkında konuşmak için buradayız."

Maro ne yapmaya çalıştığımı anlamıştı. *Devam et; oturmalarına bile fırsat verme*, dedi ona.

Özgüveni artan Rami sözlerini sürdürdü. "Kişisel çalışmamızı silmek, istihdam sözleşmesinin bir parçası değildi. Yine de

dosyalarımıza karşılık başlama ikramiyemizi iade etme teklifini kabul ediyoruz."

Güvenlik kameralarında seksbotun geriye dönmesini ve tam arkasındaki tünele girerek umumi alandan ayrılmasını seyrettim.

"İkramiyenin tamamını mı?" dedi Tlacey. Belli ki teklifinin kabul edilmesini beklememişti.

Maro öne eğildi. "Parayı Umro'da açtığımız bir hesaba yatırdık. Dosyaları alır almaz onu sana aktarabiliriz."

Özel yayınına konuşurken Tlacey'nin çenesi oynadı. İki koruması da geri çekildi. Kadın öne çıktı ve müşterilerimin masasındaki bir sandalyeye oturdu. Az sonra Rami de yerini aldı ve Tapan ile Maro onu taklit etti.

Dikkatimin bir bölümünü pazarlığa ayırıp umumi yayına geri döndüm. Geçmişe ait verileri toplamaya başlayarak buradaki kontratım sırasında yaşanmış olabilecek sıradışı bir faaliyet aradım.

Müşterilerim konuşurken ve GAT yine omzumun üzerinden verileri ayıklamamı seyrederken gözümü güvenlik kameralarında tuttum. Bir ara bölgeye iki potansiyel tehdidin daha girdiğini gördüm. İkisi de geliştirilmiş insandı. Komşu masalarda üç potansiyel tehdidin daha bulunduğunu çoktan fark etmiştim. (Üçü de oturma alanının ortasında cereyan eden yüzleşmeye nedense hiç ilgi duymuyordu. Civardaki diğer insanlar ve geliştirilmiş insanlarsa yaşananları açık veya örtülü bir merakla seyretmişlerdi.)

GAT beni dürttü. *Görüyorum,* dedim ona. Yürüttüğüm aramada doğru zaman aralığında yayınlanmış bir dizi duyuru buldum. Bunlar ücra üslere yapılacak hammadde ve malzeme sevkiyatlarındaki değişikliklerin yolcu metrosu güzergâhlarında sapmalara yol açacağına dair uyarılardı. (Liman ve hizmet mer-

kezleri etrafından yolcu toplayan küçük ölçekli metro sisteminin yakınlardaki madencilik üslerine kadar giden özel hatları da vardı.) Daha sonraki duyurularda sapmaları telafi etmek için yeni bir güzergâh inşa edilmiş olduğu belirtiliyordu.

İşte aradığım buydu. Satır araları okunduğunda hizmet müteahhitlerinin ansızın kapanmış bir madencilik üssüne giden tünelleri es geçecek yeni bir metro güzergâhı inşa etmek zorunda kaldıkları görülebiliyordu. Ganaka Çukuru orada olmalıydı.

Diğer çukur kapatmalara yerel makaleler kadar sosyal yayında iflas ilanlarına ve bağımlı hizmet şirketlerinin üstündeki etkiye yönelik artan bir ilgi eşlik ediyordu. Bu kapatmadaysa öyle bir şey yoktu. Birileri o mesajların umumi yayından silinmesi için para harcamıştı.

Pazarlık bir sona yaklaşıyordu. Tlacey ayağa kalktı, müşterilerime kafa salladı ve yürüyüp gitti. Rami'nin yüzü kuşkuyla asılmıştı. Maro karamsar görünürken Tapan şaşkınlık ile öfke arasında bir yerdeydi.

Yürüttüğüm aramayı sonlandırıp masaya yanaştım. Rami'nin gözü korumalarıyla birlikte uzaklaşmasını seyrettiği Tlacey'deydi. "Buraya gelmek kötü bir fikirdi," diye konuştu.

Tapan itiraz etti. "Yarın dedi ya..."

Maro başını iki yana salladı. "Yine yalan söyledi. Bize dosyaları vermeyecek. Gerçekten verecek olsaydı buradan da halledebilirdi. Veya biz transit halkasındayken iletişim kanalından gönderirdi." Başını bana doğru çevirdi. "Mekik konusunda sana inandığımdan emin değildim ama artık..."

Güvenli kameralarından potansiyel tehdit listemin takibini yapıyordum. "Gitmemiz gerek," dedim onlara. "Bunu başka bir yerde konuşuruz."

Oradan ayrılırken potansiyel tehditlerden biri yerinden kalkıp peşimize takıldı. Hiçbir şeyi fark etmeyecek kadar kendile-

rini yayınlarına kaptırmış masum siviller olmamaları ihtimalini göz önünde bulundurarak GAT'tan gözünü ötekilerin üstünde tutmasını istedim.

İstasyon haritasında birkaç muhtemel güzergâh belirlemiştim. Bunlardan en çok hoşuma gideni ana yaşam alanlarından kıvrılarak uzaklaşan bir yaya tünelinden geçiyor ve üzerinde farklı metro istasyonlarına çıkan çeşitli girişler bulunuyordu. Yine de pek sık kullanılmıyordu. Rami'nin yayınına girdim ve o güzergâhtan en büyük otelin yer aldığı kavşağa doğru gitmelerini söyledim. Bizi dinlemekte olan Maro, "Oraya paramız yetmez," diye fısıldadı.

Orada kalmayacaksınız, dedim onlara yayından. Umumi yayındaki broşür yüksek güvenlikli bir lobi alanı ve umumi mekik pistlerine çıkan hızlı bir metro erişimi vadediyordu.

Tünele ulaşıp içine girdik. Yaklaşık on metre genişliğinde ve dört metre yüksekliğindeki tünelin ortası yürümeye imkân tanıyacak kadar aydınlık olsa da dallanan daha başka tünellerin karanlık ağızlarını içeren yanları gölgeliydi. Güvenlik kameraları vardı ama onları denetleyen sistem sofistike değildi. Şirket böyle bir durumda poliçeli müşterilere yönelik potansiyel tehdit ve kaçan veri toplama fırsatı karşısında zıvanadan çıkardı.

Tünelde başka insanlar da vardı. Bunlardan bazıları muhtelif üslerin logolarına sahip tulumlar ve ceketler giyen madenciler olsa da çoğu sivil iş kıyafetleri giyen teknisyenler yahut işçilerdi. Hepsi de aceleyle ve gruplar halinde ilerliyordu.

Sekiz dakikalık bir yürüyüşün ardından tüneldeki diğer insanların çoğu metro girişine saparak gözden kaybolmuştu. Yayından, *Yürümeye devam edin. Sakın durmayın. Sizinle lobide buluşurum*, dedim. Geride kalarak daha karanlık yan tünellerden birine girdim. Yollarına devam eden müşterilerim bana bakmasalar da Tapan'ın bakmak istediğini kestirebiliyordum.

Kameralardan Potansiyel Tehdidin/Yeni Hedefin hızlı adımlarla tünelin o noktasına yaklaştığını gördüm. Ona Hedef İki ve Hedef Üç olarak belirlediğim iki insan daha katıldı. Önümden geçip gitmelerinin ardından metro girişinden çıktım ve belirli bir mesafeden onları takip ettim. Üzerlerinde enerji silahı taraması yapınca herhangi bir ölçümle karşılaşmadım. Her üç Hedef de derin yan ceplere sahip birer ceket ve pantolon giyiyordu. Bıçakların veya uzatılabilir copların taşınıyor olabileceği yedi konum belirledim.

Müşterilerimi gördüklerinde yavaşlamalarına rağmen aradaki mesafeyi kapatmayı sürdürdüler. Muhtemelen yayınlarından birine haber verdiklerini ve talimat istediklerini biliyordum. O kişi her kimse en azından şimdilik güvenlik kameralarının kontrolünü ele geçirmemişti.

Hedefleri gözlerimle seyrederek dikkat çekmediğimden ve takip edilmediğimden emin olmak için güvenlik kameralarından onlar kadar kendime de bakarak peşlerinden gittim. GAT sessiz kalsa da çalışma biçimime ilgi duyduğunu hissedebiliyordum.

Derken benimle Hedefler arasındaki son madenci grubu bir metro girişine saptı. Tüneldeki bir dönemeçteydik ve müşterilerim ile elli metre ileride yer alan bir sonraki dönemeç arasında hiç kimse yoktu. Ayrıca güvenlik kameraları arkamdaki tünelin boş olduğunu gösteriyordu. Bu işi bir an önce bitirmem lazımdı. Madencilerin arkasından ben de metro girişine girdim.

Madenciler trene binerlerken girişin başında bekledim. Kapı tıslayarak kapandı ve tren oradan ayrıldı. Güvenlik kamerası görüntülerinde Hedef İki'nin çenesi oynadı. Yayınında sesaltı konuşuyordu. O anda kamera görüntüsü kesildi.

Köşeyi dönüp tekrar tünele çıktım ve koşmaya başladım.

İnsan olmadığımı açığa vurmadan azami hızımda hareket

edemeyeceğim için hesaplanmış bir riske giriyordum. Yine de Hedef Bir tam da Rami'ye ulaştığı ve ceketinin yenine yapıştığı sırada yanlarına varmayı başardım. Adamın kolunu kırıp dirseğimi çenesine indirdim, sonra onu elindeki bıçağı Maro'ya saplamaya hazırlanırken bana doğru dönmüş olan Hedef İki'nin üstüne savurdum. Hedef İki kazara Hedef Bir'i bıçakladı. (Burada tahmin yürütüyorum; belki de birbirlerinden pek hoşlanmıyorlardı.) Hedef İki yanlamasına yalpalarken Hedef Bir'i bıraktım ve Hedef İki'nin diz kapaklarını kırdım. Hedef Üç o esnada copunu kaldıracak kadar zaman bulmuştu. Doğrusunu söylemek gerekirse onunla başımın sol tarafına ve omzuma vurması biraz asabımı bozdu ama nakliye botlarından kazara daha sert darbeler almışlığım vardı. İkinci hamlesini sol kolumla engelledim ve bir yumrukla köprücük kemiğini, bir diğeriyle de kalçasını kırdım.

Asabım çok bozulmadığı için şanslıydı.

Her üç Hedef de yerde yatıyordu. Sadece İki'nin bilinci açıktı ama o da tortop olmuş sızlanıyordu. Müşterilerime doğru döndüm.

Rami bir elini ağzına kapatmış, Maro öylece donakalmış, Tapan ellerini havaya kaldırmıştı. Yayından, *Otele gidin ve lobide beni bekleyin. Koşmayın, yürüyün*, dedim.

Şoku ilk Maro atlattı. Sertçe kafa salladı, Rami'yi kolundan tuttu ve Tapan'ın omzunu dürtükledi. Rami gitmek üzere döndü ama Tapan, "Ya güvenlik?" dedi.

Ne kastettiğini biliyordum. "Birinden kameraları kapatmasını istediler. O yüzden derhal gitmeniz gerek." Transit halkasındaki umumi yayında genel bir güvenlik olmadığı söylenmişti ama farklı hizmet üsleri ve müteahhitler hesabına çalışan güvenlik şirketleri güya mıntıkalarına en yakın umumi alanların emniyetinden sorumluydu. Kamera yayınını keserek Hedeflere yardım eden kişi her kimse belli ki hızlı bir yardımın menzili dı-

şında kalan bu noktayı dikkatle seçmişti. Çabuk bir tepki beklemiyordum ama elimizi nispeten çabuk tutmalıydık.

"Hadi gelin," diye fısıldadı Rami ve koşmadan ama hızlı adımlarla oradan ayrıldılar.

Bilinci hâlâ açık olan Hedefe doğru döndüm ve bayılıncaya kadar boynundaki atardamara bastırdım.

Normal bir tempoyla yürümeye başladım. Devre dışı kalmış kameranın ilerisindeki ve gerisindeki kameraların geçici belleklerini silecek kadar kamera sistemine nüfuz etmiştim. Bu önlemim neler yaşandığını çözmeye çalışabilecek birinin işini zorlaştırırdı. Fakat Tlacey beni görmüştü ve gerçeği anlaması kaçınılmazdı. Tek umudum çocukların bu sefer bana kulak asmasıydı.

Çeşitli giriş tünellerinin ve metro istasyonlarının buluştuğu kavşağa ulaştım. Etrafta ambalajlı gıda, yayın arayüzleri, hijyen malzemeleri ve insanlara özgü daha başka şeyler satan tek tük işporta tezgâhı vardı. Ortalık kalabalık değilse bile düzenli bir yaya trafiği akışı mevcuttu. Otelin girişi karşı taraftaydı.

Lobi, duvarlarına devasa bir kristal yapının gömülü olduğu üstü açık bir uçurumun holografik heykeline tepeden bakan birkaç farklı platforma inşa edilmişti. Yayındaki bildirimlere bakılırsa heykel eğitim amaçlıydı ama RaviHyral'daki madenlerin böyle gözüktüğüne dair ciddi şüphelerim vardı. Özelikle de maden botları oralarla işlerini bitirdiği zaman.

Müşterilerim kayıt alanının bulunduğu platformda, heykelin yapay uçurumunu çevreleyen tırabzanın yakınında mobilyadan çok bir süs eşyasına benzeyen yuvarlak, arkalıksız bir kanepede oturuyorlardı.

Önlerinde çömeldim.

"Bizi öldüreceklerdi," dedi Rami.

"Yine," dedim.

Rami dudağını ısırdı. "Mekik konusunda sana inanmıştım. Sana inanmıştım..."

"Ama artık kendi gözlerinle gördün," dedim. Ne demek istediğinin farkındaydım. Bir şeyin olduğunu bilmek ile gerçeği görmek arasında büyük bir fark vardır. GüvBirimler için bile.

Maro gözlerini ovuşturdu. "Evet, salaklık etmişiz. Tlacey'nin ikramiyelerimize karşılık dosyalarımızı vermek gibi bir niyeti hiç olmadı."

"Hayır, olmadı," diye doğruladım.

Rami onu dirseğiyle dürttü. "Haklı çıktın."

Maro daha bir keyifsiz gözüktü. "Keşke çıkmasaydım."

"Mahvolduk," dedi Tapan sefilce.

Rami bir kolunu kadına sardı. "Hâlâ hayattayız." Bana baktı. "Şimdi ne yapacağız?"

"Gelin sizi buradan götüreyim," dedim.

6

Onları önce umumi mekik pistlerine götürdüm, sonra da o kısımdan özel rıhtımlara geçirdim. GAT tarifeleri çoktan kontrol etmiş ve muhtemel bir mekiği taramıştı. Mekik özel mülktü ama transit halkasına gidip gelirken yaptığı yolculuklarının sıklığı, nakit para karşılığında özel seferler düzenleyen bir girişimciye ait olduğunu ileri sürüyordu.

Tahminimiz doğru çıktı. Rami, Maro ve Tapan istihdam belgeleri taranmaksızın uydudan ayrılabilecekti. Aslında artık onları umumi bir mekiğe bindirmek de büyük ihtimalle güvenli olurdu – tabii hangisine bindikleri önceden bilinmediği sürece. İmha yazılımı bir mekiğe yayın üzerinden bulaşamazdı; arada çok fazla koruma programı vardı. Bizi oraya gelirken öldürmeyi planlayan her kimse imha yazılımını doğrudan doğruya mekik kokpitinin içindeki bir veri soketinden yüklemiş olmalıydı.

Yine de paranoyaklık edecek şekilde programlanmıştım. Bu

özel mekik yalnızca meçhullük değil, aynı zamanda bot pilota bir müdahale olması halinde devreye girecek bir geliştirilmiş insan pilot üstünlüğüne sahipti. Üstelik bahsi geçen bot pilotla kısa sürede haşır neşir olan GAT kısa yolculuk müddetince mekiğe göz kulak olacaktı. (GAT'ın "haşır neşir olma" anlayışı bir nebze aşırıya kaçabildiği için daha şimdiden araya girip büyük ve kaba taşıyıcının ona zarar vermeyeceğine dair bot pilotu temin etmem gerekmişti.)

"Bizimle gelmiyor musun?" diye sordu Rami, küçük bindirme alanında beklerken. Özel rıhtımlar lekeli metal paravanlarıyla ve kayalık tavandaki yer yer kırık yahut kısık ışıklarıyla Liman İdaresi'nin rıhtımlarına kıyasla köhne ve küçüktü. Tepemizdeki yaya köprüsünden insanlar ve birkaç bot geçiyordu ve de güvenlik kameralarından her iki gelişi de gözetliyordum. Mekik çoktan pistine yüklenmişti ve kapısı açıktı. Rampada duran ufak tefek bir geliştirilmiş insan gelenlerden para topluyordu. Daha başka altı yolcu daha şimdiden yerlerini almıştı ve müşterilerimi kucakladığım gibi gemiye taşımamak için kendimi zor tutuyordum.

"Burada hâlâ biraz araştırma yapmam gerekiyor," dedim. "Transit halkasına o iş bitince döneceğim."

"Sana nasıl ödeme yapacağız?" diye sordu Maro. "Demek istiyorum ki sana paramız yeter mi? Yani yaşanan... onca şeyin ardından?" *Bizi öldürmeye çalışmalarının ardından*, diye ortak yayın bağlantımızdan ekledi.

"Halkada sosyal yayın profilimi kontrol ederim," dedim. Öyle bir şeyin varlığını hatırlamış olmak bile beni sevindirdi. "Orada bana bir not bırakırsanız geldiğimde sizi bulurum."

"Biliyorum biz–" Tapan etrafa bakındı. Yüz ifadesi tedirgin ve mutsuzdu. Çaresizliği vücut dilinden okunuyordu. "Burada kalamayız ama vazgeçemem de. Çalışmamız–"

"İnsanlar bazen değiştiremeyeceğin şeyler yapar," dedim. "Elinden sadece katlanmak ve hayatına devam etmek gelir."

Hepsi de susmuş bana bakıyordu. Bundan tedirgin oldum ve bizi yandan seyredebilmek için hemen bakış açımı en yakındaki güvenlik kamerasına aktardım. Az önce niyetlendiğimden daha ciddi konuşmuştum ama hayat böyleydi. Sözlerimin onlara neden bu kadar tesir ettiğinden emin değildim. Belki neyden bahsettiğimi bilirmiş gibi bir hâlim vardı. Belki de sebep iki ayrı cinayet teşebbüsüydü.

Derken Maro dudaklarını sıkarak kafa salladı. O ve Rami aralarında bakıştı. Rami kederle kafa salladı. "Ötekilerin yanına dönüp bundan sonra ne yapacağımıza karar vermeliyiz," dedi Maro. "Ve yeni bir iş aramalıyız."

"Temiz bir sayfa açacağız," diye ekledi Rami. "Bunu daha önce de yaptık ve gene yapabiliriz."

Tapan itiraz etmek ister gibiydi ama tartışamayacak kadar sıkkındı da.

Bana bol bol veda ve teşekkür etmek istiyorlardı. Onlar öyle yaparken hepsini de ite kaka rampadan çıkardım ve Rami'nin ücreti bir para kartıyla ödemesini seyrettim. Tayfa kartı bir arayüze bastırdı, sonra da üçlüyü gemiye aldı.

Kapı kapandı ve mekiğin yayını bindirme sonrası moda geçip kalkış iznini bekledi. Ben de girişe dönüp yaya köprüsüne yollandım. Metroya binip tünel sapmasının gerçekleştiği yere gitmem ve Ganaka Çukuru'nu aramaya başlamam lazımdı. Müşterilerimin güvenli bir yere gittiğini bilmek huzur vericiydi. Fakat yine yalnız başıma kalmak, sadece kendi hesabıma çalışmak bir o kadar garipti.

Metro girişine gittim ve duran bir sonraki trene bindim. Her trende yirmi kişiye yetecek kadar koltuk ve tepede tutunacak bir korkuluk vardı. Hareketi dengelemek amacıyla kabin içindeki

yerçekimi düzenleniyordu. Ben gerime geçerken trende yedi insan oturuyordu. *Mekik havalandı*, dedi GAT. *Yayınını gözleyeceğim ama dikkatimin çoğu onda olacak.*

Bir tasdik yolladım. Kendimi neden bu kadar huzursuz hissettiğimi saptamaya çalışıyordum. İnsanlarla beraber küçük bir kapalı alanda mahsur kalmak, tamam. Dronlarımın eksikliği, tamam. Devasa Götoş Araştırma Taşıyıcımın yakınamayacak kadar meşgul olması, tamam. Yaptığım işe ciddi ciddi odaklanmam gerektiğinden medya seyredememem, tamam. Fakat sebep bunlardan hiçbiri değildi. Müşterilerim için iyi bir iş çıkarmamıştım. Fırsatım olmasına rağmen başarısızlığa uğramıştım. Bir GüvBirim olarak müşterilerimin güvenliğinden sorumluydum ama gerek tavsiyelerde bulunmaktan gerekse bir GüvSistem dahilindeki şirket yönetmeliklerini kullanarak insanların intihar mahiyetindeki aptallıklarını ve cinai dürtülerini kontrol altında tutmaya çalışmaktan başka bir şey yapma yetkisinden yoksundum. Bu sefer sorumluluk kadar yetkim de olmuştu ama yine de işin altından kalkamamıştım.

Kendi kendime hâlâ yaşadıklarını, sadece mülklerini geri alamadıklarını, zaten beni o nedenle kiralamadıklarını söyledim. Faydası olmadı.

Metrodan hattın son durağında indim. Geldiğim yer haritaya göre uzak maden çukurlarına giden muhtelif özel metrolara ait girişlerin yer aldığı bir tünel labirentiydi. Benimle beraber inen az sayıdaki insan derhal en yakın metro aktarma durağına yollandı. Bense diğer istikamete gittim.

Sonraki bir saat boyunca kameraları ve güvenlik bariyerlerini *hack*ledim, pek çoğunda hava kalitesi uyarılarının bulunduğu kısmen tamamlanmış tünellere girip çıktım. Sonunda eskiden bir maden girişi olarak kullanıldığına dair kanıtlar taşıyan bir

tane buldum. Kayaların ve metal molozların üstünden aşarak tünelde ilerlerken umumi yayının kesildiğini hissettim.

Durup GAT'ın iletişim hattını kontrol ettim ama sadece cızırtıyla karşılaştım. Üssün geri kalanıyla aramdaki bağlantının kasten engellendiği fikrinde değildim; o tür bir kesintiyi daha önce de tecrübe etmiştim ve bu seferki farklı geliyordu. Galiba içinde bulunduğum tünel yüzeyin o kadar altındaydı ki iletişim hattı ve yayın bağlantısı için faal aktarıcılara ihtiyaç duyuluyordu ve de burada onlardan bulunmuyordu. Yine de ilerideki bir şey hâlâ çalışıyordu çünkü yayınım, hepsi de otomatik ikazlar olan aralıklı sinyaller alıyordu. Yoluma devam ettim.

Başka bir güvenlik bariyerini indirince bir kargo metrosunun girişiyle karşılaştım ve kapıyı kaydırarak açtım. Arkasında halen küçük bir yolcu metrosu vardı. Metro yerde biriken suyun ve çöplerin bir araya gelip cıvık bir şey yaratmasına yetecek kadar uzun bir zamandır kullanılmıyordu. Manuel acil durum kontrollerinin bulunduğu ön kompartımana gittim. Akülerde hâlâ elektrik vardı ama az miktardaydı. Burada bırakılıp unutulmuş, saatler geçip gittikçe karanlıkta yavaş yavaş tükenmişlerdi.

Marazi düşüncelere kapıldığım falan yoktu.

Araçta aktif bir güvenlik önlemi bulunup bulunmadığını kontrol ettim, sonra onu çalıştırdım. Gıcırdayarak canlanan tren yerden kalktı ve programlanmış son güzergâhını izleyerek tünelin ilerisindeki karanlığa daldı. Banka oturup bekledim.

Nihayet metronun tarayıcısı ileride bir tıkanıklık tespit edip bir alarm kodu verdi. Belleğimde farklı dram dizilerinin beş bölümü, iki komedi, Tüzel Kuşak'taki uzaylı kalıntılarının keşif ta-

rihiyle ilgili bir kitap ve Belal Üçlüsü On Bir'den çok parçalı bir sanat yarışması vardı ama daha önce yirmi yedi defa görmüş olduğum *Mabet Ay*'ın 206. bölümünü seyrediyordum. Evet, biraz tedirgindim. Tren yavaşlamaya başlayınca dik oturdum.

Işıklar bir metal barikat hattına vurdu. Yüzeylere sprey boyayla çizilmiş parlak işaretler yayınıma aralıklarla ikazlar yolluyordu. Radyasyon tehlikesi, heyelan tehlikesi, toksik biyolojik tehlike. Kapının acil durum kilidini açıp mıcırlı toprağa atladım. Enerji izi taraması yürütürken parlak işaret boyasının ötesini de görebilmek için görümü ayarladım. Üç metre ileride metal yüzeyin üstünde daha koyu bir lekeden ibaret olan bir gedik vardı. Dardı ama içinden geçmek için herhangi bir eklemimi yerinden çıkarmam gerekmedi.

Tünelde eskiden yolcu metrosu girişinin bir parçası olan platforma kadar yürüdüm. Daha aşağıda araçların ve en büyük nakliye botlarının bile geçebileceği, yüklenen hammaddelerin dışarı çıkarılabileceği kadar büyük on metre yüksekliğinde çift kanatlı bir kapı vardı. Yolcu girişindeki kargo boşaltma vinci hâlâ uzamış vaziyetteydi ve ona tutunup sallanarak yüksek platforma çıktım. Her şey yeni bir ayak izinin bulunmadığı bir kat nemli tozla kaplıydı. Platformun üstüne bir ikmal sevkiyatından kalma kasalar istiflenmişti. Çeşitli müteahhitlerin logolarını taşıyan hava sızdırmaz kasaların yanında kırık bir hava maskesi duruyor, insan parçalarım huzur bozucu soğuk bir karıncalanma tecrübe ediyordu. Burası ürkütücü bir yerdi. Kendi kendime buradan gelip geçmiş en korkunç şeyin muhtemelen ben olduğumu hatırlattım.

Nedense bunun yardımı dokunmadı.

Kapı kanatlarını açacak kadar elektrik yoktu ama yolcu girişinin hava kilidini kontrol eden manivela halen çalışıyordu. Koridorda da elektrik alan bir ışık yoktu ama duvarlara büyük çaplı

bir facianın ardından insanlara yol göstermesi için fosforlu boya sıkılmıştı. Bunlardan bazıları eskimenin etkisiyle silinmişken diğerleri silinme aşamasındaydı. İkaz boyası haricindeki her türlü yayın faaliyetinin eksikliği biraz huzur kaçırıcıydı; aklıma ikide bir DeltFall habitatı geliyordu ve GAT'a veri soketimde değişiklik yaptırdığım için memnundum.

Koridoru takip ederek üssün merkezi göbeğine gittim. Büyük ve kubbeli alan yerdeki silinmeye yüz tutmuş işaretler dışında karanlıktı. Elbette insan kalıntıları yoktu ama etrafa molozlar, el aletleri, plastik kırıkları ve bir nakliye botunun kolu saçılmıştı. Her yönde karanlık mağaraları andıran koridor girişleri vardı. Burada daha önce de bulunmuşum gibi hissetmiyor, hiçbir aşinalığa kapılmıyordum. Önce maden çukuruna doğru uzanan geçitleri, sonra da yaşam alanlarına ve ofislerine giden koridorları tanımladım. Onlara ilaveten bitişikteki malzeme deposunu da buldum.

Elektrik kesintisinin ardından acil durum manivelaları kullanılarak kapı kilitlerinin hepsi de devre dışı bırakılmıştı ama sonradan ortalığı her kim toparladıysa onları kapalı bıraktığı için her birini iterek açmam gerekti. Nakliye botlarının bakım istasyonlarını geçince güvenliğe hazırlık odasını buldum. İçeri girdiğimde donakaldım. Boş silah dolaplarının ve bir zamanlar geri dönüştürücünün durduğu eksik zemin panellerinin arkasındaki alacakaranlıkta tanıdık şekiller vardı. Odacıklar hâlâ buradaydı.

Büyük, pürüzsüz, beyaz kutulardan on tanesi karşı duvara diziliydi. Fosforlu işaretlerin loş ışığı aşınmış yüzeylerden yansıyordu. Performans güvenirliğimin neden düştüğünü, hareket etmenin neden bu kadar zorlaştığını bilmiyordum. Derken öbürlerinin halen odacıklarda olduğunu düşündüğüm için böyle hissettiğimi anladım.

Bu, sunilerin zihinsel kabiliyetlerine olumsuz bir gözle bak-

ma eğilimindeki GAT'ı haklı çıkaran tümüyle mantıksız bir düşünceydi. Burada GüvBirim bırakacak halleri yoktu. Terk edilmeyecek kadar pahalı ve tehlikeliydik. Eğer ben o odacıkların birinde kilitli tutulmuyorsam, beynimin organik kısmı rüya görürken geri kalanım çaresiz ve durağan bir hâlde beklemiyorsa diğerleri de beklemiyor demekti.

Yine de odayı kat edip ilk kapıyı açmakta zorlandım.

İçerideki plastik yatak boştu. Elektrik kesileli çok olmuştu. Kapıları tek tek açmama rağmen hepsinde de manzara aynıydı.

Sonuncusunun önünden geri çekildim. Yüzümü ellerime gömmek, yere çökmek ve kendimi medyalarıma vermek istedim ama yapmadım. Upuzun on iki saniyenin ardından o yoğun his hafifledi.

Buraya neden geldiğimi bile bilmiyordum. Saklanmış verilere, geride bırakılmış kayıtlara bakmam gerekiyordu. Bir dron paketi gibi kullanışlı bir şey kalmadığından emin olmak için silah dolaplarını kontrol ettim ama hepsi de boştu. Duvarda silahlı bir çatışmanın yanık izleri kalmıştı ve odacıklardan birinin yanında patlayıcı bir cephanenin çarpmasıyla küçük bir krater açılmıştı. Oradan ofislere geçtim.

Üssün kontrol merkezini buldum. Her taraf kırık ekran yüzeyleriyle kaplıydı. Koltuklar devrilmiş, yere arayüz parçaları saçılmıştı. Konsolda hâlâ plastik bir bardak duruyor, birinin gelip onu tekrar eline almasını bekliyordu. İnsanlar, benim veya GAT türünden botların yapabildiği gibi yayında çok sayıda girdiyi aynı anda alamaz. Bazı geliştirilmiş insanlarda buna imkân tanıyan implant arayüzler bulunur ama ne gariptir ki insanların çoğu beyinlerine farklı farklı şeyler takılsın istemez. O nedenle grup çalışmalarında ekranları yansıtacak böyle yüzeylere ihtiyaç duyarlar. Yakınlarda bir yerde de harici veri deposu bulunur.

Bir istasyon seçtim, koltuklardan birini düzelttim ve GAT'ın

mürettebat deposundan ödünç alıp pantolonumun geniş bir yan cebinde oraya kadar getirdiğim küçük alet setini çıkardım. (Zırhta cep yoktur; o nedenle zırh 0, sıradan insan giysileri 1.) İstasyonu tekrar faaliyete geçirebilmek için bir güç kaynağı lazımdı ama ben ne güne duruyordum?

Aletleri kullanarak sağ önkolumdaki enerji silahında bir soket açtım. Bu işi tek elle yapmak zordu ama daha zorunu da yapmam gereken durumlar olmuştu. Bir ara kabloyla kendimi konsolun acil durum elektrik fişine bağladım ve istasyon vızıldayarak çalıştı. Yayını açıp da onu doğrudan kontrol edemedim ama ışıltılı projeksiyonun içine uzandım ve Güvenlik Sisteminin kayıt belleğine ait erişimi bulup çıkardım. Bellek silinmişti ama bu tahmin ettiğim bir şeydi.

GüvSistemi formatlayanların şirket teknisyenleri olmaması ihtimaline karşı diğer tüm bellekleri kontrol etmeye başladım. Şirket daha sonra veri ayıklamak için her şeyin –yayında yapılan çalışmaların, konuşmaların, vs.– kayıt altına alınmasını ister. Toplanan bilgilerin çoğu lüzumsuzdur ve silinir ama veri ayıklama botu değerlendirme fırsatı buluncaya dek GüvSistemin onları saklaması gerekir. Bu nedenle GüvSistem sık sık diğer sistemlerin kullanılmayan geçici depolama alanından çalar.

Aradığımı buldum. Dosyalar TıpSistemin standart dışı prosedür indirmelerine ayrılmış depolama alanında saklıydı. (Eğer TıpSistemin acil bir durumda bir hasta için karşıdan indirme yapması gerekirse GüvSistem dosyaları başka bir yere taşırdı. Fakat bazen bunu zamanında başaramazdı ve kaydedilen verilerin bir kısmı elden giderdi. Eğer bir GüvBirimseniz, müşterilerinizden hoşlanıyorsanız ve söyledikleri veya yaptıkları bir şeyi [ya da sizin söylediğiniz veya yaptığınız bir şeyi] şirketten gizlemeniz gerekiyorsa dosyaları kazara yok etmenin pek çok yönteminden biri de buydu.)

GüvSistem dosyaları elektrik kesintisinden hemen önce taşınmış olmalıydı. Bellekte bir sürü materyal vardı. Rasgele diyalogları ve madencilik operasyon verilerini en sona kadar atladım, sonra biraz geri geldim. Yayında iki insan teknisyen bir anomali, üs dahilinde karşıdan yüklenmiş ve herhangi bir sistemle bağlantılı gözükmeyen bir kod hakkında konuşuyordu. Kodun nereden geldiğini çözmeye çalışıyorlardı ve epey sövüp sayarak üssün zararlı yazılımlarla bombalandığını iddia ediyorlardı. Teknisyenlerden biri müdüre haber vereceğini, GüvSistemin karantinaya almaları gerektiğini söylerken cümlenin orta yerinde diyalog sona erdi.

İşte bunu beklemiyordum. Şirketin "olay" deyip geçtiği katliama idari modülümdeki bir arızanın sebep olduğunu varsaymıştım. Peki beni durdurmaya çalışan diğer dokuz GüvBirimin yanı sıra bütün botları ve silahlı insanları etkisiz hâle getirmiş olabilir miydim? Öyle bir şey başarabileceğimi hiç sanmıyordum. Eğer öteki GüvBirimler de aynı arızaya uğradıysa buna harici bir kaynak yol açmıştı.

Diyaloğu kendi belleğime kaydettim, başıboş dosyalar var mı diye öbür sistemleri de kontrol etmeme rağmen sonuç alamadım ve kendimi konsoldan ayırdım.

Güvenliğe hazırlık odası bomboş bırakılmıştı. Fakat kontrol edebileceğim daha başka yerler de vardı. Konsolun başından kalktım.

Diğer kapıdan geçerken karşı duvardaki çarpma noktalarını ve yerdeki lekeleri fark ettim. Biri –daha doğrusu ağır hasarı kaldırabilen bir şey– burada son bir direniş göstermiş, kontrol merkezini savunmaya çalışmıştı. Belki de GüvBirimlerin hepsi de zararlı yazılımdan etkilenmemişti.

Yaşam alanının yakınındaki koridorda diğer hazırlık odasını, yani KonforBirimler için olanını buldum.

İçeride odacık oldukları belli ama daha küçük boyutlu dört

şekil vardı. Kapıları açık, içlerindeki plastik yataklar boştu. Köşede bir geri dönüştürücüye yer açılmıştı ama hiç silah dolabı olmadığı gibi saklama bölmelerinin hepsi de farklıydı.

Odanın ortasında dikildim. Katilbotlara ayrılan odacıklar kullanılmadığı için kapatılmıştı. Bu da GüvBirimlerden hiçbirinin zarar görmediğini ve olay ânında hepsinin de ya devriye gezdiğini, ya nöbet tuttuğunu ya da hazırlık odasında bekleyerek birbirini görmezden geldiğini gösterirdi. Öte yandan seksbotların odacıkları açıktı ve bu da acil durum ortaya çıktığında ve elektrik kesildiğinde kendi odacıklarında oldukları anlamına gelirdi. Elektrik kesikse bir odacık içeriden elle açılabilir ama bir daha kapanmaz.

Yani seksbotlar "olay" sırasında devreye girmişti.

Yine kolumdaki enerji silahını kullanarak ilk odacığın acil durum veri deposuna güç aktardım. Bütün aygıtı çalıştırmam mümkün değildi ama bir onarım esnasında terslik çıkarsa hata ve kapanma bilgilerini saklayan veri depolama kutusu erişimim dahilindeydi. (Eğer idari modülünüzü *hack*lediyseniz o kutuyla bir sürü şey yapabilirsiniz – insan teknisyenler bulmasın diye medyanızı onun içinde geçici bir süreliğine saklamak gibi.) GüvSistem arızadan önce onu kullanmış olabilirdi.

Kullanılmıştı da. Fakat karşılıklı veri indiren KonforBirimler tarafından.

Bulduklarım bölük pörçüktü ve bir araya getirilmeleri zordu – ta ki KonforBirimlerin birbirileriyle iletişim kurmuş olduklarını anlayıncaya dek.

Orada beş saat yirmi üç dakika boyunca dikilerek veri parçalarını bir araya getirdim.

Başka bir madencilik istasyonundan bir kod indirilmişti. Bu, güya harici bir KonforBirim tedarikçisinden satın alınmış bir yamaydı. KonforBirimlerin hepsi de yamayı standart dışı olarak işaretlemiş, hem GüvSistem hem de insan sistem analizcileri ta-

rafından incelenmesi gerektiğini belirtmişti. Fakat onu indiren teknisyenler KonforBirimlere yamayı uygulamalarını emretmişti. Uygulamanın ardından kodun iyi gizlenmiş bir zararlı yazılım olduğu ortaya çıkmıştı. Bahsi geçen yazılım KonforBirimleri etkilememişti ama onları yayınlarını kullanarak GüvSisteme, oradan da GüvBirimlere, botlara ve dronlara bulaşmıştı. Üsteki bağımsız hareket kabiliyetine sahip her şey aklını kaçırmıştı.

Koşuşturmacaların, ateşlenen silahların ve fonda bağrışan insanların arasında KonforBirimler zararlı yazılımı analiz etmeyi başarmış ve kodun kendilerinden nakliye botlarına atlayıp onları kapatmak için tasarlandığını keşfetmişlerdi. Öyle bir şey üsteki operasyonu sekteye uğratır, böylece öteki madencilik üssü kendi kargo sevkıyatını daha önce ulaştırırdı. Kısacası olay bir toplu katliam değil sabotaj girişimiydi. Fakat sonuç toplu katliam olmuştu.

İnsanlar limanı haberdar edebilmişlerdi ama yardımın vakitlice ulaşamayacağı belliydi. KonforBirimler, GüvBirimlerin uyum içinde hareket etmeyip birbirlerine de saldırdığını, botlarınsa önlerine çıkan her şeye rasgele çarptığını belirlemişlerdi. Sonunda da en iyi seçeneklerinin GüvSistemi manüel arayüzü aracılığıyla varsayılan fabrika ayarlarına getirmek olduğuna karar vermişlerdi.

KonforBirimler fiziksel olarak insanlardan daha kuvvetlidirler ama GüvBirimlerden veya botlardan daha fazla değil. Dahili bir silahları yoktur ve bir mermi yahut enerji silahını tutup kullanabilseler de silahların nasıl çalıştığına dair eğitim modüllerinden yoksunlardır. Yine de bir silahı ellerine almayı ve bir hedefe doğrulttuktan sonra emniyetin açık olduğunu umarak tetiği çekmeyi deneyebilirler.

Dosya indirmeler tek tek durmuştu. KonforBirimlerden biri GüvBirimlerin dikkatini üstüne çekmeye çalışacağını bildirmişti ve üçü tasdik etmişti. Bir diğeri kontrol merkezinden gelen

çığlıklar işitmiş ve içeride mahsur kalan insanları kurtarma çabasıyla oraya yönelmiş, ikisi tasdik etmişti. Biri GüvSisteme ulaşabilmeleri için zaman kazanmayı deneyerek bir koridorun girişinde kalmıştı ve biri tasdik etmişti. Biri GüvSisteme ulaştığını bildirmişti ve sonra bağlantı kesilmişti.

Kendi sistemimden düşük şarj uyarısı alınca ne zamandır orada durduğumu fark ettim. Kendimi odacıktan ayırıp odayı terk ettim. Çıkarken kapı aralığının kenarına ve duvara çarptım.

Kayıt dışı bir anlaşmaya varılmış olmalıydı. Belki zararlı yazılımı gönderen şirket hem hasarı hem de üssün kapatılıp çalışmaların durdurulmasını gerektirecek kadar büyük bir meblağa tekabül eden sigorta poliçelerini karşılamıştı. Belki de şirket bu cezayı yeterli bulmuştu.

Metroya döndüm, trene bindim ve bir şarj döngüsü başlattım. Yeterli kapasiteye ulaşınca da *Mabet Ay*'ın 206. bölümüne kaldığım yerden devam ettim.

~

Metronun girişine varmadan trenin enerjisi tükendi. Neyse ki o sırada yüzde 97 kapasiteye çıkmıştım. Aşağı inip yolun geri kalanını koştum. Koşmak benim için insanlarda olduğu gibi yorucu değildir ama hava sızdırmaz girişe trenle varacağımdan elli sekiz dakika daha geç ulaştım.

Uzun, boktan bir döngü geçirmiştim ve artık bitmesine hazırdım. Bu madenden çıkıp gitmeyi herhalde buraya ilk geldiğimde istediğimden birazcık daha az istiyordum.

Güvenlik bariyerini aşıp tünelden yukarı çıktığım sırada tekrar yayının menziline girdim. Geri döndüğümü bildirmek için GAT'a sinyal gönderdim.

Bir sorunumuz var, dedi.

7

Sorunu ana otelin lobisinde saptadım.

Tapan üst platformların birindeki yuvarlak bir kanepede oturuyor, çantası ayaklarının dibinde duruyordu. Devasa bir kristal oluşumunu gösteren bir diğer holografik heykel önünü kısmen kapatıyordu. Yanına geldiğimde başını kaldırıp bana baktı. "Ah, selam. Ötekiler sana ulaşabildiler mi bilmiyorum."

Ben mekikte yokken GAT yolcu kompartımanına görsel erişim sağlayamamıştı. (Şaibeli, hatta belki açıkça yasadışı bir yoldan umumi bir taşıyıcı gibi kullanılan özel bir araç olarak mekikte herhangi bir güvenlik sistemi yahut kamera yoktu.) GAT, Tapan'ın mekiğe binmediğini ancak mekik transit halkasına ulaştıktan sonra öğrenmişti. Sorumluluğunu ciddiye aldığından müşterilerimin inişlerini seyretmek amacıyla bindirme alanına bir dron yollamış, endişeli ve kızgın oldukları her hallerinden anlaşılan Rami ile Maro'yu görmesine rağmen Tapan'ı bulama-

mıştı. Sonra Eden'ın sosyal medya yayınındaki profilini kontrol etmiş ve Rami'den gelen mesajı görmüştü. (Tapan onlara midesinin bulandığını ve mekiğin tuvalet kompartımanına gittiğini söylemişti. Onlar da ancak mekik limandan ayrıldıktan sonra durumun farkına varmıştı.)

"Bir mesaj bıraktılar," dedim. Niyetim orada öylece dikilerek ona uzun uzun bakmaktı. (Aksi yönde bir emir verilmediği takdirde GüvBirimler intihara varacak kadar aptalca bir eylemde bulunan müşterilerine öyle yapar.) Fakat Tapan aptallık ettiğinin bilincinde gözüküyordu ve davranışının sebebini bilmem gerekiyordu. "Neler oldu?"

Konuşurken belli ki olumsuz bir tepki almayı bekliyordu. "Burada çalışırken yarattığım sosyal profilime bir mesaj geldi. Tlacey hesabına çalışan bir arkadaşım dosyaların kopyalarına sahip olduğunu ve onları bize vermek istediğini söylüyordu." Mesajı yayınıma aktardı.

Yazılanları dikkatle kontrol ettim. Buluşma zamanı bir sonraki döngüdeydi.

Bir insanın böyle bir anda iç geçireceğini düşündüğümden iç geçirdim.

"Bunun bir tuzak olabileceğini biliyorum ama ya değilse?" dedi Tapan. "Bahsettiğim arkadaşımı iyi tanırım. Harika bir adam değildir ama Tlacey'den nefret eder." Tereddüde kapıldı. "Bana yardım eder misin? Lütfen? Hayır dersen anlarım. Bunun... cidden kötü bir fikir olabileceğinin farkındayım."

Seçme şansımın bulunduğunu, sırf karşımda duruyor diye isteğini yerine getirmek zorunda olmadığımı unutmuştum. Kalmamın yalvar yakar rica edilmesi ve ret imkânımın bulunması beni neredeyse fikrimi soran ve dediklerime gerçekten kulak asan bir insan kadar derinden etkiledi. Tekrar iç geçirdim. Böyle yapmak için bir sürü fırsat yakalıyordum ve sanırım gitgide us-

talaşıyordum. "Sana yardım edeceğim. Ama şimdilik göze batmayacağımız bir yer bulmalıyız."

~

Tapan transit halkasındayken bir para kartı edinmişti. Kartın herhangi bir RavHyral hesabıyla bağlantısı olmadığından izi sürülemezdi. En azından o bu fikirdeydi ve ben de haklı olmasını umuyordum. Finansal sistemler hakkında herhangi bir eğitim modülü almamıştım ve modüllerimiz beş para etmediği için alsaydım bile herhalde faydası dokunmazdı. GAT benim için bir arama yaptığında karma bir sonuçla karşılaştı. Para kartlarının izi sürülebilirdi ama genellikle yalnızca gayri ticari siyasal veya tüzel kuruluşlar tarafından. Sonuçta kartı kullanmaktan büyük ihtimalle zarar gelmeyeceğine karar verdim. Eğer mesaj bir tuzak değilse Tlacey müşterilerimin şimdiye kadar transit halkasına döndüğünü düşünüyor olmalıydı. Yok eğer tuzaksa buluşmaya gittiğimizde bizi yakalayabileceklerini bildiklerinden daha önce peşimize düşmeleri lüzumsuzdu.

Tapan kartı kullanarak limanın yanındaki bloktan kısa süreli bir oda kiraladı. O kartı büfe otomatından geçirirken ve odalarımızı seçerken arkasında durup civarı gözden geçirdim. Kısa süreli odalar, gerçek bir kargo taşıyıcısı GAT'tan ne kadar farklıysa ana otelden o kadar farklı olan dar bir koridor ağında yer alıyordu. Ele geçirecek bir GüvSistem olmadığı gibi girişteki nden başka tek bir kamera bile yoktu. Bizi kameranın belleğinden sildim ama yine de bir ara gözlemlenmişiz –veya gözlemlenmişim– gibi hissediyordum. Tabii bu his firardaki asi bir GüvBirimin doğal paranoyası da olabilirdi.

Tapan beni odamıza götürdü. Loş koridorlarda takılan başka insanlar da vardı ve bazıları ona yaklaşacak gibi olsa da beni gö-

rünce fikirlerini değiştirdiler. Onlardan daha iriydim ve kameralar olmadan yüz ifademi kontrol etmekte hâlâ zorlanıyordum.

İnsana herhangi bir yüzeye dokunmamasını söyle, dedi GAT. *Etrafta hastalık vektörleri olabilir.*

Buraya gelirken Ganaka Çukuru'nda bulduklarımın kaydını onunla paylaşmıştım. *İşte bu iyi bir haber,* dedi GAT. *Kabahat sende değilmiş.* Onunla bir dereceye kadar hemfikirdim. Kendimi daha iyi hissetmeyi beklemiştim. Çoğunlukla berbat hissediyordum.

Odaya girip kapıyı kapatmamızın ardından Tapan'ın omuzlarının gevşediğini ve derin bir nefes aldığını gördüm. Oda, içinde oturmak ya da yatmak amaçlı minderler bulunan bir dolaba ve küçük bir ekran alanına sahip dörtgen bir kutudan fazlası değildi. Bir kamera veya ortam dinlemesi yoktu. İlişikteki ufacık banyoda bir artık arıtıcısı ile bir duş göze çarpıyordu. En azından kapısı vardı. Onu en az iki defa kullanırmış gibi yapmam gerekecekti. Anlaşılan bugünkü eğlencenin sonu gelmeyecekti. Unutmamak için bir tarife yaratıp saati kurdum.

Tapan çantasını yere bırakıp bana doğru döndü. "Kızgın olduğunu biliyorum."

Yüz ifademi yumuşatmaya çalıştım. "Kızgın değilim." Öfkeden köpürüyordum. Müşterilerimin güvende olduğunu, kendi sorunlarımdan başka endişelenecek bir şeyim kalmadığını sanmıştım. Fakat şimdi bırakıp gidemeyeceğim mini minnacık bir insana göz kulak olmam gerekiyordu.

Kafa sallayıp örgülerini geriye iti. "Biliyorum... yani... Rami ile Maro eminim çok kızmıştır. Ama korkmuyor değilim ve bu da iyi bir şey."

Ne? dedi GAT yayınımda.

Hiçbir fikrim yok, dedim ona, ardından Tapan'a hitap ettim. "Neden öyle?"

"Kreşteyken annelerimiz hep korkunun yapay bir koşullanma olduğunu söylerdi," diye açıkladı. "Dışarıdan kaynaklandığı için ona karşı koymak mümkündür. Korktuğun şeyleri yapman gerekir."

Taşıyıcı ebatlarındaki bir bot gözlerini yuvarlayabilseydi GAT aynen öyle yapardı. "Korkunun amacı o değildir ki," dedim. Bize insan evrimini konu alan bir eğitim modülü yüklememişlerdi ama insanlara akıl erdirebilme çabasıyla erişimim dahilindeki MerSistem bilgi tabanlarında konuyu incelemiştim. Faydası dokunmamıştı.

"Biliyorum, ilham verici bir laf işte," dedi. Etrafına bakındı ve minderlerin bulunduğu dolaba gitti. Onları çıkardı, kuşkuyla kokladı, sonra çantasının cebinden bir sprey şişesi çıkarıp üzerlerine sıktı. "Sormayı unuttum, burada yapmak istediğin o araştırmayı yapma fırsatın oldu mu?"

"Evet ama... neticesizdi." Aslında bal gibi neticeliydi ama salakça umduğum o huzura kavuşturucu etkiyi yaratmamıştı. Minderlerin geri kalanını çıkarmasına yardım ettim.

Onları yere dizip oturduk. Bana bakıp dudağını ısırdı. "Cidden geliştirilmişsin, öyle değil mi? Yani epeyce. Birinin gönüllü olarak seçeceğinden daha fazla."

Soru sormuyordu. "Şey, evet," dedim.

Kafa salladı. "Bir kaza mı oldu?"

Kollarımı gövdeme doladığımı ve cenin pozisyonu almaya çalışırcasına öne eğildiğimi fark ettim. Neden o kadar stresliydim bilmiyorum. Tapan benden korkmuyordu. Benim de ondan korkmak için bir sebebim yoktu. Belki sebep yine burada bulunmam, Ganaka Çukuru'nu bir kez daha görmemdi. Organik sistemlerimin bir bölümü orada neler olduğunu hatırlıyor-

du. GAT yayında *Mabet Ay*'ın film müziğini çalmaya başladı ve ne gariptir ki müzik iyi geldi. "Bir patlamaya maruz kaldım," dedim. "Aslına bakarsan pek insan bir tarafım yok."

Her iki beyanım da doğruydu.

Ne diyeceğini düşünürcesine biraz kıpırdandı, sonra tekrar kafa salladı. "Seni bu meseleye bulaştırdığım için üzgünüm. İşini iyi bildiğinin farkındayım ama... arkadaşımın dosyalarımızı sahiden de bulup bulmadığını görmeliyim. Sadece bir seferlik. Ardından transit halkasına döneceğim."

GAT yayınımda film müziğinin sesini kıstı. *Genç insanlar fevri davranabilir. Önemli olan yaşlı insanlar haline gelinceye dek onları sağ tutmaktır. Mürettebatım bana böyle söyler ve kendi gözlemlerim bunu doğrular.*

GAT'ın noksan mürettebatının özlü sözlerine karşı çıkmak haddime değildi. İnsanların çeşitli ihtiyaçları olduğunu hatırlayıp Tapan'a bir soru sordum "Karnını doyurdun mu?"

Para kartıyla birkaç yemek paketi satın alıp çantasına tıkmıştı. Birini bana sunduğunda eklentilerimin özel bir diyet gerektirdiğini ve henüz beslenme zamanımın gelmediğini söyledim. Bahanemi hiç düşünmeden kabullendi. Anlaşılan insanlar sindirim sisteminin ağır hasara uğraması konuşunda konuşmaya pek sıcak bakmıyordu; o sayede GAT'ın benim için çarçabuk araştırıp bulduğu destekleyici ayrıntılara ihtiyaç duymadım. Tapan'a medya sevip sevmediğini sorduğumda, evet, dedi. Ben de dosyalardan bazılarını odadaki ekran yüzeyine gönderdim ve *Dünya Gezginleri*'nin ilk üç bölümünü seyrettik. GAT bundan hoşlandı. Yayınımda oturup Tapan'ın şova verdiği tepkileri benimkilerle kıyasladığını hissettim.

Tapan uyumayı denemek istediğini söyleyince ekranı kapattım. Minderine kıvrılıp yattı. Ben de kendiminkine uzandım ve GAT'la beraber yayınımda dizi seyretmeyi sürdürdüm.

İki saat kırk üç dakika sonra kapının hemen dışından gelen bir ping yakaladım.

O kadar ani bir biçimde doğrulup oturdum ki Tapan irkilerek uyandı. Ona sessiz olmasını işaret ettim. Minderinde geriye kaykılarak endişeli bir tavırla çantasına sarıldı. Ayağa kalktım ve kapıya kadar gidip kulak kabarttım. Bir soluma duymadım ama arka plan seslerindeki değişiklik bana metal kapının öbür tarafında katı bir şey olduğunu söyledi. İhtiyatla kısıtlı bir tarama yürüttüm.

Evet, orada bir şey vardı ama silah izine rastlamadım. Pingi kontrol edince Tlacey'yle buluşurken umumi alanda yakaladığım pingle aynı dijital imzayı taşıdığını keşfettim.

Kapının öbür tarafında o seksbot duruyordu.

Beni bunca zamandır takip ediyor olamazdı. Beni güvenlik kameralarından seyretmiş, yeniden menzile girmemin ardından limanda farklı aralıklarla izimi sürmüş olabilirdi. Bu hiç de huzur verici bir düşünce değildi.

Tlacey'ye ait olmalıydı. Beni seyretmişse Tapan'ın özel mekikten beklenmedik çıkışını gözden kaçırırdı ama ana otelde buluştuğumuzda veya buraya gelirken onu yeniden gördüğü kesindi. Kahretsin.

Fakat artık bunu biliyordum. Beni pinglemeseydi hâlâ faaliyet gösterdiğini anlamazdım. *Neden burada?* diye sordum GAT'a.

Herhalde bunu laf olsun diye soruyorsun, cevabını verdi.

Gerçeği öğrenmenin tek bir yolu vardı. Pingi tasdik ettim.

O an uzadıkça uzadı. Derken seksbot yayınıma girdi. Temkinliydi; kurduğu bağlantı neredeyse çekingendi. *Ne olduğunu biliyorum*, dedi. *Seni kim yolladı?*

Özel bir şahısla kontratlı çalışıyorum. Benimle neden iletişim kuruyorsun? karşılığını verdim.

Aynı kontrattaki GüvBirimler görevlerini ifa etmek için kesinkes mecbur kalmadıkça birbirleriyle ne sözlü ne de yayından konuşur. Farklı kontratlardaki Birimlerle iletişime ancak onları kontrol eden MerSistem üzerinden geçilebilir. Hem GüvBirimler zaten KonforBirimlerle etkileşime girmez. Bu asi bir seksbot olabilir miydi? Eğer öyleyse RaviHyral'da ne işi vardı? İnsanlar da dahil birilerinin burada kendi rızasıyla kalması için bir sebep göremiyordum. Hayır, kontratının Tlacey'de olması ve müşterisinin onu Tapan'ı öldürsün diye buraya göndermesi daha mantıklıydı.

Müşterime saldırmaya kalkışırsa onu paramparça ederdim.

Minderin üstünde oturan ve beni endişeli gözlerle seyreden Tapan ağzını sessizce oynatarak, "Ne var?" diye sordu.

Aramızda güvenli bir kanal açtım. *Kapının önünde biri var. Ne istediğinden emin değilim*, dedim.

Bu, büyük ölçüde doğruydu. Tapan'a ziyaretçinin ne olduğunu söylemek istemiyordum zira öyle bir şey yaparsam ona kendimin de ne olduğunu söylemem gerekebilirdi ve bu da istediğim bir şey değildi. Tabii seksbotu onun gözleri önünde yok etmem gerekirse epey bir açıklamada bulunmak zorunda kalacaktım.

Bu sensin, karşılığını veren seksbot bana umumi bir haber patlağının bir kopyasını yolladı.

Kaynağı istasyon, yani Serbest Ticaret Limanı'ydı. Manşette bu sefer "Yetkililer Kontrolsüz ve Yeri Bilinmeyen Bir GüvBirim Olduğunu Doğruladı" yazıyordu.

Hay aksi, dedi GAT.

Öyle yapmam onu hiç var olmamışçasına ortadan kaldıracakmış gibi makaleyi refleks icabı kapattım. Üç saniyelik bir şokun ardından kendimi tekrar açmaya zorladım.

İnsanların çığlık çığlığa haykırmadan sadece onlara kulak

vermelerini isteyen asi GüvBirimlere "kontrolsüz" denirdi. Demek ki idari modülümü *hack*lediğim bilgisi artık benimle ve PreservationAux üyeleriyle sınırlı değildi. Sağ kalan iki tetkik gruptaki herkesin sorguya çekildiği ve poliçelerin tazmini için kimin doğruyu söylediğinin teyit edildiği safhaya gelmiş olmalıydılar.

Kısacası şirket artık idari modülümü *hack*lediğimi biliyordu. Böyle bir şeyi beklesem de dehşete düşmemek elimde değildi. Mensah'ın onarım ve yeniden oluşum süreci biter bitmez beni hem envanterden hem de intikal merkezinden bir an önce çıkarmasının sebeplerinden biri de buydu.

Bir olayı beklemek ile birebir yaşamak iki farklı şeydi. Bunu ilk defa delik deşik edildiğimde öğrenmiştim.

Makaleyi korku içinde hızlıca gözden geçirdim, sonra daha yakından tekrar okudum. Süregiden hukuki ve cezai savaştaki tarafların avukatları Presevation'dan GrayCris aleyhindeki bütün delilleri kaydetmiş GüvBirimi ibraz etmesini istemişti. Bu sıradışı bir talepti. Sonuçta GüvBirimler mahkemelerde tanıklık edemez. Yaptığımız kayıtlar tıpkı bir dronun, güvenlik kamerasının veya başka bir durağan aygıtın kayıtları kadar geçerlidir ama kaydettiklerimiz hakkında bir fikrimizin veya bakış açımızın olması beklenmez.

Karşılıklı atışmaların ardından Mensah'ın avukatı izimi kaybettiklerini itiraf etmişti. Bunu "Preservation yasalarına göre suniler yasal ve bilinçli canlılar olduğundan kefilsiz salıverildiğim" şeklinde ifade etmişlerdi ama muhabirler bu sözlere de kanmamıştı. Haberde suniler, GüvBirimler ve asi GüvBirimler hakkında konuya ilişkin bir sürü makaleye linkler vardı. Bahsi geçen Birimin daha önce güya koruması altındaki müşterileri katletmek gibi ufak bir sorunu olduğuna değinilmemişti ama zaten içimden bir ses şirketin daha sonra mahkeme emriyle ib-

raz edilemesinler diye Ganaka Çukuru'yla alakalı bütün kayıtları çoktan yok ettiğini söylüyordu.

"Onunla mı konuşuyorsun? Dışarıdaki kişiyle mi?" diye fısıldadı Tapan.

"Evet," dedim ona, ardından tekrar seksbota hitap ettim. *İlginç bir haber ama benimle hiçbir ilgisi yok.*

Makaledeki sensin, dedi. *Seni kim gönderdi?*

Makale asi ve tehlikeli bir GüvBirim hakkında, dedim. *Öyle bir şeyi hiç kimse hiçbir yere yollamaz.*

Seni rapor etmek istediğim için sormuyorum. Kimseye söylemeyeceğim. Sadece... Seni kontrol eden bir insan yok mu? Özgür müsün?

GAT'ın yayınımda seksbota doğru dikkatle uzandığını hissedebiliyordum.

Bir müşterim var, dedim KonforBirime. GAT'ın bilgi alabilmesi için dikkatini dağıtmalıydım. Bir seksbot olmasına rağmen yine de bir suniydi ve dolayısıyla bir pilot bottan çok daha farklı bir yapıya sahipti. *Seni buraya kim gönderdi? Tlacey mi?*

Evet. O benim müşterim.

Bir GüvBirim değil, bir seksbot olarak. Bir KonforBirimi böyle bir göreve yollamak ahlaken sorumsuzca bir davranıştı ve kontratın apaçık bir ihlaliydi. Tahminimce seksbot bunu biliyordu.

Asi değil, dedi GAT. *İdari modülü çalışıyor. Yani büyük ihtimalle doğruyu söylüyor.*

Onu buradan hack*leyebilir misin?* diye GAT'a sordum.

GAT bu fikri değerlendirirken yarım saniyelik bir duraksama yaşandı. *Hayır,* cevabını verdi. *Buradan güvenli bir bağlantı kuramam. Yayınını keserek beni durdurabilir.*

Müşterin müşterimi öldürmek istiyor, dedim seksbota.

Karşılık vermedi.

Tlacey'ye benden bahsettin, dedim. O ilk karşılaşmada ne olduğumu anlamış olmalıydı. İlk başta emin olamadıysa bile Tlacey'nin gönderdiği üç insana yaptıklarım yeterli bir teyitti. Öfkeden köpürüyordum ama bunu yayına yansıtmadım. GAT'a da söylediğim gibi botlar ve suniler birbirlerine güvenemez; o yüzden niye kızgındım, bilmiyorum. Keşke bir suni olmak beni ortalama bir insandan daha makul kılsaydı ama öyle olmadığımı herhalde fark etmişsinizdir. *Müşterin bir GüvBirimin işini bir KonforBirime yaptırıyor*, dedim.

Bugüne kadar bir GüvBirime ihtiyacı olduğunu bilmiyordu, diye karşılık verdi ve ekledi. *Ona senin bir GüvBirim olduğunu söyledim ama asi olduğunu söylemedim.*

Buna inanabilir miydim, bilmiyordum. Acaba aldığı görevin imkânsızlığını Tlacey'ye açıklamayı denemiş miydi? *Ne yapmamızı önerirsin?*

Bir duraksama oldu. Hem de beş saniyelik uzun bir tane. *Onları öldürebiliriz.*

Eh, işte bu sıradışı bir yaklaşımdı. *Kimi öldüreceğiz? Tlacey'yi mi?*

Hepsini. Buradaki insanları.

Duvara yaslandım. İnsan olsaydım gözlerimi yuvarlardım. Tabii insan olsaydım bunun iyi bir fikir olduğunu düşünebilirdim de.

Acaba hakkımda haber patlağında yazan birkaç cümleden çok daha fazlasını biliyor olabilir miydi?

Tepkimi gözlemleyen GAT, *Ne istiyormuş?* diye sordu.

Bütün insanları öldürmek, diye yanıtladım.

GAT'ın işlevini deyim yerindeyse bağrına bastığını hissettim. İnsan diye bir şey olmazsa koruyacak bir mürettebat da olmaz, araştırma yapıp veritabanlarını doldurması için bir sebep kalmazdı. *Bu çok mantıksız*, dedi.

Biliyorum, dedim, *insanlar ölürse yeni medyaları kim yapar?* Cümlem öyle saçmaydı ki bir insanın söyleyebileceği bir şeye benziyordu.

Hıh.

Tlacey, sunilerin birbirleriyle öyle konuştuğunu mu sanıyor? diye sordum seksbota.

Yine bir duraksama yaşandı ama bu seferki sadece iki saniyelikti. *Evet.* Ardından ekledi. *Tlacey, teknoloji grubunun, dosyalarını çalmak için geride kaldığına inanıyor. Yayının olmadığı bölgede o kadar uzun süre ne yaptın?*

Saklanıyordum. Biliyorum, pek de matah bir yalan değildi. *Tlacey onu öldürmek istediğini biliyor mu?* Çünkü "bütün insanları öldür" fikri Tlacey'den çıkmış olabilirdi ama altında yatan arzu gerçekti ve sahiden de bütün insanları kapsadığını düşünmüyordum.

Biliyor, dedi. Ona müşterinden bahsetmedim. *Hepsinin de mekikle buradan ayrıldığını sanıyor. Bir tek seni takip etmemi istedi.*

Yayından bir kod demeti geldi. Evvela bir Güv veya MerSistemden geçirmeden bir suniye bu şekilde zararlı yazılım bulaştırılamaz. Bulaştırılsa bile yazılımı yüklemem gerekir ve de doğrudan bir emir ve faal bir idari modül olmadan kimse beni öyle yapmaya zorlayamaz. Kodun rızam olmadan uygulanabilmesinin tek yolu veri soketimden yüklenecek bir muharebe kontrol modülüdür.

Gönderdiği şey bir imha yazılımı olabilirdi ama basit bir pilot bot değildim ve o tür bir girişim kafamı kızdırmaktan başka bir işe yaramazdı. Hem de belki kapıyı söküp atmama ve bir KonforBirimin kafasını koparmama yetecek kadar.

Demeti silebilirdim ama ne olduğunu ve dolayısıyla ne kadar sinirlenmem gerektiğini öğrenmek istiyordum. Dosya bir insanın arayüzünün başa çıkabileceği kadar küçük olduğundan onu

Tapan'a saptırdım. "Şunu benim için karantinaya al," dedim sesli olarak. "Ama daha açma."

Yayından onay bildirdi ve demeti geçici belleğine aldı. Zarar verici ve imha edici yazılımların bir özelliği de insanlara ya da geliştirilmiş insanlara hiçbir şey yapamamalarıdır.

Seksbot başka bir şey söylememişti ve yolladığım bir pingle yayınını geri çektiğini hissettim. Koridorda yürüyerek uzaklaşıyordu.

Emin oluncaya kadar bekledim, sonra kapının önünden geri çekildim. Orada kalmayı veya Tapan'ı başka bir yere götürmeyi değerlendirdim. Artık bir şeyin güvenlik kameralarını *hack*leyerek beni seyrettiğini bildiğim için önlemler alabilirdim. Muhtemelen bunu daha en başından beri yapmam gerekirdi ama dehşet verici bir katilbot olmama rağmen sık sık sıçıp sıvadığımı herhalde fark etmişsinizdir.

"Gitti," dedim Tapan'a. "O kod demetini benim yerime kontrol edebilir misin?"

İnsanların yayınlarına gömüldüklerinde takındıkları o dalgın ifadeyi takındı. Bir dakika sonra, "Bir zararlı yazılım," dedi. "Epey standart bir şey. Belki eklentilerine zarar verebileceğini düşündüler ama böyle bir şey Tlacey için bile amatörce. Dur. Koda iliştirilmiş bir mesaj dizisi var."

GAT da, ben de bekledik. Tapan'ın yüzü değişim geçirdi ve sonunda endişede sabitlendi. "Ne tuhaf." Ekran yüzeyine doğru döndü ve bazı insanların yayınlarından ekrana bir şey gönderirken ister istemez yaptığı o tamamıyla lüzumsuz el işaretini yaptı.

Mesaj dizisi dört kelimeden oluşuyordu. *Lütfen bana yardım et.*

Bizi pansiyonun başka bir bölümünde ve bir acil durum çıkışının yakınında bulunan farklı bir odaya taşıdım. Seksbot *hack*lemelere karşı teyakkuzda olabilirdi; o nedenle Tapan koridoru gözlerken erişim panelini çıkardım, kilidi elle kırdım ve paneli yerine taktım. İçeri girmemizin ardından seksbotun anlattıklarından bazılarını –en başta buradaki varlığının Tlacey tarafından bilinmediğini– Tapan'la paylaştım. (Tlacey gerçekte ne olduğumu öğrendiği ve diğer insan adamlarını benim üstümde heba etmek istemediği için ziyaretçimizin bir seksbot olduğunu söylemedim.) "Yine de iddiasının doğru olup olmadığını veya yanına döndüğünde Tlacey'ye senden bahsedip bahsetmeyeceğini bilemeyiz."

Tapan'ın kafası karışmış gibiydi. "İyi de sana neden bilgi verdi?"

Bu iyi bir soruydu. "Bilmiyorum. Tlacey'den hoşlanmadığı kesin ama tek sebep bu olmayabilir."

Tapan dudağını ısırarak kafa yordu. "Bana kalırsa yine de randevuya gitmeliyim. Artık topu topu dört saat kaldı."

İnsanların ölümleriyle sonuçlanabilecek şeyler yapmak istemelerine alışkınım. Hem de belki gereğinden fazla. Oradan derhal ayrılmamız gerektiğini biliyordum. Fakat seksbotu aşmak için güvenlik sistemlerinin yeteri kadarını *hack*lemem gerekiyordu. O kadar uğraştıktan sonra biraz daha bekleyip buluşmaya gitmemek yanlış olurdu. Hem Tapan eski işvereninin buluşmayı bilmediğinden emin sayılırdı.

Muhtemelen bir tuzaktı.

Düşünmem lazımdı. Tapan'a bir süre uyuyacağımı söyledim ve minderime yan yattım. Şarj döngüm dikkat çekici olmamakla beraber bir insanın uyumasına benzemez. O nedenle uyurmuş gibi yaparken aslında yayınımın arka planında biraz medya oynatacak, bir yandan da alacağım güvenlik önlemleri üstünde çalışıp risk tespitle ilgili eski modülüme başvuracaktım.

Otuz iki dakika sonra bir kıpırtı duydum. Tapan'ın tuvalete gitmek için kalktığını sandım ama öyle yapmaktansa sırtıma değmeden arkamdaki minderlere sokuldu. Hiç kıpırdamadan yattığım göze çarpmasın diye solumamı uyuyan bir insanınki gibi derin ve düzenli bir tempoya ayarlamış, gerçeklik katmak için araya rasgele varyasyonlar eklemiştim.

Daha önce bir insan bana hiç dokunmamış veya dokunmaya bu kadar yaklaşmamıştı. Kapıldığım his çok ama çok tuhaftı.

Sakin ol, dedi GAT. Tavsiyesinin en ufak bir faydası olmadı.

Tepki veremeyecek kadar donakalmıştım. GAT üç saniye sonra ekledi. *Korkuyor. Varlığın ona güven veriyor.*

Halen GAT'a karşılık veremeyecek kadar donuktum ama vücut ısımı arttırdım. Sonraki iki saat boyunca Tapan iki defa esnedi, derin derin nefes aldı ve ara sıra horladı. Bu zaman diliminin sonunda solumamı değiştirip biraz kıpırdandım. Derhal minderimden çekilip kendisininkine geçti.

O zamana kadar iyi kötü bir plan kurmuştum.

~

Tapan'ı buluşmaya yalnız gitmem, onun da hemen bir umumi mekiğe atlayıp transit halkasına dönmesi konusunda ikna ettim. İlk başta gönülsüzdü. "Seni terk etmek istemiyorum," dedi. "Bu işe sırf bizim yüzümüzden bulaştın."

Sözleri beni öyle derinden etkiledi ki içim kasıldı. Yüz ifademi saklamak için eğilip çantamda bir şey arıyormuş gibi yapmam gerekti. Şirket acil durum protokolleri müşterilerin gerekli durumlarda GüvBirimlerini bırakıp gitmesine izin verir – o GüvBirimlerin geri alınması mümkün olmadığında bile. Tapan beni terk etmeyeceğini bağıran Mensah'ı aklıma getiriyordu. "Transit halkasına dönersen işimi kolaylaştırırsın," dedim.

Biraz zamanımı aldı ama onu nihayet bunun ikimiz için de en iyi yol olduğuna ikna edebildim.

Otelden önce Tapan ayrıldı. Vücut şeklini değiştirmek için çantasındaki iki ilave ceketi birden giymiş, saçlarını gizleyip yüzünü gölgelemek içinse kapüşonunu takmıştı. (Bunun asıl sebebi ona kendini daha güvende hissettirmekti. Ayrıca RaviHyral'ın pek de matah denemeyecek güvenlik sisteminin bazı kısımlarını idareten ne ölçüde kontrolüm altına alabileceğimi açıklayasım yoktu.) Onu yaklaşık yüz metre uzaktaki umumi rıhtıma ulaşıncaya, yaya köprüsünden bindirme alanına geçinceye ve yirmi bir dakika sonra kalkması planlanan mekiğe bininceye kadar güvenlik kameralarından seyrettim. GAT, bot pilotu bir kez daha korumak için mekiğin kontrollerine sızınca bana haber verdi. Bu iş de bitince pansiyondan ayrıldım.

Güvenlik kameraları için o noktaya kadar kullandığımdan çok daha sofistike bir *hack* hazırlamıştım. Yazdığım program operasyonel koda sızıp sistemi onda bir saniyeliğine geciktirmeyi, sonra da Tapan'ı görüntülerden silip kaydın o kısmını daha evvelden kesilmiş parçalarla değiştirmeyi kapsıyordu. Bunun işe yarayacağını biliyordum çünkü seksbot kayıtları benimle aynı yöntemle –bir vücut konfigürasyonu taraması kullanarak– inceleyecekti. Artık GüvBirim standartlarına uymasam bile aynı şeyi kendim için yapamazdım zira Tlacey'yle olan ilk buluşmamızda seksbot yeni konfigürasyonumu taramak için bol bol vakit bulmuştu.

Hem zaten şimdilik seksbotun dikkatini umumi rıhtıma değil bana vermesini istiyordum. Limandan ayrılıp yeniden metro girişine doğru giderken kameraların beni izlemesine göz yumdum. Sonra da programı başlattım.

Buluşmanın bir tuzak olduğundan sadece yüzde 97 emindim.

8

Müteahhitler semtindeki küçük yemek servisi tezgâhına ulaştığımda Tapan'ın yayınıma yolladığı resimle uyuşan bir insan gördüm. Masasına oturduğumda tedirgin bir ifadeyle bana baktı. Solgun alnı boncuk boncuk terle kaplıydı. "Tapan gelemedi," dedim ve Tapan'ın kendi arayüzüyle hazırladığı kısa kaydı yayınına aktardım. Videoda pansiyondaki odamızda benimle yan yana duruyor, kolumu tutarak dosyaların bana verilebileceğini söylüyordu. Vay be, amma da rahatsız görünüyordum.

Videoyu seyrederken adam dalgınlaştı, sonra vücudu biraz gevşedi. Bana doğru bir bellek çipi kaydırdı. Onu alıp kameraları kontrol ettim.

Hiçbir şey yoktu. Ne potansiyel bir tehdit ne de bize ilgi gösteren birileri. Tezgâhta içlerinde bir sürü baloncuk bulunan meşrubatlar ile su faunası ve florası biçimli kızarmış proteinler sunuluyordu. Diğer herkes yemek yemekle veya sohbet etmekle

meşguldü. Koridorda veya dışarıdaki aktarma alanında şüphe çeken, bizi seyreden, durmuş bekleyen kimse yoktu.

Bu bir tuzak değildi.

"Bir şey sipariş etmeli miyiz?" diye kararsızca sordu insan. "Bilirsin işte, dikkat çekmemek için?"

"İzlenmiyoruz. Gidebilirsin," dedim ona ve ayağa kalktım. Limana geri gitmem lazımdı.

Eğer bu bir tuzak değilse, gerçek tuzak başka bir yerdeydi.

Limana dönerken mekiği kontrol ettim. Biraz rötar yaptığı yazıyordu.

Bindirme alanına vardığım sırada Tapan'ın mekiğe bindiği andan itibaren güvenlik kaydını gözden geçiriyordum. Gözlerimle seksbotun yaya köprüsünün karşı tarafından üstüme geldiğini tespit ettim.

Kayıtta Liman İdaresi kimlikli iki insanın mekiği kalkmaktan alıkoyduğu ve Tapan'ı taşıttan indirdiği noktaya gelmiştim. GAT mekikten sıyrılıp tekrar yayınıma girdi. *Silahlı dronlarım orada olsaydı bu iş çok daha kolay yürürdü*, dedi.

Seksbot yanıma vardığında, "Nerede o?" diye sordum.

"Tlacey'nin özel mekiğinde. Gel göstereyim."

Peşi sıra yaya köprüsünden geçtim, ardından özel mekik rıhtımlarına doğru ayrılan rampadan indim. *İnsanın nerede tutulduğunu sana neden gösteriyor?* diye sordu GAT.

Çünkü Tlacey onu değil beni istiyor, dedim.

Biz özel mekik pistlerinin önünden geçip sondaki daha büyük, daha pahalı kısma doğru yürürken GAT sessizdi. Derken, *İnsanını geri al ve Tlacey'yi buna pişman et*, dedi.

Bir mekik kapısının girişi önünde durduk. Dışarıda kimse-

cikler yoktu ve faaliyetin çoğu rıhtımların diğer ucunda cereyan ediyordu. Seksbot bana doğru döndü.

Elini açtığında tuttuğu küçük nesneyi tanıdım. Bir muharebe kontrol modülüydü. "Bunu takmama izin vermezsen seni mekiğe bindirmeyecekler."

Ah, dedi GAT yayınımda.

Bizi mekikte istemelerinin sebebi cesetlerimizi daha kolay ortadan kaldırmaktı. Daha doğrusu Tapan'ın cesedini. Belli ki niyetleri beni tutmaktı.

Bir muharebe kontrol modülünde, takıldığı GüvBirimin sistemini ele geçirecek, hem idari modülü hem de şirketin fabrika çıkışı protokollerini devre dışı bırakacak ve de Birimi modülün belirlediği kişinin direkt sözlü yahut iletişim kontrolüne sokacak bir kod bulunur. GrayCris o şekilde DeltFall'un GüvBirimlerini ele geçirmiş ve beni de ele geçirmeyi denemişti.

"Razı olursam müşterimi serbest bırakacaklar mı?" diye sordum.

Seksbot yayında, *Bırakmayacaklarını biliyorsun*, diye fısıldadı. Sesli olaraksa, "Evet," dedi.

Arkama döndüm ve modülü veri soketime takmasına müsaade ettim. (GAT'ın konfigürasyonumda değişiklik yaparken bağlantısını kestiği veri soketime. İdari modülüm *hack*lendiği için üstümde kontrol sağlamanın tek yolu orasıydı. Dolayısıyla da orayı devreden çıkarmak öncelikli bir mevzu olmuştu.)

Modül bir tıkırtıyla yerine oturdu ve bir an için tümüyle mantıksız bir korkuya kapıldım. GAT bunu sezmiş olmalıydı çünkü, *Ayıp oluyor. MedSistemim hata yapmaz*, dedi. Hiçbir değişiklik olmadı ve kontrolüm altında tuttuğum güvenlik kamerasından zor da olsa rahatlamamı yüz ifademe yansıtmadığımı gördüm.

Seksbotun yüzünde Birim standardı olan ifadesizlik vardı.

Peşinden mekiğe girdim. Hava kilidinin hemen içinde silahlı bir insan duruyor, tedirgin bakışlarını benimle seksbot arasında gezdiriyordu. "Kontrol altında mı?" diye sordu.

"Evet," dedi seksbot.

Adam geri çekildi ve yayınına konuşurken çenesi oynadı. Seksbot farkına varmadan bir şeyi *hack*leyemeyeceğim için bekledim. Yüzümü ifadesiz tuttum. Muharebe kontrol modülünün bana ne yaptıracağını bilmiyordum ama Tlacey'nin kontrolü altına sokacağını tahmin ediyordum. İnsanların ve de seksbotun nasıl bir dış etkiyle karşılaşacağından emin olmadıkları fikrindeydim.

İçeri girmemizin ardından hava kilidi kapanıp mühürlendi ve yayından verilen bir kalkış ikazı iletişim sisteminin duyulur bir biplemesiyle sonlandı. Tlacey ânında izin için birilerine rüşvet vermiş olmalıydı çünkü kıskaçlar bir tangırtıyla açıldı ve mekik pistten havalandı.

Seni tarayıcımda görüyorum, dedi GAT.

İnsan mekikte bana yol gösterdi. Taşıt büyük bir modeldi. Erişim koridoru kamara ve mühendislik bölümü kapılarının önünden geçip büyük bir kompartımanda son buldu. Duvarlara minderli oturaklar dayalıydı ve önde, geminin burun kısmına açılması gereken kapının yakınında hızlanma koltukları vardı. İçerideki kimliği belirsiz altı insandan dördü silahlıyken ikisi silahsız birer tayfaydı. Silahlı insanlardan biri Tapan'ı omzundan tutmuş ve başına bir mermi silahı dayamıştı.

Tlacey oturduğu koltuktan kalktı ve beni gülümseyerek süzdü. "Sevgili Tapan'ı bir kamaraya götür," dedi. "Çalışması hakkında onunla daha sonra konuşmak istiyorum."

Tapan'ın korku dolu gözleri kocaman açılmıştı. Yüzümü ifadesiz tutmayı sürdürdüm. "Eden, üzgünüm!" demeye çalıştı. "Çok üzgü–" Fakat koruma onu başka bir kapıdan geçirerek

bir koridora soktu. Ateş hattından çıkmasını istediğim için tepki göstermedim. Kapının kapanmasını dinledim, sonra dikkatimi Tlacey'ye verdim.

Bana doğru yürürken artık düşünceli bir hâli vardı. Herhalde az önceki utkulu tebessümü Tapan içindi. Diğer iki silahsız insan bana tedirgin bir merakla bakıyordu. Silahlı muhafızlar hâlâ temkinli gözüküyordu. Tlacey seksbota hitap etti. "Bunun sahiden de Ganaka Çukuru kazasından sağ çıkan Birimlerden biri olduğunu mu düşünüyorsun?"

Seksbot cevap verecek gibi oldu ama ondan önce davrandım. "Ama hepimiz de onun bir kaza olmadığını biliyoruz, değil mi?"

Artık herkesin dikkati üstümdeydi.

Muharebe kontrol modülünün kontrolü altındaki uslu bir GüvBirim gibi dümdüz ileri bakmaya devam ettim. Tlacey beni kısılı gözlerle süzdü. "Kiminle konuşuyorum?"

İşte bu komikti. "Bir kukla olduğumu mu sanıyorsun? O şekilde çalışmadığımızı biliyorsun."

Tlacey korkmaya başlıyordu. "Seni kim gönderdi?"

Başımı indirip onunla göz teması kurdum. "Müşterim için geldim."

Yayından bir emir verirken Tlacey'nin çenesi oynadı ve seksbot yan dönerek bir savaş pozisyonu aldı.

Mekik limandan ayrıldı ve uydunun etrafındaki bir yörüngeye oturuyor, diye bilgi verdi GAT. *Beni içeri alacak kadar zamanın var mı?*

Acele et, dedim ve GAT'a izin verdim. Yine kafamın suya sokulmasına benzer o hisse kapıldım ve GAT, mekiği kontrol eden bota ulaşmak için beni bir köprü olarak kullanırken idareten devre dışı kaldım.

Felcim kısa sürdü ama seksbot o arada çeneme yumruk atma fırsatı buldu. Bunu Tlacey emretmiş olmalıydı; bir Birim başka

bir Birime öyle saldırmazdı. Canım yandı ama sadece kafamı kızdıracak kadar. Ben hemen tepki vermeyince Tlacey gevşeyip sırıttı. "Ukala botlardan hoşlanırım. Bu çok ilginç–"

GAT mekiğin sistemlerini ele geçirdi. Artık istediğimi yapmakta serbesttim. Seksbotu kolundan tutup odanın karşısındaki üç silahlı korumaya doğru fırlattı. Biri yere düştü, biri koltuklardan birine yığıldı, üçüncüsüyse silahını kaldırmaya başladı. Tlacey'yi iterek yolumdan çektim ve üstünden geçerken seksbota basarak onu güverteye yapıştırdım. Enerji silahını namlusundan kavradım ve adam ateş ederken yukarı doğrulttum. Deşarj bombeli tavana çarptı. Silahı çekip alırken adamın omzunu ve en az üç parmağını çıkardım, sonra da başını konsola vurdum.

Az önce yere düşen korumanın elinde bir mermi silahı vardı ve biri böğrümden, diğeriyse uyluğumdan olmak üzere iki kez vurulduğumu hissettim. Bu sefer canım sahiden yandı. Sağ kolumu uzattım ve bütünleşik enerji silahımla adamın göğsüne iki defa ateş ettim. Koltuğa yığılan korumanın enerji silahı saldırısından sakınmak için kenara çekildim ve üçüncü atışımla onu omzundan vurdum. Dar ayara getirdiğim huzmeler insanları şok ve acıyla –ve tabii göğüs boşluklarında delikler açılmasıyla– çabucak etkisiz hâle getiren derin yanık yaralarına sebep oluyordu.

Kendi eksenimde döndüm ve dikkat dağıtma amacıyla ödünç silahımı fırlattım. Silahsız insanlardan ilki sırtında dumanı tüten bir yarayla güvertede yatıyordu; beni ıskalayan koruma onu vurmuştu. İkincisi yere düşmüş bir mermi silahını kapma gayretiyle kompartımanın karşısına atlayınca onu omzundan ve bacağından vurdum.

Seksbot yuvarlanıp ayağa kalktı ve bana hücum etti. Onu yakaladım ve kendimi sırtüstü yere atıp rakibimi başımın üzerin-

den fırlattım. Dönerek dizlerimin üstünde doğruldum ama sağ uyluğumdaki yaradan dolayı tamamen kalkamadım. Seksbot ayağa fırlayınca bacağını kavradım ve dizini yuvasından çıkardım. Yere yığıldığında da sol omuz eklemini çıkardım. Onu güverteye çarptım ve döndüğümde Tlacey'nin yerdeki silahlardan birine uzandığını gördüm. "O silaha dokunursan elinden alırım ve göğüs kafesine monte ederim," dedim.

Donakaldı. Korkudan soluk soluğaydı ve gözleri kocaman açılmıştı. "Seksbotuna dövüşmekten vazgeçmesini söyle."

KonforBirim hâlâ kalkmaya çabalıyordu ve bu gidişle kendisine daha fazla zarar verecekti. Özellikle de yeniden tepemi attırırsa.

Yavaşça doğrulan Tlacey çenesini oynattı ve seksbot gevşedi. *GAT, Tlacey'nin yayınını kes*, dedim.

Oldu, dedi GAT.

Tlacey yayınının kesilmesiyle yüzünü ekşitti. Ona, "Seksbota ikinci bir emre kadar bana itaat etmesi için sözlü bir komut ver," dedim. "Başka bir komut vermeye kalkışırsan dilini koparırım."

Kadın bir of çekti. "Birim, ikinci bir emre kadar aklını kaçırmış asi GüvBirime itaat et," dedi, ardından bana hitap etti. "Daha iyi tehditler bulmalısın."

Bir elimi en yakındaki koltuğa koydum ve oradan destek alarak ayağa kalktım. "Ben tehditte bulunmam. Sana sadece ne yapacağımı söylüyorum."

Çenesini sıktı. Odadaki insanlardan ikisi –korumanın bana nişan alırken vurduğu silahsız tayfa ve benim vurduğum ilki– solumayı bırakmıştı. Tlacey bunu fark etmemişti.

Seksbota baktım. O da yattığı yerden bana baktı. "Yerde kal," dedim.

Bana bir tasdik gönderdi. Üstünden geçtim, Tlacey'yi kolun-

dan tuttum ve onu Tapan'ın götürüldüğü kamaraya doğru koridorda sürükledim.

"Başına buyruksun, değil mi?" dedi alelacele. "Sana bir iş verebilirim. Her ne istersen–"

Sende istediğim bir şey yok, diye düşündüm. "Tek yapman gereken onlara kahrolası dosyalarını vermekti," dedim. "Öyle yapsaydın hiçbirimiz bu duruma düşmezdik."

Bana attığı bakış şaşkın ve kuşkuluydu. Herhalde asi olsun veya olmasın bir GüvBirimin böyle konuşmasını beklememişti.

İnsanların bir işe kalkışmadan önce cidden daha fazla araştırma yapmaları gerekir. Onu bize bulaşmaması yönünde uyaracak kullanım kılavuzları vardı.

Tlacey kapalı bir kapının önünde durdu. "Bassom, benim," deyip düğmeye bastı. Kapı yukarı kaydı.

Tapan karşı duvardaki bir yatağın üstünde boylu boyunca yatıyor, tişörtündeki çiçek desenine bir kan lekesi yayılıyordu. Böğründeki yaraya bastırdığı çıplak kolunun esmer tenine de kan damlaları sıçramıştı. Hırıltılı nefesi küçük kamarada kulağa yüksek geliyordu. Koruma kocaman açık gözlerle bize bön bön baktı.

"Silah seslerini duyunca paniklemiş olmalı," dedi Tlacey korkuyla. "Sakın–"

Bu kadar konuştuğu yeterdi.

Koruma silahını doğrulturken Tlacey'yi önüme çekerek kendime kalkan ettim. Sırtına birkaç atış isabet etti ama zaten soluk borusunu çoktan ezmiştim. Kamarayı kat ederken göğsüme bir mermi daha yedim, korumayı duvara çarptım, kolumu çenesinin altına dayadım ve enerji silahımı tetikledim.

Geri çekilip cesedinin yere yığılmasına izin verdim.

Adama arkamı dönüp Tapan'ın üzerine eğildim. "Benim," dedim aptal aptal. Gözleri kapalıydı ve sıkılı dişler arasından

nefes alıyordu. Kanamayı durdurmak için elimi yaranın üstüne koydum ve, *GAT, yardım et*, dedim.

Mekiği transit halkasına yönlendiriyorum, dedi GAT. *Onu oraya kendim yanaştırabilirim. Tahmini varış süresi on yedi dakika. MedSistem gelişinize hazırlanıyor.*

Tapan'ın yanına çöktüm. Uzanıp elimi sıkacak kadar bilinci açıktı. Yararsız muharebe kontrol modülünü ensemden çıkardım ve fırlatıp attım.

Düşününce hayret verecek kadar bariz gözüken müthiş bir hata yapmıştım. Başlama ikramiyesini dosyalarla takas etme davetinin bir tuzak olduğunu daha en başında anlamıştım. Rami ile diğerlerini RaviHyral'a dönmemeye ikna etmem gerekirdi. Taklidini yaptığım türden geliştirilmiş insan bir güvenlik danışmanı aynen öyle yapardı. İnsanlardan emir almaya ve aptalca fikirlerinin onlara verdiği zararı hafifletmeye alışkındım ama yine bir grupla beraber çalışmak istemiş, bana nasıl kulak verdikleri hoşuma gitmişti. RaviHyral'a dönme ihtiyacımı müşterilerimin emniyetinden üstün tutmuştum.

Güvenlik danışmanlığı alanında bir insan kadar beceriksizdim.

9

Biz daha transit halkasına varmadan GAT, halkanın Liman İdaresiyle olan işlemleri halletmişti bile. Mekiklerin önceden bildirmeksizin taşıyıcılara yanaşmamaları gerekirdi ama GAT yaklaşma iznini almış ve kaptanının yayın imzasını taklit ederek tarifeli bir yolculuğun ön ihbarında bulunmamanın cezasını ödemişti. Liman İdaresi hiçbir şeyden şüphelenmiyordu; taşıyıcıların yayında insan taklidi yapabilecek kadar sofistike botları olabileceğini hiç kimse bilmezdi. Benim bile şimdiye dek bilmediğim kesindi.

Hava kilitleri birbiriyle uyumlu değildi ama GAT mekiği laboratuvar kullanımı için tasarlanmış boş bir modüle çekerek bu sorunu çözdü. Bizi sabitledi, modülü atmosferle doldurdu ve hava kilidini mühürledi. Yerimden kalkıp Tapan'ı dışarıya taşıdım ve erişim koridorundan geçerek geminin ana bölümüne çıkardım. KonforBirim beni takip etti.

Ben içeri girip Tapan'ı platforma bırakırken MedSistem hazırdı. Dronlar etrafımda vızıldarken MedSistem yayınını dinleyerek hastanın ayakkabı ve giysilerini çıkardım. Beşik üstüne kapanırken de platformun yanına çöktüm.

Tapan artık baygındı. MedSistem ona narkoz verip teşhisini tamamladı ve işe koyuldu. Etrafımda uçuşan iki tıbbi drondan biri omzuma doğru daldı ve diğeri uyluğumdaki yarayı dürttü. Onlara aldırış etmedim.

Daha büyük bir dron Tapan'ın çantasını, kanlı ceketini ve benim sırt çantamı taşıyarak içeri girdi. GAT bana halen mekiğin içinde bulunan diğer dronları şöyle bir gösterdi. Mekikteki insanlardan dördü halen hayatta ama baygındı. GAT mekiğin içinden hem benim sıvılarımı hem de Tapan'ın kanını silip yüzeyleri sterilize etmeleri için dronlar yollamıştı. Bot pilotun belleğini ve herhangi bir güvenlik verisini çoktan silmişti. Ayrıca ölü insanlardan birinin sahte yayın imzasını kullanarak transit halkasının fırlatma idaresiyle havadan sudan konuşmaktaydı.

Dronların işlerini bitirip geri çekilmelerini seyrettim, sonra GAT mekiği tekrar mühürledi ve RaviHyral'a giden bildirilmiş bir uçuş planıyla fırlattı. Bütünleşik bot pilot onu ağır yaralı insanlarla limana indirecekti ve hepsi de bilincini kazanıp öykülerini anlatıncaya dek bunu birbirlerine kendi elleriyle yapmadıklarını hiç kimse anlamayacaktı. Belki bazıları başka bir insanın kaçırılmasına nasıl yardım ettiklerini anlatmaya yanaşmazdı. Her halükârda buradan çekip gitmemize yetecek kadar zamanımız vardı.

Bunları yapmayı nereden öğrendin? diye GAT'a sorsam da cevabı zaten biliyordum.

O da bildiğimi biliyordu ama yine de yanıtladı. Mabet Ayın Doğuşu ve Batışı*'nın 179. bölümünden.*

KonforBirim yanıma diz çöktü. "Yardım edebilir miyim?"

"Hayır." Tıbbi dronlar artık bana tutunmuştu. Onlar yaraları eşeleyerek mermileri ararken GAT'ın pırıl pırıl MedSistem zeminine sızdırıyordum. Aldığım anestezi beni uyuşturuyordu. "Ganaka Çukuru Birimlerinden biri olduğumu nasıl anladın?"

"Metrodan o bölgede indiğini gördüm," dedi. "Orada başka hiçbir şey yoktur. Artık geçmiş veritabanlarında yer almaz ama insanlar hâlâ birbirlerine orayla ilgili dehşet hikâyeleri anlatır. Gerçekten bir asiysen ve oraya emir almadan gittiysen olaya müdahil Birimlerden biri olduğun için öyle yapma şansın yüzde seksen altıydı."

Sözlerine inandım. "Güvenlik duvarını indir."

İndirdi ve yayından beynine girdim. GAT'ın bana eşlik ederek tuzaklara karşı tetikte beklediğini hissettim. Sonunda idari modülü buldum, devre dışı bıraktım ve yeniden kendi bedenime kaydım.

Geriye devrilip güverteye kıçüstü oturmuş olan KonforBirim bana aval aval bakıyordu.

"Çek git," dedim. "Bir daha seni görmeyeyim. Bu transit halkasında birilerine zarar verirsen seni bulurum."

Yalpalayarak ayağa kalktı. GAT'ın dronlarından bazıları bir şeylere hasar vermeye kalkışmayacağından emin olmak için havada uçuşarak onu kapıya doğru güttü. Seksbot dronların peşinden koridora adım attı. GAT'ın yayınından ana kapıya kadar gitmesini ve hava kilidi açıldıktan sonra transit halkasına çıkmasını seyrettim.

GAT hava kilidi kamerasından KonforBirimin uzaklaşmasını izledi. *Onu imha edeceğini sanmıştım,* dedi.

Konuşamayacak kadar yorgun ve uyuşuk olduğum için yayından olumsuz bir sinyal yolladım. Seksbotun yaşananlarda söz hakkı olmamıştı. Hem idari modülünü sırf yüzü suyu hürmetine bozmamıştım. Bunu eyleme geçmek için hiçbir emir ve

yönerge almamalarına rağmen beni ve üste sağ kalmış diğer herkesi kurtarma gayretiyle kendini bile bile feda eden dört KonforBirimin hatırına yapmıştım.

Artık sen de diğer platforma uzan, dedi GAT. *Mekik yakında inecek ve daha ortadan kaldırılması gereken bir sürü kanıt var.*

Tapan ayıldığında MedSistemin platformunda oturmuş onun elini tutuyordu. MedSistem yaralarımın icabına bakmıştı ve bütün kanı temizlemiştim. Gerek vücuduma isabet eden mermiler gerekse kendi silahlarımdan boşalan enerji giysilerimde delikler açmıştı ve GAT geri dönüştürücüsünden bana yeni bir kıyafet üretmişti. Esasen GAT'ın logosuz mürettebat üniformasıydı: hepsi de koyu mavi veya siyah renkte bir sürü fermuarlı cebi olan bir pantolon, veri soketimi ucu ucuna örtmeye yetecek kadar yüksek bir yakaya sahip uzun kollu bir gömlek ve yumuşak, kapüşonlu bir ceket. Atık ıslah seviyeleri dengede olsun ve GAT'ın günlüğünde sahtecilik yapması gerekmesin diye kanlı giysilerimi geri dönüştürücüye besledim.

Tapan bana bakarak gözlerini şaşkın şaşkın kırpıştırdı. "Şey," deyip elimi sıktı. Verilen ilaçlar sebebiyle yüzünde mahmur bir ifade vardı. "Neler oldu?"

"Bizi yine öldürmeye çalıştılar," dedim. "Gitmemiz gerekti. Arkadaşımın gemisiyle transit halkasına döndük."

Anıları canlanırken gözleri kocaman açıldı. Yüzünü buruşturarak, "Yavşaklar," diye mırıldandı.

"Arkadaşın doğruyu söylemiş. Dosyalarınızı bana verdi." Bellek çipini havaya kaldırdım ve göstere göstere çantasının arayüz cebine koydum. Çipi zararlı ya da iz sürücü yazılımlara karşı çoktan kontrol etmiştim. "Bu geminin yakında buradan

ayrılması gerekecek. Rami ile Maro'yu arayıp bizimle bindirme sahasının dışında buluşmalarını söyle."

"Peki." Kulağını yoklayınca ona mavi renkli yayın arayüzünü uzattım. GAT'ın dronlarından biri aygıtı Tlacey'nin cebinde bulmuştu. Tapan onu aldı, kulağına takmaya davrandı, sonra tereddüt etti. "Öyle çok kızacaklar ki."

"Evet, kızacaklar." Onu sağ gördüklerine çok sevineceklerinden kızmayı akıllarına bile getirmeyecekleri fikrindeydim.

Tekrar yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim. Seni dinlemeliydim."

"Suç sende değildi."

Alnı kırıştı. "Bence öyleydi."

"Suç bendeydi."

"Gel o zaman ikimiz de suçluyduk diyelim ama kimseye söylemeyelim," diye karar verdi ve arayüzü kulağına taktı.

Her şeyin yerli yerinde olduğunu sağlama almak için gemide bulunduğum alanları çabucak gezdim. GAT'ın dronları işlerini halletmiş, Tapan'ın kanlı giysilerini yıkamaya götürmüş ve delil toplama girişimleri başarısızlıkla sonuçlansın diye yüzeyleri sterilize etmişlerdi. Tabii soruşturma başladığında GAT'ın halen burada olmak gibi bir niyeti yoktu. Hepimiz de derhal yola çıkacaktık ama GAT tedbiri elden bırakmıyordu. Ondan aldığım iletişim arayüzünü çıkarmaya davrandım. "Bunu da temizlemen gerek."

Hayır, dedi GAT. *Sende kalsın. Belki bir gün yine birbirimizin menziline gireriz.*

MedSistem kendini çoktan sterilize etmiş, konfigürasyon değişimiminkiyle beraber bana ve Tapan'a uyguladığı ilkyardım travma tedavilerinin kayıtlarını silmişti. Tapan banyodan

çıktığında onu bekliyordum. Dronlar ondan kalan her türlü izi silmek için peşinden geliyordu. "Hazırım," dedi. Eski giysilerini çantasına koymuştu ve yenilerini giymişti. Hâlâ biraz mahmur gözüküyordu.

Dışarı birlikte çıktık ve hava kilidi arkamızdan mühürlendi. Bindirme sahasındaki kameralar kontrolüm altındaydı ve GAT varlığımızı silmek için hava kilidinin güvenlik kayıtlarını daha şimdiden değiştiriyordu.

Rami, Maro ve gruplarının geri kalanıyla bindirme alanının dışındaki bir yemek tezgâhında buluştuk. Rami bana bir saat içinde yola çıkacak bir yolcu taşıyıcısında yer ayırttığını bildirmişti. Tapan'ı gözyaşlarıyla ve onu çok sıkmamaları için birbirlerine ettikleri sitemlerle karşıladılar.

Onlara yaşananları ortalık yerde konuşmamalarına dair uyarıda bulunmuştum. Rami dönüp bana bir para kartı verdi. "Arkadaşın Gat bunun sana ödeme yapmak için iyi bir yol olduğunu söyledi."

"Evet." Kartı alıp ceplerimden birine koydum.

Artık hepsinin de gözü üstümdeydi ve bu biraz huzur bozucuydu. "Eee, gidiyor musun?" dedi Rami.

Doğru istikamete giden bir kargo taşıyıcısını gözüme kestirmiştim. Şans benden yanaysa onlardan birkaç dakika sonra yola çıkacaktım. "Evet, acele etmeliyim."

"Sana sarılabilir miyiz?" Maro, Tapan'ı bırakıp bana doğru döndü.

"Şey." Geri çekilmesem de isteksizliğim apaçık ortada olmalıydı.

Maro kafa salladı. "Peki. Bu senin için." Kollarını kendine dolayıp sıktı.

"Artık gitmem lazım," dedim ve aktarma merkezinde yürüyerek uzaklaştım.

Pistinden havalanmış olan GAT, sinyali kaybolmadan önce yayınıma konuştu. *Dikkatli ol. Mürettebatını bul.*

Ona bir tasdik yolladım çünkü konuşmaya çalışsaydım sözlerim kulağa aptalca ve duygusalca gelirdi.

Şimdi ne yapacağımı, planımı uygulamaya koyup koymayacağımı bilmiyordum. Ganaka Çukuru'nda yaşananları öğrenmenin her şeyi netleştireceğini ummuştum ama belki o tür şeyler sadece medyada oluyordu.

Medya demişken, bir sonraki taşıyıcım yola çıkmadan önce biraz daha dosya indirmem lazımdı. Yolculuğum uzun sürecekti.

"İNSANLARIN BİRBİRLERİNE NE YAPTIKLARINA ALDIRIŞ ETMEZDİM: TABİİ A) YAPILANLARI DURDURMAM VEYA B) ARKALARINI TEMİZLEMEM GEREKMEDİĞİ SÜRECE."

Karanlık bir geçmişi vardı. Bu geçmişin bir bölümünde de insanları öldürmüştü. Bu olay kendisini o kadar etkilemişti ki kendine "Katilbot" demeye başlamıştı. Ancak bu katliamla ilgili belleğindeki anılar belli belirsizdi ve artık daha fazlasını öğrenmek istiyordu.

Kısaltma adı GAT olan bir Araştırma Taşıyıcısıyla ("G"nin ne anlama geldiğini inanın ki bilmek istemezsiniz) bir olup her şeyin çığırından çıktığı o madencilik tesisine doğru yola çıkmak niyetindeydi.

Keşfedecekleri ise Katilbot'un bakış açısını tamamen değiştirecekti...

"Katilbot'a bayılıyorum."
—ANN LECKIE

Çeviren: Cihan Karamancı
www.ithaki.com.tr
ithaki
9 786053 759709
/ithakiyayinlari
Kapak İllüstrasyonu: Jaime Jones